

Chỉ Yêu Em (Chích Ái Trứ Người)

Contents

Chỉ Yêu Em (Chích Ái Trứ Người)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	48
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	59
26. Chương 26	60
27. Chương 27	64
28. Chương 28	67
29. Chương 29	69
30. Chương 30	75

Chỉ Yêu Em (Chích Ái Trứ Người)

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, sinh tử, song tính. Ở một cửa hàng thức ăn nhanh khu vực trung tâm thành phố, bên gần ngã tư đườ

1. Chương 1

Ở một cửa hàng thức ăn nhanh khu vực trung tâm thành phố, bên gần ngã tư đường có một khung cửa sổ thật lớn sát mặt đất. Tô Huy đang cùng ăn trưa với Lưu Quân, người bạn thân từ thuở dây mơ ngựa gỗ, từ sau khi họ nhập học ở hai trường trung học khác nhau họ thường xuyên gặp nhau như thế này. Vừa lúc này, Tô Huy nhìn qua cửa sổ, trong đám người có một thân ảnh quen thuộc, ánh mắt của chủ nhân của thân ảnh đó cũng chuyển hướng về phía bên này, Tô Huy liền vẫy vẫy tay chào hỏi, nhưng người nọ hình như không có nhìn thấy cậu, cúi bước đi. Lưu Quân thấy cảnh này không khỏi thắc mắc: “Tô Huy, cậu có quen Ti Việt sao?”

“A, ừ.” Ti Việt là học sinh vừa mới nhập học được hai tuần, hiện tại còn là bạn cùng bàn với cậu.

“Tô Huy, cậu phải cẩn thận một chút với cái người tên Ti Việt kia, hắn khi còn ở trường tổ chính là một gã thuộc phần tử bạo lực đó.”

Tô Huy chú ý tập trung lên, Ti Việt trong mắt cậu chỉ là một kẻ lạnh lùng, một chàng trai hướng nội mà thôi. Nhưng lời kể tiếp của Lưu Quân mới chính thức phá vỡ nhận thức của Tô Huy về Ti Việt. Bởi vì trực nhật không cẩn thận mà vẩy trúng người hắn cái gì đó, hắn liền vung tay, đối với các nữ sinh khác cũng không chút ôn nhu, đem quà tặng của họ mà ném xuống trước mặt, hắn trước giờ trong lớp không có ai dám ngồi chung bàn vì sợ sinh ra mâu thuẫn. Nghe nói tới đây, Tô Huy dừng một chút, cũng may vừa rồi không nói cho cậu bạn biết hiện tại cậu cùng hắn đang là bạn cùng bàn.....

Người nhà Ti Việt hình như cũng có gia thế, bình thường hắn đánh nhau ở trong trường cũng không có bị gì, nhưng sau nghe nói hắn đánh một tên công tử nhà giàu nào đó, mà cha của cậu ta là người giúp đỡ cho trường, cho nên trường mới có lý do đem hắn đuổi học. Lúc gần đi, Lưu Quân biết được Ti Việt là bạn mới của Tô Huy nên dặn dò cậu vài câu.

Ngày hôm sau, Tô Huy nhớ lời hôm qua Lưu Quân nói, lúc đi học không quên đánh giá khuôn mặt đang ngủ của người ngồi cùng bàn. Ban đầu khi Ti Việt vừa mới chuyển vào ban của họ, không ít nữ sinh hết lời ca ngợi hắn. Mũi Ti Việt rất cao, thân hình cao ráo giống người nước ngoài. Tay chân hắn thon dài, thân hình cao lớn, đây chính là hình thể mà Tô Huy rất hâm mộ. Bây giờ còn là mùa hè, Ti Việt mặc đồng phục lộ ra cánh tay thon dài cường tráng. Tô Huy đem cánh tay mình ra nhìn nhìn so sánh ảo não, tuy rằng bác sĩ có nói nội tiết của cậu không giống như người bình thường, nhưng thực sự là kém quá xa..... Tô Huy lại hâm mộ nhìn qua làn da bánh mật nam tính, bên ngoài còn thấy rõ những sợi lông đen.

Tiếng chuông tan học vang lên, Tô Huy nhìn các học sinh đều lật đặt ra khỏi phòng học nhưng người ngồi cùng bàn với cậu vẫn mang một khuôn mặt hương vị say ngủ ngọt ngào, thế là cậu lại một lần nữa thực hiện 'nghĩa vụ của người ngồi cùng bàn với Ti Việt', cường độ từ nhẹ tới mạnh lay lay cánh tay hắn: “Ti Việt, tan học rồi.”

Ti Việt sau khi tỉnh dậy, giãn ra thân thể một chút, nhìn xung quanh không còn ai trừ một quyển sách cùng với Tô Huy, hắn hỏi: “Cậu sao còn chưa về?”

“Giữa trưa tớ còn ở lại học, bây giờ đi ăn trưa, nửa tiếng nữa sẽ vào.”

Cha mẹ Tô Huy công tác lâu năm, việc ăn mặc, việc học, rồi đi lại đều là cậu tự lo liệu. Sau lên cấp 3, Tô Huy muốn dành nhiều thời gian cho việc học, nên chuyển đến trường nội trú là một sự lựa chọn khá tốt. Nhưng là chuyển đến trường nội trú chính là một cuộc sống công cộng, bí mật kia của cậu cũng sẽ dễ bị lộ ra. Thời gian đi từ Ngõ Hưu về đến nhà thật sự có hơi xa. Tô Huy bình thường đều là ra ngoài ăn trưa rồi mới lên lớp chớp mắt một chút.

“Hẹn gặp lại.” Tô Huy mỉm cười. Kỳ thật cậu cảm thấy Ti Việt không có đáng sợ như lời đồn, chỉ có tính cách hơi lạnh lùng một chút. Nhưng mà nói sao thì nói, là hai người ngồi cùng bàn, Tô Huy hy vọng mối quan hệ này không cần trở nên tệ ngắt. Tuy rằng cậu cũng thường nói “Buổi sáng tốt lành” “Hẹn gặp lại”, còn hàn thuyên vài chuyện linh tinh nhưng Ti Việt không có trả lời, đều đi thẳng. Tô Huy đã quen với cách hành xử của Ti Việt đối với người khác nên cũng không nghĩ là hằn cố tình không lịch sự với mình. Ti Việt tuyệt đối là đối xử bình đẳng, lạnh lùng đến lạ thường.

Ngày hôm sau lúc đang ngồi học, Tô Huy không cẩn thận làm rơi bút máy xuống đất, nhìn cây bút yêu quý của mình yên vị dưới chân của người đang ngồi ngủ cùng bàn, trong lòng Tô Huy có chút khấn trương. Đây là món quà cha tặng nhân ngày cậu vào trường trung học, là bảo bối của Tô Huy. Nhìn qua nhìn lại không có khả năng cúi xuống lượm, cậu liền tìm cách khác. Đánh thức Ti Việt? Ý tưởng này vừa hiện lên trong đầu liền bị gạt sang một bên.

Thật vất vả đợi đến tan học, Tô Huy vẫn thật cẩn thận cúi xuống dưới thân Ti Việt nhặt lên cây bút đã muốn bị trầy xước, trong lòng có chút tiếc, nhưng lúc đứng dậy cánh tay không cẩn thận huých vào Ti Việt. Tô Huy đang thầm mong Ti Việt không nên tỉnh dậy. A~, chính là vẫn bị ánh mắt mê ly vừa tỉnh ngủ nhìn cậu. Tô Huy nhớ tới mấy hôm trước Lưu Quân nói với cậu đủ loại tin đồn về Ti Việt, lúc trước lập trường đứng ở bên thứ ba đã cảm thấy thực kinh dị, nay lại bị lọt vào cảnh giới kì lạ này, ánh mắt Ti Việt lia trên người cậu mang theo cảm giác ớn lạnh thật lớn, cậu như bị đông cứng lại. Tô Huy vội đổi giọng nói: “A, thật vô ý đánh thức cậu, tớ chỉ là đang muốn lượm đồ thôi, cậu tiếp tục ngủ đi ha, còn chưa tới giờ tan học đâu.”

Ti Việt giương mắt nhìn nhìn Tô Huy một chút, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ!

Bài học hôm nay coi như cậu vắng mặt rồi.

Cha mẹ thường hỏi cậu có thích gì không hoặc cho cậu thật nhiều tiền tiêu vặt để mua những thứ mình thích. Tô Huy đối với vật chất không hào hứng lắm, thật sự nghĩ không ra mình thích gì. Hai năm trước khi cậu nhận được giấy báo nhập học của trường trung học, cả nhà ba người hiếm hoi mới có dịp đi mua sắm. Cha cậu hỏi cậu thích cái gì, Tô Huy nghĩ mãi vẫn không ra, vốn định nói không cần nhưng nhìn đến cây bút máy họa tiết tinh xảo, giá cũng không đắt lắm, cậu liền nói cha mua cho. Tựa hồ cảm thấy món quà là một cây bút máy vẫn chưa vừa lòng, cha cậu lại hỏi ý kiến, nhưng Tô Huy thật sự không biết mình muốn gì..

Một cây bút máy mang theo tâm tình ảo não đến lúc tan học, Tô Huy ngồi hoài niệm lại quá khứ của nó. Cây bút máy này đã theo cậu hơn một năm, mỗi lần trước kì thi cậu đều dùng khăn lau kính cẩn thận lau thân bút, bơm đầy mực, viết thử lên giấy để kiểm tra xem có êm không, cậu thật sự rất quý trọng nó. Nhưng phải thích ứng với cuộc sống mới, phải quên đi cái cũ. Đối với vài người thì đó là chuyện rất dễ,

nhưng đối với Tô Huy nó lại hơi khó khăn một chút.

Tô Huy đứng bên cửa lớp nhìn bạn ngồi cùng bàn Ti Việt. Lúc đi ngang qua hẳn, cậu lịch sự chào tạm biệt một câu. Ti Việt nhìn cậu, gật đầu “Ừ” một tiếng. Kỳ thật giọng Ti Việt trầm thấp mỗi lần khó khăn mở miệng Tô Huy đều cảm thấy rất dễ nghe.

2. Chương 2

Đứng ở trạm xe bus cách nhà một đoạn, Tô Huy cảm giác như có người chăm chú nhìn mình, cứ liên tục vài ngày như thế. Xoay người, chợt thấy cậu bạn Lưu Quân đang trên xe đạp cười hì hì vỗ vai cậu. Thấy là bạn mình, tâm tình Tô Huy mới thả lỏng một chút, giả vờ tức giận nói: “Lại đến đây cọ côm à?”

Lưu Quân cười cười, nhấc tay kiểu trang phục truyền thống của Trung Quốc chìa ra túi nguyên liệu nấu ăn. Cha mẹ thường đi công tác, Tô Huy sớm tập luyện thành công việc nấu nướng. Cậu cũng là một người sợ phiền toái, đầu tiên chính là làm chút côm chiên, sau đó làm thêm món mì xào đơn giản. Lưu Quân thử một miếng liền hồ ngon, từ đó lấy cớ muốn thưởng thức món mì xào trứng anh thường mang nguyên liệu nấu ăn tới bãi phóng Tô Huy. Đương nhiên, mỗi lần hỏi anh mang nguyên liệu nấu ăn gì tới cũng chính là hỏi hôm đó Lưu Quân muốn ăn món gì.

Côm nước xong, Lưu Quân đại gia lấy điều khiển TV leo lên sofa nằm, Tô Huy nhận nhiệm vụ ở phòng bếp rửa bát. Hồi đó, Lưu Quân còn ra vẻ áy náy mà phụ cậu kết quả còn tăng thêm việc cho cậu.

Rửa bát xong, Lưu Quân háo hức kéo Tô Huy đến phòng khách. Cầm lấy điều khiển ấn nút play, màn hình TV hiện lên một đôi nam nữ đang giao hoan. Trong phim người đàn ông lấy tay tháo bra của người phụ nữ ra, mạnh mẽ xoa nắn bộ ngực nõn nà, trên mặt người phụ nữ cũng ra vẻ hưởng thụ. Lưu Quân nhìn thấy trên mặt Tô Huy xẹt qua vẻ kinh dị trong nháy mắt rồi lại bình thần trở lại. Không giống như những bạn học khác hỏi xuất xứ, rồi thảo luận này nọ. Lưu Quân vừa định nói ‘cậu xem làn da của con nhỏ đó kìa, thật mịn màng a’, nhưng nhìn đến Tô Huy áo chưa cài kín còn để lộ ra làn da trắng nõn, cuối cùng anh vẫn lựa chọn yên lặng.

“Cậu ở đây xem đi. Tổ vào phòng học.” Tô Huy đứng dậy tránh đi. Từ nhỏ mẹ cậu đã không thích cậu cùng chơi với đám trẻ con bướng bỉnh, đến lớn hơn một chút, mẹ nói cậu không thể tùy tiện đi WC ở ngoài. Năm Tô Huy sáu tuổi, cha mẹ thường dẫn cậu đến bệnh viện kiểm tra đủ thứ, cậu cảm thấy rất kỳ quái, Lưu Quân có nói với cậu, chỉ khi bị bệnh hoặc bị thương cha mẹ mới đưa cậu ta vào bệnh viện tiêm thuốc. Tô Huy thấy mình không có bệnh, cũng không bị thương gì nhưng mấy cô chú trong bệnh viện lại muốn tiêm cho cậu.

Lúc Tô Huy mười bốn tuổi, không có quậy phá như những đứa trẻ cùng tuổi, cậu cũng bắt đầu biết thân thể của mình không giống người khác, người ngoài nói cậu là con của Tô gia, chỉ là bề ngoài là một đứa con trai mà thôi (?)

Có một lần, cha cậu cầm một túi văn kiện về mặt nghiêm trọng bước vào phòng, đưa ra sổ bệnh của Tô Huy từ lúc nhỏ, nói cho cậu biết về song tính nhân, rồi còn bảo cậu phải tin tưởng vào bản thân mình,

nhưng thân thể lúc đó còn chưa phát triển hoàn toàn, chưa phải là thời gian thích hợp để phẫu thuật, hai năm sau Tô Huy sẽ có thể trở thành nam tử hán chân chính.

Mười lăm tuổi, Tô Huy dáng người thấp bé cũng cao như mấy đứa bạn đồng trang lứa, nhưng giọng nói không trầm thấp, bộ lông cũng không rậm như Lưu Quân. Giọng của Tô Huy mang theo một chút từ tốn, nhưng vẫn mang một chút giòn, bộ lông thưa thớt, bộ phận nam tính cũng phát triển khá chậm. Lúc học lớp giáo dục thể chất, giáo viên thỉnh giảng là nam đã ném cho đám nữ sinh một câu “Các em xem tôi giảng hay như thế nào này” rồi mặt đỏ hồng quay đi. Tô Huy nhìn mô hình tử cung như quả lê cùng bộ phận sinh dục nam trước mặt, trầm nghĩ, tại sao mình không phải là một loại trong hai cái này. Rõ ràng mọi người cũng chỉ có hai cái để lựa chọn a.

Tô Huy đi đến một tiệm băng đĩa trang trí đơn sơ gần trường mượn một bộ phim. Tối đó, cậu lại nằm mơ thấy người phụ nữ trần như nhộng kia. Hôm sau cậu phát hiện trong sách viết giống y chang trong giấc mơ, nhưng có điều, cậu vẫn không quan tâm đến khí quan của phụ nữ như trong phim chiếu. Tô Huy lập tức đem mấy cái đĩa ném vào thùng rác. Lần đầu tiên cậu cảm thấy mình thật sự ghê tởm, đơn giản chính là cậu không thích chính mình mà thôi.

Quan hệ tình dục thật ra cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ, đó là quá trình duy trì nòi giống của nhân loại. Cùng với người mình thích làm chuyện đó cũng là nhu cầu sinh lý bình thường.....

Tô Huy nhấn nút tắt trang giáo dục giới tính, rồi ngồi viết blog. Nhớ tới những điều trên mạng nói, Tô Huy cảm thấy mình như người thoát ly khỏi xã hội loài người vậy. Mẹ cậu từ nhỏ đã giáo dục cậu không nên tiếp xúc quá gần với người lạ, việc tiếp cận họ sẽ làm bại lộ điểm thiếu hụt của cậu.

“Ừ, chẳng lẽ cậu thật sự không muốn xem sao?” Lưu Quân hướng Tô Huy hỏi.

“.....” Tô Huy không biết nên trả lời như thế nào. Cậu biết nam sinh chia sẻ những ‘thứ tốt’ đó là chuyện bình thường. Chính là cậu cảm thấy không thích mấy bộ phim nhựa ... kia, còn không nghĩ là sẽ xem nữa.

“Thì ra hồi trước tớ nghĩ là đúng a, Tô Huy cậu thật sự không giống đàn ông nha.”

Cả người Tô Huy cứng lại một chút, không nói một lời quay trở lại phòng.

Này..... Tô Huy phát giận rồi sao? Lưu Quân khó hiểu, thật sự là trăm năm mới có cảnh này a.

3. Chương 3

Cảm giác không thoải mái rất nhanh liền tiêu tan, kỳ thật cậu bạn Lưu Quân này là một người không biết chăm sóc bản thân mình, Tô Huy cố ý làm món chân gà mà anh thích ăn nhất đúng vậy, Lưu Quân thích nhất món đó. Cũng biết hôm qua thật sự có hơi quá, đem chuyện bực của mình mà thả lên cậu bạn thân, cậu cảm thấy mình thực ích kỷ.

“Tô Huy, trường chúng ta có tổ chức đại hội thể dục thể thao hằng năm vào cuối tuần này, lúc đó cậu có rảnh không? Lớp chúng ta cần một vài bạn nam sắp xếp bàn ghế đồ vật này nọ.” Trưởng lớp vẻ mặt thành khẩn nói.

“A, có thể.” Tô Huy tuy thường gây ấn tượng với mọi người bởi nụ cười, nhưng lại luôn khiến cho người ta có cảm giác xa lạ. Cậu có thể nở nụ cười với bất kỳ ai, từ giáo viên, bạn đồng học cho đến người qua đường. Không cần kêu cậu cũng sẽ tham gia vài hoạt động tập thể để tránh việc bị cô lập trong lớp.

“Còn cái này.” Trưởng lớp nhìn Tô Huy, lại nhìn sang người đang úp mặt xuống bàn say ngủ bên cạnh cậu, khó khăn mở miệng: “Tô Huy, cậu có thể hỏi ý kiến Ti Việt được không? Hạng mục chạy 100m nam còn thiếu một người, tớ thấy cậu ấy rất thích hợp. Đây là hoạt động chung của lớp, đương nhiên phải phát động cho càng nhiều bạn tham gia càng tốt.”

“Ách, được..” Tô Huy chỉ có thể ở trong lòng nói thầm ‘tôi bất lực a’.

Tan học.

“Hửm?” Ti Việt rất không minh nên nhìn Tô Huy.

Cậu thuật lại về đại hội thể dục thể thao, hiện tại trong lớp còn thiếu một bạn ở hạng mục chạy 100m nam, còn có mấy bạn đồng học có thành ý mời hẳn.

“Tại sao không kêu cậu đi?”

Này..... Thật đây mới chính là vấn đề. Ngay từ đầu đã bị chụp mũi.

“Tiểu Huy, cậu muốn tôi đi à?” Ti Việt vẻ mặt thành thật.

Tô Huy nghe đến cái tên ngày nhỏ đã lâu không ai gọi, trong lòng nhảy lên một cái. Cậu lại giải thích cho hẳn về tầm quan trọng của việc tích cực tham gia hoạt động của lớp, có thể cuối năm còn quen được thêm nhiều bạn bè.

“Tham gia một chút cũng không sao mà” Tô Huy cuối cùng tổng kết lại một câu.

Ngày diễn ra đại hội cuối cùng cũng đến, Tô Huy lại nhận được thêm nhiệm vụ từ trưởng lớp, đại khái là bàn ghế đồ vật này nọ không dùng được cậu nhanh chóng động lòng đi sửa. Tiếp là hướng dẫn cho vận động viên điểm danh, rồi mang nước đến cho họ. Vận động viên kinh khi thi đấu, phải đảm bảo an toàn cho họ, tất cả đều thành công việc của Tô Huy. Cậu vẫn là rất coi trọng nhiệm vụ này, nghe nói năm nào đại hội thể dục thể thao cũng có vận động viên bị thương.

Ngày đó thời tiết tốt lắm, ánh mặt trời dịu nhẹ, gió thoảng ấm áp. Tô Huy hâm mộ nhìn các thành viên

trong đội cổ động tự phát, đeo ruy băng cùng biểu ngữ, thật là một bức tranh náo nhiệt, tinh thần phấn chấn. Các học sinh cùng lớp đều có thể tùm nùm ba lại vui đùa, nam sinh thừa dịp hiếm có này liền thể hiện mình trước mặt các nữ sinh.

Không khí rộn ràng nhộn nhịp, di chuyển thân đô hội đung tới hiểu rõ trong đám người, Tô Huy vẫn cảm thấy mình không hợp với nơi này. Có lẽ ngồi ở trong phòng thích hợp hơn là cùng với những con người có khoảng cách không xa cũng không gần này.

Tô Huy nghĩ nếu con người không phải là một nhóm động vật quần cư thì tốt rồi, nếu như vậy, cậu sẽ không cảm thấy cô đơn cùng kỳ quái.

Âm thanh xung quanh bỗng gần như yên lặng, một giọng nói tinh tế vang lên. Tô Huy ngẩng đầu nhìn xem nơi phát ra âm thanh, nhưng lại thấy Ti Việt. Ti Việt thân hình cao lớn, trong đám người đương nhiên rất dễ nhìn thấy, nếu nhìn kỹ một chút nữa quan, có lẽ nhiều người sẽ bị vẻ đẹp này đốn ngã. Nhưng khiến người ta chú ý chính là khí chất lạnh lùng của hắn, là cái làm cho người ta có muốn cũng không dám tiếp cận.

Ti Việt nhìn bao quát một lượt xung quanh, hình như là tìm ai đó, cuối cùng ánh mắt nhìn đến Tô Huy bên này, vội chạy qua. Ánh mắt chợt sáng lên, Tô Huy chợt nhớ tới việc phải làm.

“Tiểu Huy, tôi đã đến” Ti Việt nhìn cậu. Nói hắn có nhìn cậu hay không cũng vậy, cái khối thịt bò này ánh mắt đánh giá người thành thực biết bao nhiêu.....

“A, trước tiên ngồi xuống đây đi, hay là cậu đi xem người ta thi cũng được, phần thi của cậu cỡ 45 phút nữa mới tới.” Tô Huy bước đến chòi cách đó không xa, cầm chai nước đưa cho hắn: “Trời nóng, cậu uống nước đi.”

Ti Việt ngồi yên, lẳng lặng ở bên cạnh nhìn cậu. Tô Huy cảm thấy không khí hai người lúc đó có chút tế ngắt, là bạn cũng bàn cũng không tồi, nhưng nhắc đến Ti Việt, trong đầu cậu chỉ có hình ảnh khuôn mặt hắn lúc ngủ.

Không khí đột nhiên trở nên quái lạ, Tô Huy trộm nhìn qua người bên cạnh, phát hiện người kia cũng đang hành động giống mình, còn quang minh chính đại như là đúng rồi.

30 phút trôi qua, trên loa phát thanh hạng mục chạy 100m nam chuẩn bị ra sân, Tô Huy liền đứng dậy dẫn Ti Việt ra điểm danh. Điểm danh xong, cậu lại dẫn hắn đến chỗ vạch xuất phát.

“Ti Việt, đường băng số 4 chính là của cậu, còn 5 phút nữa trận đấu sẽ bắt đầu, tớ sẽ ở đích đợi cậu.”

Ti Việt gật đầu.

Tô Huy đứng cách vạch đích chừng 1 thước đợi lệnh!!

Súng lệnh vang lên.

Năm thân ảnh ở năm đường bằng hướng về đích mà xuất phát, chung quanh là tiếng cổ vũ hò hét âm ỉ vang dội. Tô Huy nhìn thân ảnh kia từ mờ nhỏ trở nên rõ ràng, liền hào hứng lên.

Cứ với tốc độ này đến đích chắc chắn có thể về nhất, a không, có được thứ nhất hay không cũng không quan tâm. Tô Huy trong lòng nghĩ.

“YEAH!!” Chung quanh vang lên tiếng hoan hô so với vừa rồi càng lớn hơn. Ti Việt thắng.

Chính là... Tại sao qua điểm đích mà Ti Việt còn không dừng lại?

Tô Huy cảm giác như một bộ phim quay chậm, khuôn mặt Ti Việt càng lúc càng như được phóng đại, tứ chi cảm nhận rõ được va chạm làm cho cậu đau, cảm giác này còn thật sự cảm nhận được. Tô Huy lại thấy mình bị mất trọng tâm, lưng truyền đến một trận đau buốt, bên tai còn truyền đến tiếng ồn ào, chậm rãi, nhưng cậu nghe không thấy.....

Trên môi có cái gì đó, mềm mại, thoải mái. A~ đau, bị cái gì đó cắn một phát, Tô Huy chậm rãi mở mắt.

Nơi này, là sao..... Hình như là phòng y tế?

“Tiểu Huy, cậu tỉnh lại rồi?” Ti Việt cúi người xuống.

Lại là khuôn mặt điển trai được phóng đại..... Tô Huy nhất thời tỉnh táo lại. Ti Việt rót một ly nước đưa đến trước mặt, Tô Huy vội vàng cảm ơn. Khi cậu đang uống nước, Ti Việt vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu.

“Tiểu Huy, tôi yêu cậu.”

“Hửm!? Phụt.....”

“Vừa rồi ôm cậu, phía dưới của tôi đã dựng lên.”

“Khụ! Khụ!! Khụ!!!”

“Cảm giác hôn cậu cũng được lắm. Tôi một bên hôn cậu, một bên có thể tự-an-ủi”

“.....”

Tô Huy đột nhiên cảm thấy thực hối hận, quên nói cho hắn phải chạy chính là một trăm mét chứ không phải hai trăm mét!

4. Chương 4

Nửa năm trước, cha của Ti Việt —Ti Thu — tìm hắn nghiêm túc nói chuyện. Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt từ sau khi mẹ của Ti Việt mất.

“Ta biết con hận ta.” Cha của Ti Việt nói.

Ti Việt nhìn người đàn ông đuôi mắt đã điểm hoa râu, cho dù không cười, khóe mắt cũng hắn sâu nếp nhăn. Hắn cũng không biết mình có cảm giác “hận” hay không. Mẹ hắn năm 17 tuổi cùng tình nhân mang thai sinh ra hắn, mà khi đó cha đã gần 50.

Ti Thu đã từng rất cưng chiều đứa con này, nhưng lại dần chán ghét người phụ nữ đã sinh ra nó. Bởi vì tuổi còn trẻ, lại còn sinh được huyết mạch của ông mà trở nên vênh váo, tự đắc, tự tiện diện trang phục xa hoa mà đến gặp vợ ông, còn chế nhạo vẻ ngoài này nọ. Từ đó về sau, Ti Thu càng cho bà một cuộc sống sung túc hơn. Mẹ Ti Việt hiểu được người chu cấp nuôi dưỡng cho bà đã mất đi hứng thú, nhưng bà cũng không quên cuộc sống đầy đủ trong hai năm đó. Ti Việt là con của Ti Thu, đây là ưu thế lớn nhất của bà, Ti Thu cũng đã cho nó mang họ Ti, không phải sao. Mỗi lần hiếm có được một buổi cha con gặp mặt, mẹ Ti Việt lợi dụng thời cơ dùng đủ mọi cách câu dẫn Ti Thu. Ti Thu lúc đầu còn hưởng thụ, nhưng một lần phát hiện mẹ Ti Việt hạ xuân được trong thức ăn, từ đó trừ bỏ tiền bạc ra ông không còn dành nhiều sự quan tâm cho bà nữa.

“Cô đang trả thù tôi sao, cô hẳn biết cái này đối với tôi không có ảnh hưởng.” Người đàn ông ngồi đối diện bình tĩnh nói.

Mẹ hắn tuổi còn trẻ cùng một lúc không chịu nổi tịch mịch, suốt ngày mơ mộng có một người đàn ông trẻ, mặt khác lại mơ có nhà cao cửa rộng, có cuộc sống tốt đẹp. Đối với đứa con của bà là một loại ràng buộc mang tên huyết thống, không bằng nói là một phần để bảo đảm cuộc sống đi. Chỉ cần bà còn có một đứa con mang họ Ti thì Ti Thu hàng tháng sẽ vung bút mà chu cấp cho bà.

Máu bạo lực trong cơ thể Ti Việt bộc phát từ năm hắn 15 tuổi. Ngày đó Ti Việt đứng ở góc đường thấy một người đàn ông trung niên tát mẹ hắn một cái, bà che mặt khóc. Hắn đi đến phía sau người đàn ông đó, không một tiếng động liền tung vài quyền đấm đá. Người đàn ông từ phản kháng đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, trong lúc đó Ti Việt cảm thấy tay chân trở nên linh hoạt hơn, máu trong người gia tốc tuần hoàn làm cho hắn vui vẻ thoải mái, âm thanh xương cốt gãy trong tai cũng trở nên thanh thúy khiến cho hắn phần chần chừ ra. Mẹ Ti Việt nhìn thấy cảnh này cũng luống cuống, kéo con trai của bà lại: “Ti Việt, không được như vậy, Ti Việt.”

Tính nết của Ti Việt về sau trở nên táo bạo, không thể nói lý, mẹ hắn không bao giờ có thể dạy dỗ hắn nữa, ngồi một bên nhìn con trai bà mỗi ngày đều về nhà với thân thể đầy vết thương. Miệng vết thương hắn không có xử lý, có khi máu theo cánh tay uốn lượn xuống, cũng có khi trên ngực là một vết thương lớn

đã lên vẫy.

Khi Ti Việt bắt đầu thay đổi tính nết, mẹ hắn dùng thuốc kích thích lại lái xe nhanh, cuối cùng ở ngã rẽ nghênh diện tông vào xe tải. Khi chết huyết nhục mơ hồ, bộ dáng rất khó coi, Ti Thu liền phải phong tỏa tin tức này. Ở lễ tang của bà, hai cha con lại gặp nhau, Ti Thu nói Ti Việt cứ sống như bình thường, không cần phải lo đến vấn đề cuộc sống. Ti Việt gật gật đầu. Trên mặt không chút bi thương.

Ti Việt sau đó khuynh hướng bạo lực càng ngày càng tăng, trước kia hắn cảm thấy đánh nhau là để giải tỏa tình lực dư thừa trong cơ thể, nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy đó là dục vọng mà hắn muốn chinh phục, loại dục vọng này cho dù thân thể hắn cơ năng có đạt tới cực hạn cũng không bị yếu đi.

Bình thường Ti Thu không quá chú ý đến việc làm của đứa con này, trường học chính là sản nghiệp của nhà họ Ti, con trai ông có bướng bỉnh một chút cũng không sao. Nhưng gần đây thường có người nhắc đến tình trạng của con trai ông trước mặt. Người dưới tay đều biết tính tình của ông, tình hình đặc biệt quan trọng cũng không dám trực tiếp đến thông báo. Dám đánh con trai của vợ ông, được lắm, xem ra cái này tựa hồ cũng là do di truyền từ mẹ nó, tính tình không biết tốt xấu. Ti Thu vốn là thiếu gia của nhà họ Ti mồ côi cha từ trong bụng mẹ, gia sản của Ti gia ông không được một miếng, tất cả là nhờ vào sự giúp đỡ của nhà vợ mới đi được đến bước này, ông không thể không nể tình. Cho nên mới có lần gặp mặt này. Ti Thu nhìn đứa con trai của mình trước mặt không nói được một lời, vẫn là khuôn mặt trẻ con, nếu người ngoài nhìn vào, chỉ sợ họ sẽ nghĩ hai người là ông cháu.

Xử trí theo cảm tính không được, Ti Thu phải dùng đến chính sự.

“Cuối tuần sau, con chuyển đến trường này đi, nhớ rõ không được gây chuyện. Ở đó có một căn hộ, sau khi nhận nó con cùng nhà họ Ti không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Nếu còn gây chuyện, người nhà họ Ti sẽ không giúp con nữa. Con có thể đổi sang họ của mẹ con.”

Trường học phải chuyển đến chính là một ngôi trường liên thông, Ti Việt đối với việc học cao lên không một chút hứng thú. Điều khiến cho hắn hứng thú chính là người bạn cùng bàn mới. Bạn ngồi cùng bàn với hắn là một nam sinh không cao lắm, da trắng nõn, mái tóc ngắn chỉnh tề không dài quá mang tai. Ti Việt còn tưởng bạn cùng bàn với hắn là một nữ sinh theo hướng tomboy nữa.

Buổi tối hắn phải đi làm, lúc mẹ hắn còn sống thường xuyên đến hộp đêm, chạy theo cuộc sống xa hoa, đàn ông chu cấp cho bà vẫn cảm thấy không đủ. Ti Việt lúc nhỏ rất ít khi mở miệng xin tiền tiêu vặt, có khi hắn trên người mặc đồ hàng hiệu nhưng trong túi lại không đủ tiền để mua một ổ bánh mì. Ti Thu cấp cho hắn căn hộ kia thực sự là vô dụng, mẹ hắn đã chết, căn hộ kia còn có ý nghĩa gì nữa. Việc làm buổi tối là công việc lao động chân tay cường độ cao, thời gian đi học buổi sáng bị hắn coi là thời điểm để bổ sung thể lực. Cũng không phải là không có tiền dùng, chính là cuộc sống đơn độc như vậy, hắn không biết phải tiếp tục sống như thế nào.

Nhắm mắt mở mắt, trước mắt luôn là cậu nam sinh có bề ngoài đáng yêu kia. Thường xuyên mỉm cười, người khác hỏi cậu ta những vấn đề phiền phức, cậu đều trả lời tất. Có một lần ngủ rất ngon, trong lúc mơ mơ màng màng vẫn nhớ rõ hắn bị một âm thanh thanh thúy lay tỉnh, mở to mắt, lại là cậu nam sinh đó. Cậu ta nói đi ăn trưa gì đó, rồi còn nửa giờ nữa mới đi. Ti Việt cảm thấy đây là một cách rất tốt dùng để đánh thức hắn.

Ngày hôm sau, khi Ti Việt đang ngủ, cảm giác có cái gì đó cứng cứng tay hấn, mở to mắt, lại là người ngồi cùng bàn, lúc này đang ngồi chồm hổm dưới chân ngược lên nhìn hấn, bộ dạng hình như là đang tìm kiếm đồ. Ti Việt nhìn xuống nơi cổ áo hơi hơi mở rộng có một phần da bị lộ ra, đột nhiên hấn ao ước muốn chạm vào đó.

5. Chương 5

Tô Huy hiện tại thực hối hận, nếu lúc trước cậu nhớ nhắc nhở rõ hạng mục Ti Việt chạy là 100m chứ không phải 200m thì sự tình có lẽ đã không thành như thế này. Nội tâm cậu đang đảo bới mãnh liệt nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh nghe Ti Việt tuyên bố. Cậu nhìn thấy trong mắt Ti Việt có sự kiên định kéo theo một loại dự cảm. Tô Huy tay chân cứng ngắc kéo kéo tấm chăn mỏng trên người, Ti Việt bắt lấy tay cậu, đem nó đặt vào trong lòng bàn tay của mình, không ngừng đặt ở bên môi hôn.

“Tôi thích Tiểu Huy gọi tên tôi”

“Tôi thích Tiểu Huy ngồi bên cạnh tôi.”

“Tôi thích cầm tay Tiểu Huy như thế này.”

Lòng bàn tay kia to rộng, không kiêng kị đem đặt ở trước ngực, cho dù bị không khí ngăn cách vẫn có thể cảm nhận được độ ấm của hấn.

“Đừng như vậy..... A.” Cúc áo Tô Huy bị mở ra một chút, cậu không khỏi kêu lên sợ hãi. Ngoài cửa có tiếng người gọi vào, Tô Huy giật mình, dùng hết khí lực toàn thân đẩy Ti Việt ra.

“A, Tô Huy, cậu đã tỉnh a, còn có chỗ nào không thoải mái không, tớ gọi cô y tế đến đây nha.” Trưởng lớp nói, phía sau còn có hai bạn cùng học.

“Không cần đâu, tớ ổn rồi, thật đó. Trận đấu đã xong chưa?”

Trưởng lớp nhìn Ti Việt, Ti Việt nhìn Tô Huy, không khí có chút tế nhị. Trưởng lớp cười khổ một chút: “Đáng lẽ thành tích ở vòng loại của Ti Việt có thể vào vòng trong, nhưng mà cậu ấy nói không muốn, chúng ta cũng không thể miễn cưỡng a. Dù sao so với nhiều lớp khác là tốt lắm rồi.”

Cho dù đang nói đến Ti Việt, Tô Huy cũng không có dũng khí liếc mắt nhìn Ti Việt một cái, chỉ có đệm thêm một câu “Như vậy a”, rồi cúi đầu xuống.

“Bởi vì Tiểu Huy không có bảo tôi tham gia vào vòng trong, cho nên tôi không thể đi.” Ngữ điệu vẫn vững vàng như cũ, cứ như là chuyện thật không thể thay đổi. Hình như hiện tại hai người đang bàn giải quyết việc riêng a, nghĩ như vậy trưởng lớp liền bảo Tô Huy nghỉ ngơi rồi cả ba người ra ngoài.

“Xin hỏi cậu có thể nói rõ một chút ý cậu khi nãy là sao không, là trò đùa dai của cậu à?” Tô Huy trước giờ trong ngoài đều ít nói, nhiều khi cũng có bị khi dễ, tuy rằng Ti Việt nhìn cũng không có ý như thế, nhưng Tô Huy nghĩ lỡ có bị hấn khi dễ thì cậu cũng có một mặt kiên cường, bằng không sẽ bị khi dễ đến thảm hại a.

“Tôi phải theo đuổi em, cái này không phải trò đùa dai.”

“Tớ là con trai, hơn nữa tớ không phải đồng tính luyến ái. Kiểu theo đuổi nam nam như vậy tớ sẽ không nhận đâu.”

“Tôi sẽ làm cho Tiểu Huy em thích tôi”

“Cậu, đừng đừng!” Nghĩ đến vừa rồi Ti Việt sở tác sở vi, trái tim còn không nể mặt chủ nhân mà đập thình thịch. Trừ cha mẹ ra không có người nào có hành động thân mật thậm chí suồng sã này với cậu. Thật là đáng sợ. Thân thể chưa bao giờ có cảm nhận sâu sắc, vẫn là bị lý trí cắt ngang. Cho dù người ngoài nhìn cảnh này sẽ thấy thực buồn cười, Tô Huy vẫn là nắm chặt lấy tấm chăn sắp bị kéo ra khỏi giường che lại ngực, xem nó như rơm rạ cứu mạng.

Thật ra thân thể hiện tại không có việc gì, nhưng là cậu không muốn ra ngoài. Bên ngoài toàn những tiếng hò hét, tiếng cãi nhau, súng lệnh tập hợp vang lên, thật dễ làm cho người ta tưởng tượng được cảnh tượng náo nhiệt như thế nào.

Khoảng một lúc sau, cả trường yên ắng, ngay cả giáo viên hấn cũng đi nghỉ trưa rồi, chỉ còn một mình Tô Huy. Âm thanh xa xa mỏng manh nghe như ù tai, Tô Huy trầm trầm ngủ.

Không có gõ cửa, Ti Việt bước vào. Trong tay còn cầm mấy ổ bánh mì, ngồi ở đầu giường, nệm lúng xuống một góc, Tô Huy mơ màng tỉnh dậy. Nhìn rõ người kế bên là ai, lông toàn thân như muốn dựng đứng lên, nghi hoặc nhìn Ti Việt.

“Ăn cái này đi.” Ti Việt đem bánh mì đưa tới trước mặt cậu.

“Tôi không cần.” Tô Huy từ chối

“Không thích ăn cái này à? Tôi đi mua cái khác.”

Tô Huy nghĩ thầm ‘người này nào có nếp nhăn không vậy, làm sao mà ăn cái gì hấn mua được. Đừng coi người ta tính tình như tiểu thư chứ.’

Không có tiếng trả lời, bánh mì lại tiến đến sát mặt một chút. Tô Huy đẩy ra: “Là cậu mua tôi cũng không muốn ăn. Cậu ra ngoài đi.”

“Nhưng bây giờ là giờ ăn cơm trưa, không ăn em sẽ đói.”

“Vừa rồi cậu làm chuyện quá đáng như vậy, bây giờ cậu lại đưa thức ăn cho tôi như không có việc gì xảy ra.”

“Đây là hai việc khác nhau, đói bụng là phải ăn cái gì đó bổ sung năng lượng, cái này ngay cả học sinh tiểu học còn biết.”

Thực không nghĩ bị người không biết thưởng thức này nói. Tô Huy chán nản, nhấc lên chân, định bước xuống giường.

“Em muốn đi đâu.”

“Về nhà. Ăn cơm.” Tô Huy quay đầu lại nhìn Ti Việt bằng ánh mắt ‘cậu không được đi cùng’.

6. Chương 6

Trở lại phòng học thu dọn đồ đạc rồi xin phép giáo viên chủ nhiệm, lúc Tô Huy đến cổng trường, nhìn xa thấy Ti Việt đang đứng tựa nửa người trên tường. Không biết hẳn đang đợi ai, bình thường cũng không thấy Ti Việt có bạn bè, Tô Huy trong đầu hiện lên lời của Lưu Quân kể về mọi lời đồn đãi. Người như vậy không có bạn cũng chẳng có gì lạ.

Không loại trừ Ti Việt sẽ gây phiền phức, mà hình như người kia còn chưa phát hiện ra cậu, Tô Huy nhìn nhìn tứ phía, thấy có một đám học sinh lớp dưới đi ngang qua, liền trà trộn vào ra khỏi trường. Nhưng mà sự tình phát triển không đúng phía, cậu vẫn có cảm giác có ánh mắt theo dõi mình từ phía sau, người đó là ai Tô Huy cũng không cần xác định. Tô Huy cố ý đi khác tuyến đường xe bus mà cậu vẫn thường đi, xuống trạm phải đi một đoạn nữa mới tới nhà. Vừa đem chìa khóa cắm vào ổ, bả vai thành linh bị chụp một phát, thần kinh theo phản xạ mà đứng lên.

“Huy.”

“Cậu, cậu đi theo tôi?” Tô Huy chụp lấy bàn tay đang khoát lên vai mình.

Ti Việt nhìn bàn tay bị chụp lấy, hơi giật mình: “Không phải, biết từ trước rồi.”

Nói đúng ra là hành vi theo dõi cậu đã có từ trước? Nghĩ đến nhất cử nhất động của mình đều bị người khác theo dõi, trong lòng không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Cửa còn chưa kịp đóng, Tô Huy cùng Ti Việt giằng co trước cửa nhà.

Ti Việt nhìn nắm tay nắm chặt của Tô Huy, vì dùng sức quá lớn mà các đốt ngón tay trắng bệch. Trong trí nhớ của hắn, Tô Huy không có biểu tình kiêu kiàng nở trượng như vậy, lúc có một nam sinh tới nhà cậu chơi, người tiếp đãi ôn hòa chính là Tô Huy mà hắn thích.

“Tôi chỉ muốn thăm em thôi.”

Tô Huy thở dài: “Nhà tôi không đẹp đâu.”

Trong nháy mắt, Ti Việt bắt lấy nắm tay của Tô Huy, năm ngón tay hắn dùng sức một chút, Tô Huy bị đau liền mở ra năm ngón tay của mình, cùng với năm khe hở trên bàn tay thon dài của Ti Việt, cứ như vậy mười ngón tay đan vào nhau.

Ti Việt cảm nhận được cảm xúc trong tay mình, mềm mềm ẩm ẩm, còn có chút ẩm ướt, là bởi vì Tô Huy tinh thần đang rất khẩn trương. Do cảm giác lúc nắm tay cậu tốt lắm nên Ti Việt càng thích Tô Huy hơn.

Tô Huy muốn gạt cái bàn tay đáng ghét kia ra, muốn cách xa một chút, nhưng hành động như vậy càng làm cho đối phương nắm chặt hơn.

“Tôi có thể đi vào không, tôi muốn xem nhà em.”

Nghe như là lời thỉnh cầu, nhưng đối phương lại dùng như là lời uy hiếp.

“Vào đi, chỉ một chút thôi nha, xem xong thì về đi đó. Còn nữa, buông tay ra.”

Tô Huy cảm thấy nhà mình không có gì đẹp, một mình sống trong căn nhà dành cho bốn người ở, nhìn có chút quanh quẩn. Ti Việt cũng làm theo như lời cậu nói, chỉ xem qua rồi ra về. Đối với hành động này của Ti Việt, Tô Huy thầm nghĩ: người này thật sự là không thể nói lý.

7. Chương 7

Tô Huy từ trong mộng tỉnh dậy, lời nói của Ti Việt lúc trưa như mũi nhọn đâm thẳng vào lòng cậu. Cầm khăn tay lau đi mồ hôi, cậu bước ra khỏi phòng, rót một ly nước rồi đến gần cửa sổ lớn gần sát đất ngồi xuống. Lúc này vẫn là thời gian cả thành phố đang ngủ say, cho dù là băng qua ngã tư đường cũng có thể thông thả mà bước đi. Nếu thời tiết tốt, trời đầy sao, thì mặt đường sẽ mang một tầng ngân sa, còn nếu thời tiết âm đạm, thì ở ngã tư đường kia cũng chỉ sẽ có ánh đèn màu làm đẹp.....

Từ hai năm trước, cậu mắc chứng mất ngủ. Thường rất nhanh tiến vào mộng đẹp nhưng cũng rất dễ thức giấc lúc nửa đêm. Tô Huy nhìn nơi cột điện nơi đó có một bóng người đeo kính mắt. Chợt thấy rõ người kia, Tô Huy liền che miệng lại ngăn tiếng kinh hô.

Người kia, là Ti Việt. Tại sao hắn lại ở chỗ này? Hắn ở đây làm gì? Người hôm nay mình muốn đuổi đi lại đang đứng dưới lầu, quả thực so với theo dõi đến tận nhà còn biến thái hơn. Đúng vậy, người này chính là một tên biến thái. Hắn còn có thể sẽ làm chuyện gì quá phận nữa? Có thể hôm nay đến nhà chính là thăm dò địa thế để sau này sẽ làm chuyện thương tổn đến cậu... Cậu có nên đi báo nguy hay không? Nhưng mà nói mình bị một người đàn ông theo dõi không những không có chứng cứ rõ ràng mà không phải cậu cũng sẽ bị cho là kẻ biến thái sao. Đại não suy nghĩ với tốc độ cao chuyện vừa nhận thức ra, đến khi có phản ứng lại, phát hiện Ti Việt ở dưới lầu đã đi lâu rồi. Tô Huy nhìn lên đồng hồ điện tử, 12 giờ.

Mấy giờ sau, Tô Huy ngồi trong phòng học, lơ đãng nhìn về khoảng không phía cửa sổ lớn, hoảng hốt một chút, chuyện lúc đó cậu nhìn thấy là thật sao. 15 phút sau, Ti Việt từ từ bước đến phòng học, hai tay vẫn trống trơn như trước, ngồi bên cạnh Tô Huy. Không khí hòa bình vẫn như cũ, loại cảm giác quen thuộc này làm cho tâm tình Tô Huy thả lỏng một chút. Buổi học trôi qua bình an vô sự như thường, Tô Huy nhìn mọi người ra khỏi lớp gần hết liền đẩy đẩy Ti Việt bên cạnh. Sau khi Ti Việt tỉnh dậy, cậu chợt cảm thấy mình bị một lực kéo lại, đến khi phản ứng lại mới phát hiện mình đang ở trong lòng hắn, môi cũng bị một vật gì đó mềm mại ẩm ướt chạm vào. Tô Huy muốn kêu to lên, nhưng không được, trong phòng học vẫn còn vài người chưa ra khỏi, nếu kêu lên họ sẽ nhìn sang bên này. Tô Huy giãy dụa, nhưng lực lại rất mỏng, trong mắt Ti Việt mà nói như là cậu đang có ý đón nhận, hắn hôn càng mãnh liệt hơn, mới đầu nhẹ nhàng như chạm vào cánh hoa, sau càng gắn bó hơn.

Hôn đã qua lâu, trong đầu Tô Huy cũng không còn khái niệm về thời gian, khí lực toàn thân như bị rút cạn, chỉ có thể xụi lơ ngã vào lòng ngực vững chắc kia. Nghĩ đến vừa rồi làm chuyện hoang đường như thế, trong mắt không khỏi ướt đầm một chút. Hai bên người là cánh tay rắn chắc của người kia vây quanh, Tô Huy còn nghe được Ti Việt nói với giọng khoái trá: “Anh biết em thẹn thùng nên mới chờ đến bây giờ không có ai mới hôn em.”

8. Chương 8

Đối với ý định theo đuổi mà Ti Việt nói, Tô Huy đương nhiên là vẫn giữ thái độ cương nghị, không khác gì nói ‘ta sẽ không bao giờ thích mi’. Nhưng đối phương vẫn làm theo ý mình, xuất hiện ở cái góc sáng sủa nhất trong cuộc sống của cậu. Bình thường đến trường chính là vấn đề khó khăn nhất của Tô Huy, nói đến trường chính là phải đụng mặt người kia, hắn lại sẽ làm những chuyện đáng ngại với cậu, Tô Huy biết những chuyện kia sẽ làm cho cậu không được tự nhiên khi đối mặt với các bạn cùng học. Ký ức về việc bị Ti Việt hôn môi hôm trước vẫn còn mới mẻ lạ lẫm. Hắn cứ dùng những lời lẽ cộc mạnh yếu để đối với cậu, nghĩ đến Tô Huy nhịn không được lấy tay che miệng ngăn lại cảm giác buồn nôn.

Trường học là nhất định phải đến, không thể cứ xin nghỉ bệnh hoài được, ngày hôm qua lớp học được nghỉ đột xuất, vậy mà hai người vẫn chạm mặt nhau. Nói là chạm mặt nhau, chỉ bằng nói là Ti Việt một mình chơi xấu đi. Hắn sẽ không để ý đến ánh mắt của mọi người, mà so với thân hình cường đại đó, Tô Huy cảm thấy cậu như phải đối phó với con quái vật to lớn không một nhược điểm. Là một người luôn cẩn thận để ý ánh mắt của mọi người, cậu như là hạt cát hòa vào bãi cát, như vậy sẽ không bị ai phát hiện. Một người có cấu tạo thân thể không bình thường như Tô Huy cũng chỉ có hy vọng nho nhỏ này thôi.

Trên đường đến trường, trong đầu Tô Huy chợt lóe lên một ý nghĩ, nếu cậu không ngồi cùng bàn với Ti Việt, nếu ngày trước giữ khoảng cách với hắn một chút thì bây giờ có phải tốt hơn không. Ti Việt ngồi kế bên cậu, sự tồn tại của hắn hiện tại là một cái phải thường xuyên đề phòng, nhưng nếu hai người không phải là bạn cùng bàn, cảnh báo kia có thể sẽ không có. Có thể Ti Việt là một tên kỳ quái chỉ biết mê

luyện người ngồi cùng bàn cũng nên. Nghĩ đến đây, Tô Huy liền nhanh chân nhẹ nhàng chạy một mạch đến phòng giáo viên, chừng 15 phút sau xuất hiện trước mặt chủ nhiệm. Sau khi giải bày về lý do muốn đổi chỗ lại bị giáo viên chủ nhiệm khuyên bảo nếu hai người có mâu thuẫn với nhau thì nên bình tĩnh mà nói chuyện để không phải đổi chỗ. Cậu định nói đây là bị khi dễ, nhưng chắc chắn sẽ bị hỏi như thế nào, Tô Huy khẳng định sẽ không trả lời được.

“Em nếu thật sự cảm thấy khó ngồi chung được thì để thầy đi nói chuyện với Ti Việt.” Thầy giáo chủ nhiệm gần đến tuổi trung niên vỗ vỗ vai cậu.

Tô Huy liên tục xua tay, thật sự không biết phải nên nói cái gì với chủ nhiệm nữa. Ông thầy có tuổi nghề 20 năm xử lý chuyện nam sinh bị nam sinh ngồi cùng bàn quấy nhiễu gì mà kỳ lạ vậy a. Tô Huy không khỏi trầm nghĩ.

Trở lại phòng học, tất cả cũng không có gì thay đổi. Tô Huy tranh thủ 5 phút trước giờ học trao đổi thảo luận nhóm. ‘Rầm.’ một tiếng cửa phòng học mở ra, Tô Huy trước đây chưa từng chú ý đến âm thanh này, là do Ti Việt đến. Nhận thức ra được điều này, thân thể cậu cứng lên một chút.

“Buổi sáng tốt lành.” Cậu nói bình thường như thế, Tô Huy luôn nghĩ nó là phép lịch sự thông thường mà chào hỏi người ngồi cùng bàn.

“Ừ, buổi sáng tốt lành.”

Tất cả không có gì thay đổi thì tốt, thời gian đi học, mắt Tô Huy cứ nhìn sang khuôn mặt say ngủ của Ti Việt, mang theo chút cảm tình làm cậu không khỏi trầm nghĩ ‘đồ đáng ghét’. Nhưng không phản kháng có lẽ cậu còn ghê tởm hơn không chừng. Là con gái khi bị khi dễ thì nhận được lời an ủi của mọi người xung quanh, nhưng cậu là nam, nói ra còn bị cười vào mặt, có khi còn bị nói ‘có phải là con trai không’ nữa. Cậu là con trai, Tô Huy muốn được nghe như thế, không cần nói cũng biết Tô Huy muốn vậy. Cậu từ nhỏ luôn nơm nớp lo sợ mọi người, luôn thật cẩn thận để không bị phát hiện bí mật của cậu. Chăm chỉ mà học tập, không quá phận làm bất cứ chuyện gì. Tô Huy thực sự thích người khác hình dung cậu như vậy, lẫn vào trong đám người sẽ không bị tìm thấy. Cứ sống một cuộc sống thường thường phàm phàm như vậy, có lẽ sẽ có một chút tiếc nuối, có lẽ sẽ không cưới vợ sinh con, nhưng mười năm hai mươi năm sau này, y học tiến bộ có thể giúp cậu hoàn toàn trở thành đàn ông.

Có lẽ có lẽ có lẽ, Tô Huy cảm thấy dùng từ này cuộc sống cùng tương lai của cậu có lẽ sẽ tốt đẹp hơn.

9. Chương 9

Hôm nay Ti Việt phá lệ yên tĩnh, Tô Huy không khỏi nghĩ chẳng lẽ lời cảnh cáo của cậu đã có tác dụng? Cảm thấy có chút không đúng. Tan học, Tô Huy lấy khuỷu tay huých Ti Việt một cái, không có phản ứng như bình thường, hơn nữa còn có cảm giác ấm nóng truyền đến khuỷu tay, quả nhiên không bình thường.

“Cậu bị bệnh.” Tô Huy dùng câu khẳng định.

Bên kia không có trả lời. Tô Huy nghĩ thầm: đừng nói là ý thức bị đốt luôn rồi đi. Nhìn quanh bốn phía, tan học đã lâu, hiện tại trong lớp chỉ còn hai người họ. Tuy rằng thực sự không thích người này, nhưng cũng không thể mặc kệ.

Dem cánh tay của Ti Việt vòng qua một bên vai, Tô Huy một tay ôm lấy eo hắn, cố định phần thắt lưng. Dáng người cao lớn ngã vào trên người Tô Huy làm cậu khóc không ra nước mắt. Đầu Ti Việt tựa vào vai cậu, hơi thở ấm nóng phả vào cổ.

“Tĩnh táo một chút, cậu thử tự đi xem, bây giờ tôi đưa cậu xuống phòng y tế.”

Ti Việt không thể nghe rõ ừ một tiếng.

Tô Huy chắt vật duy trì nguyên tư thế như vậy đi xuống, bình thường nhẹ nhàng là có thể đến phòng y tế nhưng lúc này lại vô cùng xa xôi.

“Không có gì nghiêm trọng, chính là ăn uống không điều độ, hơn nữa đường trong máu lại thấp, để cho em ấy nghỉ ngơi trong này một chút đi, sau này nhớ chú ý ăn uống cho điều độ.” Giáo viên y tế tóc có chút hoa râm nói.

Nghe đến nguyên nhân bệnh, cho dù nhìn Ti Việt hiện tại sắc mặt tái nhợt, Tô Huy vẫn cảm thấy không thể tin tưởng được. Ấn tượng của cậu về Ti Việt là người cao to khỏe mạnh, đương nhiên không nói về phương diện tương đương khác nha.

Nhìn thấy Ti Việt vừa tĩnh táo, sắc mặt cũng tốt lên không ít, Tô Huy yên lòng hỏi: “Cậu đi được không?” Ti Việt gật gật đầu. Tô Huy đến cảm ơn giáo viên y tế rồi mang Ti Việt ra ngoài.

Dọc theo đường đi, cậu đem lời của giáo viên y tế thuật lại cho Ti Việt, nhìn đến đối phương ngoảnh mặt làm ngơ, Tô Huy giả vờ ho hai tiếng.

“Cho nên cậu bình thường nên chú ý bản thân mình một chút, về nhà kêu bác gái làm thức ăn bồi bổ sức khỏe đi.”

“Tôi không có mẹ, nửa năm trước bà đã qua đời rồi.” Ti Việt mặt không chút thay đổi.

“Thực xin lỗi... Nói lời này...”

“Tôi đói bụng.”

Cái gì? Người này suy nghĩ gì mà nhanh quá vậy.

“Tôi muốn đến nhà em, có thể chứ?” Ti Việt mỉm cười, nhưng vẫn không che dấu được vẻ mệt mỏi.

“Tự nhiên muốn đến nhà của tôi, kia cũng...”

“’Muốn đến nhà của tôi thì nói đi’ có đúng không, lần trước em có nói qua rồi, lần này là tôi trực tiếp yêu cầu đấy.”

“Cách chỗ này rất xa.”

“Tôi đương nhiên biết, đi nhanh đi.”

Người bình thường làm cho Tô Huy vô cùng oán hận nay lại trong nháy mắt muốn đến nhà cậu, lúc tới trước cửa nhà cậu còn không muốn xác nhận ‘đã mang Ti Việt về nhà’ là sự thật nữa.

“Tự nhiên ngồi đi, tôi đi nấu cơm.” Ngữ khí không chút khách sáo.

Ti Việt đối với điều này một chút cũng không phát hiện, tự ý ở sofa tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống.

Bình thường cũng thường xuyên làm bữa ăn cho hai người nên chỉ một lát sau, thức ăn nóng hổi hấp được mang đến trước mặt Ti Việt.

Không có đề tài nói chuyện nào, hai người trong bầu không khí im lặng ăn xong bữa cơm.

“Cơm ngon lắm, chỗ ngồi cũng thực thoải mái, thật muốn ở lại chỗ này.”

“Đừng có mơ, ăn xong rồi mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Tôi là thật sự muốn ở lại đây. Huy, em cho tôi ở lại đi.”

Nhìn đến thần sắc thật thà của đối phương, Tô Huy lập trường kiên định nhưng lại không thể cường điệu lên.

Nói cái gì ngu ngốc, vừa rồi để cho hắn vào nhà cũng đã là một thất sách rất lớn, Tô Huy cảm thấy bữa cơm này cậu thực sự nuốt không trôi.

“Thật ra nếu tôi nói không đi, em cũng không có cách đuổi tôi đi đâu.” Ti Việt dùng ngữ khí tràn đầy tự tin nói. “Khí lực của tôi so với em rất lớn, em lại không thể dùng bạo lực..”

Vừa nghe đến cái triết lý vừa người kia, Tô Huy liền chặn lại: “Cậu chưa từng nghe câu ‘tư sấm dân trạch tội’ sao, nói sao cậu vẫn muốn ở lại chỗ này, cậu cũng quá là tùy tiện đi, một chút nữa người nhà cậu cũng sẽ đến tìm thôi.”

Ti Việt nhẹ nhàng nghiêng đầu: “Tôi không có người nhà. Hiện tại chỗ kia cũng chỉ có mình tôi ở, em cũng vậy, chỉ bằng chúng ta hai người ở chung một chỗ không phải tốt hơn sao, tôi sẽ giúp em làm việc nhà.”

“Tôi mới không cần cậu giúp làm việc nhà gì hết! Cậu bây giờ vó thể đi được chưa?!” Tô Huy nặng nề nói.

Ti Việt vẫn bình tĩnh ngồi chỗ đó, một chút cũng không thấy có ý định đi. Tô Huy thấy vậy liền đến gần kéo bả vai hấn, nhưng cả người Ti Việt như là rễ cây bám chặt vào sô pha không động dấy.

“Tôi mệt rồi, muốn ngủ một giấc.” Người nọ nói như thế một câu.

“Vậy nhanh về nhà mà ngủ a!”

“Tôi sẽ ngủ ở đây.” Vừa nói liền thuận thế ngã người xuống sô pha.

“Nhưng ngủ ở đây cậu sẽ bị bệnh” Tô Huy bình tĩnh phân tích.

“Bị bệnh giống hôm nay sẽ được em chăm sóc.”

“Tôi không có nghĩa vụ chăm sóc cậu!”

“Vậy em cứ để mặc tôi đi.”

Cái người này... Không thể nói lý!

Tô Huy mặc kệ, đem Ti Việt biến thành không khí, để mặc hấn ở đó. Dọn dẹp bàn ăn, rửa chén bát xong, Tô Huy lên lầu học bài. Những con chữ vụn vẹo trên giấy cứ như là đang cười nhạo cậu, nhìn sao cũng không được... Cốt cũng tại vì có tên đáng ghét nào đó đang ở dưới lầu.

Nhìn nhìn đồng hồ trên tường, 10 giờ tối, bây giờ vẫn còn tuyến xe bus để về. Tô Huy xuống lầu, bất luận thế nào cũng không thể để cho người kia ở lại chỗ này! Nhưng là nhìn đến bộ dáng Ti Việt đang say sưa ngủ vẫn là không thể than thở, chợt nhớ đến lời dặn lúc chiều phải để cho hấn nghỉ ngơi, nếu đi về giờ này có thể lại sinh bệnh, đến lúc đó người bị gây phiền toái cũng là cậu thôi. Cuối cùng trong lòng vẫn là để yên cho tên ác ma này, bước lên lầu lấy chăn đắp lên người Ti Việt.

10. Chương 10

Quyết định mặc kệ người kia ở dưới lầu, Tô Huy định thả lỏng thần kinh đi ngủ một giấc, nhưng nghĩ đến căn nhà mình ở đang có sự tồn tại của tên đáng ghét nào đó liền tỉnh ngủ.

Ngủ không được nên Tô Huy quyết định đứng dậy học bài. Gần đây bởi vì chuyện Ti Việt khiến cậu phiền não, đã lâu không có hứng thú chuyên tâm học hành, người chú trọng thứ hạng như Tô Huy tuyệt đối không hy vọng thành tích mình bị tuột dốc.

Mở đèn bàn, quanh quẩn trong căn phòng trống trải là tiếng từng trang giấy lật lật thêm tiếng lẩm nhẩm đọc bài, thật sự là một cảnh thư thái yên lặng... Nếu như không có mặt người kia.

Vừa lúc đầu còn hoàn hảo, trong đầu còn có thể nghĩ ra cách giải mấy bài toán hàm số, nhưng thời gian trôi qua, Tô Huy cảm thấy mí mắt cậu như sắp đánh nhau rồi.

Môi bị cái gì đó chạm vào, mềm mại ẩm ướt, thực thoải mái. Tô Huy theo bản năng liếm liếm miệng, đầu lưỡi lại bị cái gì đó linh hoạt cuốn lấy, còn bị cắn một cái, đau quá... Tô Huy tỉnh lại.

Không hề chuẩn bị tâm lý, Tô Huy mở to mắt, đầu tiên đập vào mắt chính là Ti Việt, cậu hơi ngậy người một chút. Từ trong khoang miệng truyền đến cảm giác rõ ràng, Tô Huy liền hiểu được tên nam nhân vừa rồi lại sờ tác sờ vờ.

“Vừa rồi nhìn Huy ngủ rất đáng yêu, đây là lần đầu tiên thấy được bộ dáng em lúc ngủ a.” Ti Việt mỉa mỉ cười nhìn Tô Huy.

Nhìn đến bộ dạng đặc ý vênh vác của Ti Việt, Tô Huy thầm muốn cho hắn ăn một đấm.

“Cậu đi xuống, tôi muốn đi ngủ.”

Ti Việt không nói, cánh tay tay dài duỗi ra, đem ôm Tô Huy vào trong lòng. Tô Huy liều mạng vặn vẹo thân thể muốn đào thoát, nhưng tứ chi bất đắc dĩ đều đã bị đối phương khống chế, không thể động đậy.

“Em nhìn xem” Ti Việt ở bên tai cậu nói nhỏ “Nếu dùng võ lực, em sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, nhưng là, em không muốn anh làm như vậy đi.”

“Vừa rồi...” Ti Việt thở một hơi bên tai Tô Huy “Lúc em đắp chăn cho anh, thật sự cảm thấy rất vui, nơi này còn muốn nhảy dựng lên.” Hắn chỉ vào ngực.

“Tôi nói tôi sẽ không thích cậu mà... Uy, cậu làm cái gì vậy!”

Luồng vào áo ngủ, Ti Việt cầm lấy hạ thể Tô Huy mà xoa bóp.

Tô Huy sợ tới mức tim muốn ngừng đập, nơi mà cậu luôn muốn phớt lờ đi nay lại bị người khác chạm vào, lưng muốn toát ra mồ hôi lạnh.

“... Xin cậu, đừng làm như thế...” Tô Huy run rẩy khóc, hai tay cho dù đang bị kiềm lại, nhưng vẫn cố gắng vùng vẫy muốn bảo vệ nơi cấm kị đó, nơi chứa bí mật của cậu.

“Thả lỏng một chút, Huy.” Ti Việt hiện tại cũng một đầu đầy mồ hôi, hẳn cảm thấy Tô Huy hiện tại rất khác ngày thường, là loại phản kháng từ sâu trong lòng, chứ không chỉ có kinh hãi như ngày trước.

“Cậu mau thả tôi ra! Buông!” Tô Huy kêu lên. Trong trí nhớ của cậu bình thường cho dù có phản kháng Ti Việt như thế nào hẳn vẫn cố gắng bảo vệ cậu không để ai phát hiện, nhưng đêm nay... Một chút cũng không giống Ti Việt mà cậu biết.

Ti Việt trong lòng nhảy dựng, từ lúc bắt đầu hẳn đã nắm trong tay hết tất cả mọi thứ.

Ti Việt búng vào quần lót Tô Huy, cậu nhỏ bên trong như muốn bán đứng chủ nhân mà bắt đầu run run. Ti Việt nắm lấy cái kia so với người thường có nhỏ hơn một chút, cảm thấy ngoài điểm này ra thì cậu hoàn toàn không khác một ai.

Nhưng khi ngón tay vừa chà xát vào sâu có cảm giác rất kì lạ...

11. Chương 11

Bộ phận sinh dục nam cậu tạo không giống bình thường.

Lúc này ý thức được bí mật của mình đã bị người khác nhìn trộm, Tô Huy dờ dẫm nhìn nhận sự thật này. Từ lúc bị Ti Việt bắt lấy, cậu biết mình sắp không thể che giấu được bí mật này nữa, nhưng vùng vẫy có thể người kia sẽ không thấy được, cuối cùng vẫn là bị lộ dưới ánh mắt của tên ác ma này...

“Huy...” Nhìn thấy bộ dáng tuyệt vọng của Tô Huy, Ti Việt tự giác buông cậu ra.

Tô Huy liếc mắt nhìn Ti Việt một cái, ghen ngào nói: “Tôi chỉ xin cậu đừng nói cho bất kì ai biết.”

“Huy... Em khó chịu sao..?” Vừa rồi cậu như một người khác hoàn toàn, khóc đến chết đi sống lại, nhưng hiện tại lại im lặng đến đáng sợ.

“Đừng nói cho bất kì ai biết.” Ngữ khí mang theo tiếng khóc nức nở.

“Anh sẽ không nói với bất kỳ ai.”

“Không được xem tôi là con gái.”

“Anh không xem em là con gái.”

Thời gian không gian đều lâm vào tĩnh lặng. Phía sau truyền đến cảm giác lạnh như nước: “Em là đàn ông...” Ti Việt sau khi nói một câu liền cúi đầu ngậm lấy toàn bộ cậu nhỏ chưa phát dục hoàn toàn.

Đối với hành động kinh hách xảy ra bất thành linh, Tô Huy không biết nên làm sao: “Tránh ra... Ngô!”

Đây là cảm giác gì vậy? Có chút tê tê, giống như có dòng điện từ dưới xông thẳng lên não... Hai chân mềm yếu không thể khép lại... Dự đoán càng lúc càng nhiều mà bất đắc dĩ mở ra.

Lúc thì hút, khi thì khiêu khích, lúc khinh lúc trọng. Ngay cả nơi mẫn cảm nhất của người yêu, khoang miệng Ti Việt cũng phát ra tiếng nước mang đầy dâm mỹ.

Tô Huy ánh mắt sương mù nhìn cái đầu đang chôn giữa hai chân mình, có thể hiện tại là mộng xuân cũng được, cậu càng muốn nhiều hơn... Cho dù thân thể không thừa nhận cũng không sao... Không thể khống chế co rút mà bắn ra tinh dịch.

Hô hấp trở nên dồn dập, tim đập càng lúc càng nhanh, thân thể đang ở trạng thái hưng phấn lại giống như bị rút hết khí lực, chỉ có thể xụi lơ. Ti Việt ngẩng đầu lên, trên khóe miệng còn lưu lại vệt tinh dịch màu trắng, chồm lên trên người Tô Huy hôn lên đôi môi đỏ, đầu lưỡi linh hoạt mở ra khớp hàm, chậm rãi đem toàn bộ truyền qua cho cậu.

Bị đối đãi bằng loại mùi vị này, Tô Huy theo bản năng dùng đầu lưỡi đẩy chất lỏng kia ra khỏi miệng, nhưng đối phương động tác lại quá mạnh, tất cả vẫn là bị đưa vào cổ họng, Tô Huy bị sắc một chút, khó thở vắn vẹo thân thể, đối phương vẫn không có ý buông tha cho cậu, cho đến khi toàn bộ hỗn hợp chất lỏng tinh dịch cùng với nước bọt bị bắt buộc nuốt vào, người kia mới buông cậu ra.

Tô Huy không ngừng ho khan, mỗi một lần ho, hương vị tanh hôi kia lại từ dạ dày mà trào lên cuống họng, khiến cậu buồn nôn. Vì kiềm chế cảm giác nôn mửa cùng ho khan, Tô Huy khó chịu chống đỡ thân thể, hai tay nhanh chóng kéo lấy tấm chăn đơn.

“Cậu, cậu điên rồi!”

“Vừa rồi là hương vị của em, là nam nhân khi đến cao trào mới có. Hương vị như thế nào. Em cũng là dùng nơi đó để chiếm được cao trào mà.”

“Cậu...” Tô Huy không nói gì mà chống đỡ, vừa rồi chính là lần đầu tiên cậu trải nghiệm, cứ nhiên lại dùng

miệng của đàn ông mà lên tới cao trào... Rất đáng sợ.

“Cho nên, em là đàn ông.”

Tô Huy sững sốt một chút, hiểu được dư vị do cao trào mà có được, trong miệng còn lưu lại hương vị, mỉm cười nói: “Đúng, tôi là đàn ông.”

Một vấn đề khiến cậu thấy phiền não, một đáp án cậu không dám tìm kiếm hiện tại có người nói cái vấn đề làm phức tạp trừ chính mình đích vấn đề, một cái chính mình không dám tìm kiếm đích đáp án, hiện tại có người nói cho cậu biết. Đúng, nói rất đúng, rất chính xác, cho cậu một đáp án đúng như mong đợi. Trong lòng mang một lỗ hổng được lấp đầy, Tô Huy mang theo cảm giác mỹ mãn mỉm cười đi ngủ.

Phía đông dần dần sáng lên, một ngày mới lại đến. Không khí sáng sớm mang hơi lạnh tràn vào phòng, Tô Huy đang trầm ngủ cảm nhận được liên chủ động nhích lại gần nguồn nhiệt kế bên người, nhưng kẻ sát thì nóng quá, rời ra thì lạnh... Tô Huy vì loại nhiệt độ thất thường này mà tỉnh dậy.

Người này là ai vậy... Ý thức được người cùng ngủ với mình cũng không có mặc quần áo, Tô Huy ôm trán đứng dậy. Tì Việt cùng cậu đều không có mặc quần áo, chắc là tối hôm qua trần trụi ôm nhau mà ngủ. Hình ảnh như trên ti vi hiện lên trong đầu cậu.

Rất đáng sợ, ngày hôm qua thật sự là cậu sao.

Ngô... Tì Việt nhu nhu đôi mắt nhập nhèm, hỏi: “Định đến trường à?”

Tô Huy nghe ra hắn nói chuyện bằng giọng mũi, sức nhớ đến bệnh của Tì Việt hình như còn chưa khỏi, hắn còn hắt hơi vài cái.

“Lại sinh bệnh?”

“Ngô, anh nghĩ vậy.”

“Anh...” Tô Huy hiện tại không biết nên nhận định người này như thế nào. Từ đầu hắn còn là người bạn cùng bàn không muốn giao tiếp, sau lại sợ hắn như rắn rết, bây giờ lại cùng hắn, người mà cậu luôn chán ghét làm ra loại chuyện thân mật này, nghĩ tới nghĩ lui đều thấy loạn. “Ồ nhà nghỉ nơi đi, xem trong tủ lạnh có cái gì ăn được, tan học tôi sẽ về.”

Không dám nhìn biểu tình của đối phương, Tô Huy cứng ngắt nói, cậu thậm chí còn cảm nhận được làn da đang tỏa lửa kia như đang đập lại.

“Huy, đừng bận tâm, anh chờ em trở về.” Ti Việt hai tay nâng mặt Tô Huy, hôn lên đôi mi tâm.

Lúc bị hôn, thân hình Tô Huy hơi động một chút, tứ chi vẫn là không quen thân mật với người khác. Vội vàng sửa sang lại quần áo, Tô Huy bước ra khỏi cửa đi học.

Kỳ thật đêm qua bị gây sức ép hơi nhiều, Tô Huy hiện tại có chút uể oải, không tài nào phấn chấn hăng hái đi đến trường. Đi học chính là lấy cớ mà thôi, bằng không ở nhà cậu không biết phải đối mặt với người kia như thế nào.

Người kia đã biết bí mật của cậu, có trời mới biết hẳn có lấy nhược điểm này mà khống chế cậu không.

12. Chương 12

Trên chuyến xe bus đang chuyển động, Tô Huy tự hỏi sau này cậu phải đối mặt với tình cảnh này như thế nào đây.

Bí mật của cậu đã bị người khác biết, đối phương còn nói thích cậu tình cảnh hiện tại lâm vào thế bị động. Tóm lại, cần phải cẩn thận để ứng phó với Ti Việt, Tô Huy nắm chặt nắm tay.

Vừa lúc bước xuống xe, sắp đi đến cửa nhà, Tô Huy chợt nhớ ra buổi sáng có nói sẽ mua đồ ăn cho Ti Việt, thức ăn trong tủ chắc đã không còn, lại không thể gọi hân ra ngoài ăn. Tô Huy xoay người hướng siêu thị nhỏ mà đi đến.

Chỉ mua đồ ăn hay dùng mà mất hơn nửa giờ, Tô Huy liền một hơi mua thức ăn cho cả tuần, không phải vì không mua được cái gì, mà do cậu muốn kéo dài thời gian về nhà mà thôi.

Trở về nhà phát hiện trong phòng khách sáng đèn, cũng là lẽ đương nhiên thôi, là do cậu bảo Ti Việt ở nhà nghỉ ngơi mà, nhưng nghĩ đến ngôi nhà luôn chỉ có mình cậu sống nay lại có thêm một người đáng ghét nào đó, trong lòng có chút buồn bực.

“Tôi đã về A, Lưu Quân?” Bước ra nghênh đón Tô Huy là cậu bạn thân Lưu Quân.

“Huy! Thiệt nhiều đồ nha! Cậu làm sao biết tớ đến vậy? Mau nấu cơm đi, tớ đói muốn rã ruột rồi nè.” Lưu Quân cầm lấy bao lớn bao nhỏ trên tay Tô Huy.

Cậu nhìn chung quanh phòng một vòng, không thấy người kia.

“Cái kia... À, được rồi, tớ đi nấu cơm.”

“Đúng rồi, nhớ làm nhẹ một chút, Ti Việt còn bệnh.”

“Hả? Cậu thấy Ti Việt rồi?”

“Bằng không làm sao tớ vào nhà được. Hấn đang ở trong phòng nghỉ ngơi kìa.”

“Cậu không phải trước kia không ưa hấn sao? Sao tự nhiên quan tâm đến hấn vậy?”

Sau khi hiểu ra, Tô Huy cắn răng nói với Lưu Quân: “Ai ngờ cậu để ý mấy chuyện này!”

“Cậu quan tâm bạn bè như thế đó hả, cậu căn bản không có để ý đến tâm tư của tớ!” Lưu Quân biểu tình như trưởng phu xa vợ lâu ngày.

“Cậu hôm nay muốn có cơm ăn không? Hả?” Giơ lên nắm tay.

“Muốn, muốn chứ..”

Phá sự này chính là tình sử dài dòng của Lưu Quân. Cậu bạn này diện mạo không tầm thường, khuôn mặt sáng lảnh dễ nhìn. Thời điểm vừa vào trung học được nhận không ít những tờ giấy nhỏ của các bạn nữ. Rất nhanh Lưu Quân quen một cô bạn lớp bên cạnh, nhưng là một tháng sau liền thất bại. Một tháng sau nữa, lại có một cô gái lớn tuổi hơn đồng ý quen cậu ta, Lưu Quân cùng vị sư tỷ kia rơi vào bể tình, nhưng một tháng sau lại bị đá. Sau nữa, Lưu Quân cùng một nữ sinh ngành y gần đó mền nhau, nhưng vẫn là không qua nổi một tháng... Trước sau tổng thể là năm lần, à không, thêm lần này nữa là sáu lần. Lý do của họ đều là: cậu ta bám quá!

Nam sinh giúp bạn gái học tập không có gì đáng trách, nhưng việc tắm rửa, cơm ngày ba bữa, tất cả đều cùng dính thành một khối với bạn gái thì không thể nào nói nổi. Lưu Quân là kiểu đối với chuyện tình cảm cực kỳ nhiệt tình. Quen nhau được một thời gian liền tỏ ý định muốn ở lại bên nhà gái, tuy nhiên là nhà gái thường không chịu nổi loại nhiệt tình của cậu ta. Sau khi chia tay được vài ngày cậu ta sẽ tỏ vẻ chán nản, nhưng mỗi lần đều rất nhanh tìm được bạn gái mới.

Tô Huy mỗi lần đều lười truy hỏi, dù sao qua vài ngày Lưu Quân sẽ lại vui vẻ đến báo cho cậu: “Tớ cuối cùng đã tìm được người yêu đích thực rồi.”. Đáp án là như vậy đó.

Mà lần này còn gặp Ti Việt mà nghe hấn nói ra tâm tình phiền não... Kỳ lạ là Ti Việt còn thật sự nói cho cậu ta nghe. Lâu sau Lưu Quân liền hấn làm cho cảm động.

“Hấn nói gần đây có thích một người, nhưng người này rất lạnh nhạt với hấn..” Lưu Quân làm điệu bộ trầm tư.

“Đó là điều đương nhiên, hấn không phải vẫn còn là học sinh sao.”

“Không nên nói như vậy, tớ cảm thấy trước kia mình đã hiểu lầm hẳn. Nhân phẩm một người như thế nào, phải dùng tâm giao mới biết được a.”

“... Cậu coi bộ hiểu biết hẳn quá.” Tô Huy không để ý, cúi đầu chăm chú tước vỏ củ cải.

Lưu Quân nhún nhún vai, quyết định đi ra ngoài chờ ăn.

Mang thức ăn đến bên bàn, Tô Huy liếc nhìn đến Ti Việt đang ngồi chụm đầu ghé tai với Lưu Quân trên ghế sofa. Đặt thức ăn xuống, cậu lại liếc nhìn sang Ti Việt, sắc mặt so với hồi sáng tốt hơn rồi, nhưng vẫn là hỏi một câu: thân thể có đỡ hơn chưa?

Ti Việt mỉm cười gật đầu.

Lưu Quân lúc ăn cơm thường thích xem ti vi, liên tục chuyển kênh, đến khi nhìn đến kế tiếp là tin tức âm nhạc, trên màn hình là mấy ca sĩ thần tượng mới bùng điều khiển xuống.

Nếu như bình thường Tô Huy nhất định sẽ chế nhạo. Nhưng hôm nay Ti Việt đang ở đây, cậu rất mất tự nhiên, lẳng lặng ăn cơm

13. Chương 13

Cơm nước xong, Lưu Quân đi về. Thiếu đi một người, không khí rõ ràng có chút lạnh đạm. Ti Việt ngồi ngoài phòng khách xem TV, Tô Huy cũng nhìn ra ngoài một chút sau đó trở vào phòng học bài.

Mười giờ tối, vẫn còn khá sớm để đi ngủ, nhưng hiện giờ không có gì để làm, Tô Huy dự định tắm rửa rồi sau đó đi ngủ. Sau khi nói với người dưới lầu rằng muốn đi ngủ và nhắn người nọ nếu buồn ngủ có thể nằm ở phòng khách, Tô Huy bước vào phòng tắm.

Rửa sạch cả cái vật thể kia dưới làn nước ấm thoải mái, Tô Huy vừa bước ra khỏi phòng tắm chợt phát hiện Ti Việt đang ngồi trên giường của cậu, động tác lau khô tóc cũng bất giác mà dừng lại.

“Có việc gì sao?” Tô Huy hỏi.

“Anh muốn ngủ ở trong này.”

Là do hồi sáng quen chỗ này sao...

“Vậy tôi ra phòng khách.” Tô Huy với tay lấy cái gối trên đầu giường.

Tay ở giữa không trung chợt bị nắm lại, Tô Huy sửng sốt một chút, phục hồi tinh thần lại, quay sang nói với Ti Việt: “Có việc gì không?”

“Anh muốn ngủ chung với em.”

“Không được, giường này hai người ngủ rất chật.”

“Anh sẽ lui ở bên giường, sẽ không ngại đến em.” Trong mắt hắn có một tia khẩn cầu.

Tô Huy đứng thẳng người “Không được.”

Trong ngực bỗng nhiên có một bàn tay mân mê đi vào, bên tai vang lên thanh âm ma mị của Ti Việt.

“Giống như đêm qua vậy, anh cho em tận hưởng tư vị ngọt ngào đó.”

Bàn tay to con kia, khi khinh khi trọng ở trước bộ ngực phẳng của cậu mà vuốt ve, bình thường cùng Lưu Quân đùa giỡn cũng thường đụng tới nơi đó, nhưng lúc này nó lại như vùng cấm, vừa đụng vào liền cho cậu từng chút từng chút khoái cảm.

“... Không được, như vậy không được.”

Thời điểm vừa nói, cảm giác cổ có hơi ngứa, nguyên lại là đang bị người kia hôn.

“Người biết cũng chỉ có mình anh, cùng anh làm không tốt sao? Sẽ không một ai biết...”

Đúng vậy, chỉ cần không phản đối lời hắn nói, bí mật của cậu có lộ ra trước mặt hắn cũng không sao.

Nhìn đến Tô Huy không tỏ vẻ, cái tay kia cũng trở nên lớn mật hơn. Từng cúc áo ngủ của cậu bị gỡ bỏ, bộ ngực gầy gò trắng nõn lộ ra.

Tay hơi dùng sức đỡ lấy hai vai cậu, Tô Huy tựa như búp bê thuận thế ngã vào trên giường. Ti Việt thấp đầu xuống phía dưới, dùng đầu lưỡi dạo quanh hai điểm đỏ gần đó. Chỉ là đầu nhũ bị liếm liếm mà thôi, nhưng cả người như bắt đầu nóng dần lên. Tô Huy một bên trong lòng cảm thấy xấu hổ, một bên mong muốn được đối đãi nhiều hơn một chút.

Ti Việt cuối cùng cũng dùng loại tra tấn ngọt ngào này, quần của Tô Huy đều bị hắn cởi ra, để lộ cậu nhỏ đang đứng lên dưới lớp quần lót. Tô Huy thả lỏng cơ thể nhẹ giọng rên rỉ, nâng lên hạ thể, muốn cho cái trong vách tường ẩm áp kia nuốt lấy chính mình.

Sau khi dục vọng của cậu hoàn toàn đứng lên, Ti Việt dừng lại động tác miệng, đứng lên. Thân thể không thể phát tiết làm cho cậu có chút khó chịu, Tô Huy khép hờ mi mắt nhìn Ti Việt.

“Chờ anh.” Nói xong câu này, Ti Việt chạy đến phòng tắm, lấy một ít sữa tắm ra lòng bàn tay, lại quay trở lại bên người Tô Huy, nhưng không giữ tư thế như lúc nãy, mà tách hai chân của mình ra, nửa quỳ ở hạ bộ của cậu, bàn tay linh hoạt động vào dục vọng của Tô Huy, tay còn lại dùng sữa tắm tra vào hậu huyệt của mình.

“Làm gì vậy..” Nhìn đến hành động kì lạ của Ti Việt, Tô Huy từ trong cảm giác ngọt ngào tỉnh táo lại.

“Cho em vào anh” Đến khi hậu huyệt có thể chứa ba ngón tay, Ti Việt nhắm ngay dưới dục vọng, chậm rãi ngồi xuống. Đương đến khi toàn bộ vào hết, Tô Huy nhin không được lấy tay che miệng ngăn tiếng rên rỉ thoát ra. Rất thư thái, cái nơi ấm áp kia đang vây quanh lấy cậu, gắt gao níu chặt, khoái cảm không ngừng mà theo chỗ kia từng chút từng chút nhện nhọt tới toàn thân.

Ti Việt bên kia hình như cũng không dễ chịu mấy, hẳn cùng Tô Huy hai người đều là lần đầu tiên, hậu huyệt còn chưa thích ứng hoàn toàn, Tô Huy lại không ngần ngại mà va chạm thân thể hẳn, cũng may cậu nhỏ của Tô Huy so với người thường có chút nhỏ hơn. Ti Việt ngóc nghếch vặn vẹo eo, không lâu sau, hẳn cảm nhận được dục vọng đang chôn trong cơ thể bất chợt ngừng lại một tia nhiệt đi vào trong cơ thể Ti Việt.

Hắn giữ động tác cứng ngắc một lúc lâu, hạ thân có chút sử dụng lực, mắt di chuyển từ trên người Tô Huy xuống đến chỗ đó, ngoài việc tinh dịch đang chảy xuống còn cảm thấy đau đớn. Để không đụng đến miệng vết thương, Ti Việt chọn cách nằm úp sấp bên cạnh cậu.

Tô Huy sau khi hưởng qua một lần liền quen vị, nhìn đến Ti Việt đang nằm úp sấp để lộ ra cái mông rắn chắc, lại nghĩ tới tư vị tình dục vừa mới ban nãy, Tô Huy một tay đặt lên cổ cánh hoa kia vuốt ve. Nhìn đến người bên cạnh ánh mắt hiện vẻ mệt mỏi cũng thừa nhận trận tình sự vừa rồi cũng không được hưởng thụ bao nhiêu, nhưng Tô Huy nghĩ lại muốn, tất cả đều là do Ti Việt tự rước vào, hấp dẫn cậu cùng hẳn kết hợp.

Tô Huy hướng lên người Ti Việt mà đến, sức nặng cả người đều ở trên Ti Việt, lòi ra dục vọng đang khôi phục tinh thần liền nhắm đến chỗ còn lưu lại một ít dịch cùng tơ máu mà đi vào.

“A...!” Ti Việt kêu to, hậu huyệt đau đớn như bị xé rách.

Hiện tại đã khuya, tiếng kêu của Ti Việt có thể sẽ bị hàng xóm ở xung quanh nghe thấy... Nghĩ vậy, Tô Huy liền lấy tay che miệng hẳn. Ti Việt chỉ có thể phát ra tiếng kêu nhỏ vụn.

Va chạm kịch liệt ở hậu huyệt, Ti Việt cảm thấy trước mắt dần mờ hồ, mi mắt cũng càng ngày càng nặng...

Không biết qua bao lâu, hẳn theo hương vị ngọt ngào tỉnh lại, ngoài cửa sổ sắc trời vẫn là một màu đen dày đặc, không biết đã là lúc nào. Tô Huy nằm bên cạnh đã ngủ. Ti Việt giật giật thân mình, nhưng vừa

cử động lại có một cơn đau kéo tới... Nhưng không để ý thân thể là không được, nghĩ vậy, hắn mang thân mình nặng nề của mình vào phòng tắm.

Lúc ra khỏi phòng tắm ở phía đông đã chuyển sang màu sáng, chắc là đã sáng rồi. Ti Việt nhìn đến Tô Huy đang nằm trên giường, khuôn mặt say ngủ tựa như trẻ con, khóe miệng còn cong lên nhợt nhạt, làm hắn không thể nhịn mà bước đến hôn một cái vào đôi môi đang mỉm cười kia.

“Anh chỉ có thể dùng cách này làm cho em cảm thấy thoải mái mà thôi.” Ti Việt thì thào nói.

14. Chương 14

Quan hệ của hai người vẫn cứ dây dưa không minh bạch như vậy, không mặn cũng không nhạt. Đôi khi đang làm bài thi, Tô Huy lại thất thần nghĩ vì sao cậu lại cùng Ti Việt đi đến loại tình trạng này.

Rõ ràng là hai đường thẳng song song, nhưng vì sai lầm tạo thành một giao điểm, mãi không thể vãn hồi lại như trước. Chính cậu là người không có quyết đoán...

Tan học, một mình trên đường về nhà Tô Huy miên mang suy nghĩ. Trong đầu không ngừng nhớ lại cảnh tượng Ti Việt bị cậu đặt dưới thân.

Không chừng chính cậu mới là kẻ kém cỏi.

Quen biết Ti Việt đã hơn nửa năm, nhưng ở chung với hắn chỉ mới có hai tháng. Âm lệ, bạo lực, Tô Huy biết có nói ra cũng chỉ như tin vìa hè mà thôi, cho dù hắn đã thực sự làm ra chuyện đó, hiện tại hắn đang sở tác sở vi, aizz, ngoại trừ việc chủ động với cậu, Tô Huy vẫn tìm không ra bất kỳ tật xấu nào ở hắn, không thể tự nhiên đuổi hắn ra ngoài được.

Tựa như cảnh tượng hiện tại, toàn bộ cuộc sống đều có mặt Ti Việt.

Vừa về đến nhà sẽ có người từ trong phòng bước ra quan tâm lo lắng. Tô Huy vừa đẩy cửa vào vừa nói “Về rồi”, Ti Việt sẽ nhất định từ trong phòng bước ra trả lời “Em đã về?”. Bữa tối cũng là cùng nhau ăn, cơm là do Tô Huy làm, còn lại rửa bát đĩa là do Ti Việt phụ trách. Hai người sau khi xem ti vi một hồi, Tô Huy sẽ lên lầu học bài. Từ lần bắt Ti Việt ngủ ngoài phòng khách không thành công, hắn vẫn thường tranh thủ chủ động gây chuyện kích thích cậu. Tô Huy cũng sẽ ôm ở theo cầu hoan... Thân thể càng ngày càng quen làm yêu.

Một đôi bàn tay to tiến vào trong áo, nếu là hai tháng trước, nhất định cậu sẽ phản xạ có điều kiện mà nhảy dựng lên, nhưng hiện tại Tô Huy lại thả lỏng người mà đón nhận khiêu khích của người kia... A, trước kia chưa bao giờ nghĩ tới hai có kia lại mãi cảm đến vậy.

Tô Huy cũng không nói gì mà chịu đựng hành động này của Ti Việt. Hắn càng không ngừng thân thiết với cậu, hai người thân thể ân ái rồi tiến tới trên giường, cảnh vật xung quanh cũng bắt đầu tối lại...

Hai người từ đứng chạm tay chân đến mê mẩn, Ti Việt biết Tô Huy đã hoàn toàn lâm vào trạng thái sẵn sàng. Vuốt ve thắt lưng Ti Việt, tính toán muốn đem quyền chủ động đổi lại.

“Huy, anh muốn đổi vị trí.” Ti Việt thở dốc, nhẹ giọng trầm thấp bên tai cậu mà nói.

Ai? Là muốn cậu theo hậu huyệt đi vào phải không, nhưng ý tưởng này rất nhanh liền bị đánh đổ lúc đối phương nâng hai chân cậu lên.

“Ti Việt” Tô Huy phát ra tiếng nói.

“Anh là nói, muốn đi vào thân thể em.”

“Không được” Tô Huy cử động thân thể một chút. Trong bóng đêm, cậu vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt kiên định của Ti Việt, còn nữa trước giờ đều là cậu một mình hưởng thụ đi. Tô Huy chậm rãi gật gật đầu, thả lỏng thân thể, để hắn tùy ý đùa nghịch hai đùi cậu.

Ti Việt tuân lệnh, hôn một cái lên bắp đùi Tô Huy, sau đó liền tiến đến ngực cậu.

Tô Huy yên lặng chờ đợi từng động tác Ti Việt từ từ rơi xuống, giống như lông tơ mềm mịn mê mẩn tinh tế. Muốn hắn nhanh chóng hoàn thành sự tình, nhưng chính cậu thực ra có chút sợ hãi. Nơi đó của Ti Việt đương nhiên cậu đã từng nhìn qua, đầy đủ lại nam tính, không những vậy cậu cũng đã từng dùng miệng mà cảm thụ nó.

Tuy rằng chung quanh một mảnh tối đen, nhưng Tô Huy vẫn cảm nhận được Ti Việt đang tần ngần trước bộ phận sinh dục nữ của cậu.

Không được Đã quá muộn, cái kia nóng rực đã muốn vào tiểu huyệt.

“Đi ra ngoài, dừng lại đi ra ngoài ” Tô Huy muốn rút cái kia ra khỏi thân thể, nhưng hai vai bị Ti Việt giữ chặt, hai đùi cũng bị giữ ở bên hông sườn... Tư thế như thế này, cậu không tài nào thoát được.

“Thả lỏng một chút, Huy... Ân hừ.” Ti Việt thỏa mãn gầm nhẹ một tiếng.

Toàn bộ đã tiến vào. Tô Huy cảm nhận được thân thể mình bắt đầu nóng lên, cái kia không nghĩ ngợi đang dùng sức tiến vào như cùn quét mọi thứ chướng ngại, làm cho cậu có cảm giác nó càng to thêm một vòng.

Hai bên duy trì tư thế này không đổi.

Bên trong vách tường đang bao chặt lấy vật thể nóng rực kia bắt đầu có dịch trơn, lúc này Ti Việt mới nhẹ ngẩng đầu lên. Người dưới thân thật sự không thoải mái nhú mi lại.

“Đau không?”

Đây không chỉ là đau, loại cảm giác này rất quái lạ, làm cho người ta rất không thoải mái a.

Không nghe thấy mùi máu, Ti Việt chậm rãi rút ra cái nóng rực kia. Vừa lúc Tô Huy nghĩ đã xong, vật thể nóng rực đó lại mạnh bạo mà xông thẳng vào.

Tô Huy vừa rồi nhẫn nại liền “A ” một tiếng sợ hãi. Không phải đau, mà là giống như có một tia lửa điện đang len lõi chạy dọc thân thể cậu...

15. Chương 15

Căn phòng vốn chỉ có một mình trước giờ lại nghe thấy có tiếng người ngoài, tỉnh táo lại một chút, Tô Huy mới nhớ ra người kia là Ti Việt, còn có chuyện đêm qua hai người làm..... dùng đến chỗ kia. Hơi hơi đi chuyển chân, hạ thể truyền đến một trận đau rất.

Ti Việt, cái tên hỗn đản này.

Mớ chần lộn xộn trên người bỗng bị một bàn tay to nhấc lên, thời điểm Tô Huy có phản ứng lại chỗ kia đã bị bàn tay to đó chạm vào.

“Rất muốn làm nhiều nữa, nhưng chỗ này của em đã muốn sưng lên rồi.....” Nói xong ngón tay hắn ở chỗ đó cố ý mạnh tay một cái.

Cho tới bây giờ vẫn không cố ý quên đi chỗ kia đang truyền đến cơn đau. Tô Huy nhỏ vụn rên rỉ một tiếng, dúi đầu vào gối. Trong lòng thầm muốn chém chết tên biến thái biến thái biến thái.

Gối đầu đang thân mật tiếp xúc bỗng bị kéo ra khỏi, Tô Huy bị Ti Việt ôm lên theo kiểu công chúa.

“Buông.....” Tô Huy giãy dụa nói, nhưng là thân mình nghiêng ngả giống như là sắp ngã xuống làm cậu không thể không ngậm miệng im lặng. Cho dù vẻ ngoài gầy yếu, nhưng so ra thể trọng của nam cũng làm người ta phải cố sức đi. Nhưng giãy dụa làm cho phía sau chịu đau cũng chính là cậu thôi.

“Nghe nói lần đầu tiên sẽ rất đau, nên hôm nay đến phiên anh chăm sóc em.”

“Không cần xem tôi là con gái! Bỏ xuống!” Tô Huy ngữ khí hung dữ.

Nhìn đến bộ dáng cứng đầu của Tô Huy, Ti Việt lưu luyến để lại một cái hôn trên trán cậu rồi mới buông cậu xuống.

“Đáng ghét!” Tô Huy nghiêng răng nghiêng lợi. Đi đứng so với cậu tưởng tượng còn khó khăn hơn, mỗi bước đi đều làm cho vị trí giữa hai chân ma sát vào nhau, làm cậu toát ra mồ hôi lạnh. Loại cảm giác này làm cho Tô Huy vừa phần lại vừa thẹn.

“Anh rõ ràng biết tôi nơi đó... Cưng nhiên còn ” Ánh mắt Tô Huy nhìn đến chỗ tiểu mạch màu thâm nghĩ muốn cắn một cái cho bỏ tức!

“Nơi đó bị cắn vào thực sự rất thích đi.”

Tô Huy xanh cả mặt. Ti Việt không nhìn đến sắc mặt của cậu, tiếp tục nói.

“Nơi đó, rõ ràng là chỗ em thích nhất, có gì không tốt.”

Không tốt không tốt không tốt! Nếu có thể phẫu thuật bỏ nó đi, tôi đã sớm tổng khứ nó đi rồi!

Tô Huy nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, cái tên trước mặt này làm sao biết được nỗi khổ của cậu!

“Nơi đó, ngoại trừ cha mẹ em, cũng chỉ có anh biết... Cảm thấy thật là cao hứng, hơn nữa em cũng cảm thấy thoải mái...”

Đúng vậy, tên này tuy rằng thực ti tiện, nhưng hẳn sẽ không đem bí mật của cậu phơi bày. Chính cậu cảm thấy cũng không tồi, vậy tại sao phải ủy khuất chính mình?

Trải qua hai tháng vừa rồi, ý nghĩ của Tô Huy đã thay đổi rất lớn, thời điểm nhắm nhám vị ngọt của tình yêu cũng trở nên tự tin hơn. Kỳ thật cậu so với những nam sinh bình thường kia cũng giống nhau thôi, Tô Huy ở trên người Ti Việt nghĩ.

“An... Anh có thể ở lại, nhưng, tuyệt đối không được làm phiền cuộc sống của tôi.”

Mối quan hệ bạn bè cứ như vậy, thời gian Ti Việt ở lại nhà Tô Huy càng lúc càng nhiều, hẳn giống như là rất thích ăn thức ăn cậu làm. Mỗi lần Tô Huy đi mua thức ăn cũng biết ý mua phần cho hai người. Hai người mỗi ngày sẽ gặp nhau ít nhất một lần, nhưng không có làm nhiều.

“Huy, tối mai anh sẽ đi làm.” Lúc ăn cơm Ti Việt nói một câu.

“Àn?”

“Anh cũng sẽ không đi học nữa.”

“Cái gì?” Nghĩ đến mình nghe lầm, Tô Huy ngẩng đầu lên, hỏi lại một lần. Nhưng quả thật, Ti Việt đã trốn học gần một tháng.

Ti Việt lại dùng ngữ điệu như ban nãy nói lại.

“Anh chỉ mới có 16 tuổi!” Tô Huy kinh hô một tiếng, chuyện này quả thực là nằm ngoài ý nghĩ của cậu. Tuy rằng Ti Việt có chăm học hay không cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến hình ảnh của lớp. Nhưng là, bỏ học? Hắn không đi học thì có thể làm được cái gì!

“Tại sao lại quyết định như vậy, anh hiện tại không phải chỉ mới có 16 tuổi hay sao?”

“Nhưng việc đọc sách đối với anh mà nói cũng vô ích.”

“Nhưng không chừng tốt nghiệp trung học sẽ tìm được việc làm tốt hơn.....”

“Anh hiện tại đã có việc làm rồi, chị Ngô nói sẽ cho anh quản lý nhân sự ở một phân xưởng.”

Cái gì chị Ngô? Mới có 16 tuổi, đủ điều kiện lao động pháp lý chưa.

“Nhưng là mọi người đều cố gắng học trung học, chính là để sau khi tốt nghiệp tìm được một công việc tốt, hoặc có thể học lên đại học.....” Đây là suy nghĩ của Tô Huy, cậu chính là không hiểu ý của Ti Việt, tốt nhất đừng nên làm khác người.

“Bởi vì anh muốn cùng em đi đến chỗ đó. Hiện tại anh không thể làm gì, để em nuôi anh thực không đành, anh rất muốn lo cho em tốt một chút, để cho em có thể làm những thứ em thích. Chị Ngô nói yêu một người là phải chăm sóc người đó thật tốt.”

Dùng từ “lo” có chút kỳ quái, nhưng Tô Huy cũng đã cảm nhận được ý tứ của Ti Việt. Nói là tự nguyện nhưng cậu một chút yêu cầu đề nghị cũng không có a.

“Tôi không có kêu anh bỏ bài vở học tập, anh có chết như vậy tôi cũng không cảm tạ đâu! Đừng nghĩ muốn kéo mối quan hệ lại gần một chút. Trừ bỏ quan hệ xác thịt thì không có bất kỳ cái gì khác. Anh muốn bỏ dở việc học thì cũng không sao, tóm lại đừng gây ảnh hưởng cho tôi là được.”

Tô Huy đứng lên, bởi vì động tác quá mạnh, ghế ngồi vững chắc ngã xuống, phát ra tiếng vang rất lớn.

Đột nhiên ý thức được mình thất thố, Tô Huy không nhìn Ti Việt, cúi xuống dựng ghế lên, sau đó tiếp tục ăn cơm.

“Nếu chỉ nghe theo lời em nói, em sẽ không đối với anh như vậy. Cho nên anh không thể chỉ nghe em nói được.”

Tô Huy dừng lại, đúng vậy, nếu như đối đãi với hắn như ngày trước là những người xa lạ, cậu tuyệt đối sẽ không nổi giận như vậy. Chẳng lẽ cậu thật sự đã thay đổi sao?

Bầu không khí đột nhiên như dừng lại, trở nên ảm đạm, Tô Huy nhen ngào ăn xong bữa tối.

16. Chương 16

Nhìn đến Ti Việt đang đứng trước cửa nhà, tâm tình của Tô Huy giờ này chỉ có thể dùng 2 chữ kinh ngạc' để hình dung. Cánh tay bị băng vải thật dày quấn quanh, bởi vì phải cố định vị trí, còn thêm một dải băng vòng qua cổ, hốc mắt thâm tím tụ máu làm cho người ta liên tưởng đến tạo hình trọng thương khôi hài của Châu Tinh Trì..... Nhưng mà người phía trước chính là Ti Việt không sai, cả cảm giác buồn cười một chút cũng không có, ý nghĩ đầu tiên chính là ‘người này bị thương rất nặng’.

“Huy.” Thanh âm không thay đổi, ngữ điệu cũng không thay đổi, âm tiết ngắn ngủi hữu lực, thấp trầm dễ nghe.

Người này... Làm cái gì vậy nhỉ, thật muốn chất vấn một chút, nhưng nhìn Ti Việt cả người không có chỗ nào tốt, Tô Huy vẫn là đưa hắn vào trong nhà.

Nhìn thấy tâm tình bên trong của Tô Huy, nghĩ đến sắp tới có thể gây thêm phiền toái cho cậu, Ti Việt liền mở miệng.

“Ở chỗ làm có người gây sự, theo chân bọn họ đánh một trận liền biến thành như vậy, chị Ngô bảo mấy ngày tới không cần đi làm, cho anh nghỉ ngơi vài ngày.”

Vết thương nhìn qua đúng là do cùng người khác đánh nhau, nhưng cái sự thật khách quan này làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, bị thương như vậy, nhất định phải bị va chạm rất mạnh mới ra nông nỗi này.

Hơn nữa, vì sao lại muốn về nơi này của cậu a, đây là tai nạn lao động đúng không, sao lại không kêu chị Ngô gì đó chịu trách nhiệm a!!

“Huy, trừ bỏ nơi này, anh, anh không muốn về chỗ nào khác.”

Tô Huy cõ hòng căng thẳng, xoay người đến gần tủ tìm hộp thuốc.

Từ ngày đó đến nay đã được một tuần, vết thương trên người Ti Việt cơ bản đã khỏi hẳn. Những ngày cuối tuần đều là Tô Huy tự tay chăm sóc. Trong nhà Ti Việt vốn dĩ cũng chỉ có một mình hắn, vết thương trên người vẫn đều là do chị Ngô kia đưa đến bệnh viện xem xét, điện thoại của cậu cũng lâu lắm không sử dụng đến nên cũng không có chi phí phát sinh. Mà Ti Việt thật sự là một người không biết đau đớn là gì. Có một lần Tô Huy tan học trở về thấy băng vải trên tay hắn đã bị tháo ra, miệng vết thương mới vừa khép lại vẫn còn chảy ra chút máu, sau một hồi truy hỏi nguyên nhân, Ti Việt lại nói là do hắn cảm thấy ngứa ngứa.

Cho dù không thích như thế nào cũng đừng nên làm như vậy chứ, người này không bao giờ làm cho người ta bớt lo. Tô Huy thở dài một tiếng cầm lấy băng vải quấn lại cố định vết thương rồi mới nói cho Ti Việt biết là không nên xử lý vết thương qua loa như vậy.

“Huy, vết thương của anh hồi phục tốt lắm.”

“...” Hừ, tất nhiên tôi biết, nếu không có gì tôi sẽ cù anh một cái, có khi còn mau khỏi hơn!

“Anh muốn hôn nhẹ em một cái. Có được không?”

“Không được! Muốn chết sớm không!” Vết thương vừa khép miệng bị Ti Việt sơ ý làm cho máu tươi tràn ra. Tuy rằng nói thân thể không sao, nhưng nhìn qua vẫn rất là dọa người.

“Biểu cảm trên mặt em sao lại như thế kia?”

“...”

“Vậy sau này anh sẽ không chọc em nữa.”

“Nói cái gì đó! Hai ngày nay vết thương tốt lên rồi nhĩ! Quay về nhà của anh đi!”

“Huy, em dữ quá.”

Tô Huy nghe vậy sờ sờ cổ hòng ngứa ngứa do vừa rồi phát ra âm lượng quá cao, thật vậy chẳng, là thật đi, bởi vì Ti Việt rất hiếm khi nói như vậy! Liếc mắt nhìn hắn một cái, thu gọn hộp thuốc, nhìn xem, hai cuộn băng vải mới mua dùng hết rồi.

“Huy, em muốn đi đâu?” Nhìn đến Tô Huy đứng dậy muốn đi, Ti Việt hỏi.

“Học bài a.” Tô Huy không chút để ý trả lời.

“Hôm nay còn sớm.”

So với bình thường thì là sớm, nhưng là bởi vì sắp đến thi cuối kỳ, nghe nói lần này sẽ là thi để phân ban. Tháng trước trường đã có ý định phân ban nghề thuật rồi, Tô Huy tuyển sinh là vào ban khoa học tự nhiên, sau này cậu muốn làm bác sỹ, không phải là do muốn cứu sống người, mà là cậu cảm thấy nghề bác sỹ sẽ không cần cũng người khác giao tiếp nhiều, chỉ cần chuyên tâm vào học tập nghiên cứu thật tốt.

“Là bởi vì còn phải thi đại học a.” Tô Huy không cảm thấy Ti Việt trong lời nói có chút rầu rĩ không vui.

“Đó là đương nhiên.” Sau này so với cấp ba mỗi ngày đều phải nỗ lực hơn chút nữa.

“Trường đó ở đâu?”

Tô Huy nói ra tên một thành phố. Nhìn thấy Ti Việt đối với việc học của cậu có hứng thú, Tô Huy cũng nhất thời hứng khởi lên nói về ngôi trường kia, rằng trường đó khẩu hiệu như thế nào, phong cảnh như thế nào, vân vân... Bình thường cha mẹ Tô Huy không quan tâm đến việc học của cậu, cũng không có bạn cùng tuổi để chia sẻ ước mơ của mình, hiện tại cơ hội đã tới, Tô Huy thao thao bất tuyệt nói, kỳ thật tất cả đều là những gì cậu xem được trên trang chủ của trường vài ngày trước.

Nhìn vẻ mặt hào hứng của Tô Huy, Ti Việt có chút ảo não.

“Tô Huy không đến đó thì tốt.”

“A?” Tô Huy bị câu nguyên rủa này của hấn làm cho cứng họng, trong đầu vừa nghĩ một chút, hiểu được lý do trong đó, nhú mày. “Là anh tự mình bỏ dở việc học, trách được ai, còn muốn tôi không đi?”

“Đầu óc anh không thông minh cho lắm.”

“Hừ.”

“Nếu em không đến đó thì tốt, có thể ở lại đây giúp anh. Công việc hiện tại của anh có thể nuôi em, sẽ không phải giống như mấy tháng vừa rồi em nuôi anh.” Ti Việt biểu tình... giống như cậu lúc này.

“...” Hấn là tính toán như thế này sao... Nhưng trừ bỏ phát sinh một loại quan hệ dây dưa không rõ, còn những cái khác, đều giống như cuộc sống sinh viên tốt đẹp mà cậu tự vẽ ra, tỷ như, sau kỳ thi cuối kỳ, cậu sẽ đến lớp luyện thi, nói đúng ra là lớp mà trường cấp ba phân ban, thành tích của cậu nếu vẫn giữ được như vậy... Là có thể tiến đến trường đại học kia. Nhưng lộ trình của con đường này, sẽ không có vị trí của Ti Việt.

17. Chương 17

Đương khi Ti Việt hết bệnh rồi, có thể thần thái bay bổng mà ra sức làm việc, Tô Huy lại phát hiện mình giống như là ngã bệnh, không hẳn là cảm sốt bình thường mà là mệt, cực kỳ mệt.

Tô Huy ngáp một cái, với cái thời tiết gần đây đã có thể mặc trang phục theo mùa. Gió thu tinh tế lướt qua làm cho người ta có cảm giác yên bình, ánh mắt chỉ cần nhắm lại là có thể vứt bỏ mọi thứ xung quanh để tiến vào mộng đẹp. Cứ nghĩ là do tối ngủ không đủ giấc nên cậu mới đi ngủ sớm một chút, vài ngày gần đây Ti Việt cũng không có quấy rối đời hôn cậu, nhưng vô luận có ngủ sớm bao nhiêu, buổi sáng thức dậy vẫn mang theo trạng thái thiếu ngủ.

“Tô Huy em đã về a, đi tắm rửa rồi ăn cơm. Hôm nay anh mua cánh gà em thích ăn nhất đây.”

Một mùi mặn nồng đậm xộc vào khoan mũi, đột nhiên trong dạ dày nhói lên một trận, Tô Huy ngay cả túi xách còn chưa kịp đặt xuống liền chạy vào phòng tắm, hai tay ôm lấy bồn cầu mà nôn, bao nhiêu toan tính trong dạ dày đều nôn ra hết, ngay cả dịch vị cũng đi ra khỏi cổ họng. Tuy rằng mùi vị không dám khen, nhưng nôn ra thì thoải mái hơn. Sau khi súc miệng vài lần và chắc chắn rằng không còn mùi, Tô Huy mới bước ra. Vốn hiện tại là thời điểm ăn cơm tối, vừa rồi nôn ra hết mọi thứ trong bụng, cảm giác đói lúc này càng rõ ràng hơn. Vì không thể ngủ được mùi thức ăn khiến cậu buồn nôn này, Tô Huy che miệng, đi đến phòng bếp nói với Ti Việt: “Ti Việt, tôi không ăn cánh gà kia đâu, trong tủ lạnh còn vài quả trứng. Lát nữa chiên trứng lên ăn là được rồi.”

Ti Việt quay đầu: “Cái này không phải là món em thích ăn nhất sao?” Hắn giơ lên cái hình trên túi thức ăn.

Thật sự là không hiểu tại sao trước kia cậu có thể thích món này được. Nhìn đến túi thức ăn kia, Tô Huy chợt nhớ lại cảnh trước đây cậu thích thú cầm cánh gà mà ăn, một tay xoa xoa cái bụng rỗng tuếch. Có lần đau bụng kinh thê thảm này, Tô Huy nghĩ chắc sau này sẽ không dám nhắc đến cánh gà nữa rồi.

Tuy rằng dùng món này để lấp đầy cái bụng có chút miễn cưỡng, nhưng lúc này chỉ có ăn cơm cùng với món trứng chiên mới làm cậu thấy thỏa mãn hơn.

“Ăn xong rồi à? Sao lại ăn ít như vậy?” Nhìn một ít trứng còn sót lại trong chén, Ti Việt hỏi.

“Không muốn ăn, nhìn thôi đã buồn nôn rồi.” Tô Huy nói chính là sự thật, nhìn thấy màu vàng óng kia phập phều trên miếng thịt, cậu không buồn động đũa. Đôi khi cảm thấy thức ăn của Trung Quốc thật sự rất nhiều dầu mỡ.

“Em bị bệnh sao?”

“Không có.” Chính là khẩu vị không tốt, không muốn ăn cái gì cả.

Nhìn đồng hồ trên tường, 8 giờ tối, vẫn còn rất sớm, nhưng Tô Huy đã không ngăn được cơn buồn ngủ. Ngáp một cái, cậu đứng dậy: “Tôi đi ngủ.”

Mở mắt ra, trước mặt một mảng tối đen.

Đói bụng quá. Bây giờ là mấy giờ rồi? Tô Huy di động thân mình một chút, phát hiện Ti Việt đang nằm ngủ bên cạnh, cánh tay vắt ngang bụng cậu. Ti Việt cũng vì Tô Huy cử động thân mình mà tỉnh lại.

“Bây giờ mấy giờ rồi? Trời tối quá a.”

Ti Việt đưa tay vặn cái đèn bàn nhỏ ở đầu giường, màu da cam của đèn phát ra sáng cả một góc phòng.

“Chín giờ.” Ti Việt thanh âm còn ngái ngủ.

Cảm giác như là ngủ đã lâu, nhưng thật ra vẫn còn sớm a. Tô Huy gãi gãi đầu, bây giờ là thời gian Ti Việt đi làm, bình thường phía sau, hần hần là đang ở.....

“Ti Việt không đi làm sao?” Cậu hỏi một cách kỳ quái.

“Bộ dạng em không thoải mái như vậy nên ở nhà..... Em có đói bụng không?”

Thời điểm Ti Việt vừa nói, trong bụng Tô Huy thẳng thẩn kêu lên một tiếng, cậu ngượng ngùng gật đầu trả lời.

Không chỉ nói có cảm sốt bình thường không, ngay cả những lúc bị bệnh, Tô Huy cũng tự mình chăm sóc bản thân, chỉ cần cơ thể có triệu chứng gì đáng nghi, cậu liền đối chiếu triệu chứng và uống thuốc phòng ngừa để tránh bệnh nặng hơn, thời điểm như vậy ý thức của Tô Huy vẫn có thể đạt hơn 120%. Đột nhiên có ý nghĩ, không biết có thể phát sốt mà chết tại nhà luôn không, rồi đợi đến khi thi thể bốc mùi mới có hàng xóm phát hiện, ha, kiểu này đã từng thấy trên báo đăng. Trong thời gian tâm lý dễ dàng lung lay như thế này liền hy vọng sẽ có người ở bên chăm sóc. Nghĩ đến Ti Việt quay qua quay lại bên người mình, tuy hiện tại bệnh cũng không dám hy vọng sẽ được chăm sóc. Nhưng sau này cậu sẽ rời khỏi hần, không hề băn khoăn mà bỏ qua những ham muốn, mà cho dù hần có đối đãi ôn nhu một chút đi nữa cũng không quan tâm. A a ~~ cậu có phải hay không là bị bệnh thật rồi a, trở nên đa sầu đa cảm a. Nhìn Ti Việt đang ngái ngủ trước mặt, khóe mắt hơi ướt, tâm tình Tô Huy tốt lên một chút, khóe miệng nhếch lên một vòng.

Đúng vậy. Xem như tôi thường ngày chăm sóc anh, bây giờ cho tôi thỏa mãn ăn một chút món mình thích đi.

“Tôi muốn ăn bánh gạo, chỗ đối diện siêu thị ấy, bỏ nhiều tương một chút nha.”

Ti Việt gật gật đầu, khoác thêm áo khoác, đi ra ngoài.

Tô Huy trong lòng suy tính một chút, chắc đi về cũng sẽ mất gần một tiếng, trong thời gian đó, cậu tranh thủ ngủ thêm một chút vậy.

18. Chương 18

Bệnh tình đã đến nỗi không thể bỏ qua, cho dù mỗi ngày đều chú ý ăn uống nghỉ ngơi đúng giờ. Cả người cũng rất dễ mệt, khẩu vị mỗi ngày đều thay đổi. Ngày trước rất ít khi ăn vặt nhưng nay lại muốn ăn rất nhiều thứ.

“Huy, bụng của em dạo này to lên đấy.” Ti Việt bên cạnh nhẹ nhàng ấn bụng Tô Huy.

Nghe vậy, Tô Huy sờ sờ bụng mình, hình như đúng là vậy, gần đây cậu quả thật ăn không ít, nếu là nữ sinh thì chắc sẽ than phiền rằng mình mập quá. Trước kia cứ cảm thấy thân hình ốm yếu, hiện tại có da có thịt, hẳn là chuyện tốt đi.

Gần đây thân thể còn trở nên mất cảm hơn, lạ một điều là Tô Huy cảm thấy cậu như dùng thân thể của người khác để hưởng thụ khoái cảm.

Ti Việt mới làm đến một nửa, lý trí Tô Huy như thoát khỏi thân thể mà đang đưa đón ý nói đùa “Mau vào đi”.

“Ngô..... Nhanh lên..... A.” Không cần nhìn vào gương, Tô Huy vẫn có thể biết trên mặt mình tràn đầy nước mắt. Là kiểu mà khi đạt được khoái cảm tuyến lệ sẽ bất tri bất giác mà hoạt động. Làm đến lần thứ hai Ti Việt nhìn thấy mặt cậu nước mắt thâm tình, hẳn kinh hoàng đến mức vật kia ở trong cơ thể cũng xiêu đi một ít, luống cuống tay chân hỏi cậu đau lắm không. Ngắm lại cảnh tượng đó thật sự rất tốt.

Cảm giác vừa ngủ dậy, mở đôi mắt mơ hồ. Nhớ tới lịch trình ngày hôm nay, cậu mới lười biếng rời khỏi giường.

Bình thường chú trọng kỹ lưỡng không để bệnh tình quá nặng, nhưng lần này Tô Huy thật không hiểu rốt cuộc mình bị bệnh gì.

Treo số tử tự lên, Tô Huy ngồi trên băng ghế dài của bệnh viện chờ y tá gọi tên. Quang cảnh xung quanh thực sự ồn ào, bên cạnh còn có một người phụ nữ ôm đứa bé cỡ chừng bốn tuổi. Đứa bé kia hình như bởi vì chờ đợi lâu mà cảm thấy nhàm chán nên phát giận với mẹ nó, mấy đứa nhỏ thời nay làm sao vậy a. Hình như cũng là do bị cảm mạo nên mới đến đây, người đến khám bệnh phần lớn đều là trẻ em và người cao tuổi. Cậu bây giờ cũng thực nhàm chán, sớm biết như vậy đã mua một cuốn tạp chí ngồi đọc thời gian thì tốt rồi.

Sau 3 tiếng đồng hồ ngồi đợi, Tô Huy cuối cùng cũng được giải thoát khỏi cảnh tượng chán chường này.

Tưởng rằng mình chỉ bị cảm mạo bình thường, tiêm một mũi, sau đó uống thuốc là ổn. Không ngờ vị bác sỹ mang cặp kính dày sau khi cầm ống nghe đề ép trên ngực vài cái lại bắt cậu đi kiểm tra tổng quát. Còn dặn dò Tô Huy một ít việc.

Vị bác sỹ mang theo hơi thở lạnh băng, ngồi đối diện Tô Huy. Cậu từ nhỏ đã rất sợ đến bệnh viện, nhưng cũng không giống như mấy đứa nhỏ sợ bị tiêm cùng uống thuốc. Mà vị bác sỹ kia lại bất đắc dĩ lắc đầu cùng vẻ mặt thất vọng.

“Xin hỏi... Bệnh tình của tôi có nghiêm trọng không?”

” Cô... Tô? Phần giới tính có phải bị viết nhầm rồi không?”. Bác sỹ ngồi trước mặt đẩy đẩy cặp kính, đánh giá Tô Huy.

Tô Huy không quen bị người khác nhìn chăm chú như vậy, mắt tự nhiên mà sờ sờ mặt mình. Tuy rằng bề ngoài cậu có trắng trẻo một chút, nhưng nhìn qua vẫn là nam a.

“Không có.”

Tô Huy mang theo sắc mặt tái nhợt ra cổng bệnh viện.

Mang thai...

Cái kia ở trong cơ thể cậu có thể mang thai...

Trong tay giấy xét nghiệm đã sớm bị vò thành một cục, Tô Huy điều chỉnh biểu tình trên khuôn mặt bước thẳng về nhà. Tốt nhất, chuyện này không thể cho bất cứ ai biết, trong đầu cậu ý nghĩ này chợt lóe lên.

Vừa lúc đến giờ ăn cơm tối. Tô Huy còn chưa bước vào phòng, mùi đồ ăn đã xông vào mũi. Trong dạ dày lại đột nhiên quặn một trận, thật sự rất buồn nôn...

Nhưng sau khi biết đây là phản ứng khi có thai, Tô Huy che lại miệng mũi, không chỉ có thân thể khó chịu, mà tâm lý cũng thống khổ không thôi.

Ti Việt nhìn đến sắc mặt khó coi của cậu liền bước ra, liên thanh hỏi cậu có phải không thoải mái hay không.

Tô Huy mới đầu còn không đáp lại hẳn, nhưng sau đó lại cảm thấy thái độ của Ti Việt như đang làm phiền.

“Tránh ra!”. Cậu nhìn Ti Việt, lớn tiếng nói. Tay còn chực như muốn đánh nhau.

Tô Huy đương nhiên không phải là đối thủ của hắn, nhưng căn bản hắn cũng sẽ không tự ý dả thương đến cậu.

Ti Việt bắt lấy cổ tay Tô Huy.

“Anh.....”. Cậu nổi giận rút tay lại.

Cứ như vậy cũng chẳng được gì, cho dù có lớn tiếng mắng chửi người trước mặt thì nghiệt chủng trong bụng vẫn không thể biến mất... Tại sao cậu lại phải gánh lấy chuyện này...

“Anh..... Ăn đi, tôi ăn rồi.” Khí quản khó chịu như bị cát chặn lại, Tô Huy tận lực tự trấn an mình.

Nhìn người trước mặt đang dùng ánh mắt vô tội bị thương nhìn mình, có muốn dùng lời hung dữ để lo lắng cũng không được, cho dù bây giờ bắt đầu hận hắn cũng vô dụng, chỉ trách tại sao lúc vừa phát sinh mối quan hệ cậu không cứng rắn mà rời khỏi người này.

“Huy.....”. Ti Việt muốn vuốt ve tay cậu nhưng đều chỉ còn là không khí.

Tô Huy xoay người chạy lên lầu không cho hắn nhìn đến nét mặt bị thương của mình, lúc chạy lên nước mắt còn khiến cậu ho khan một chút.

Vào phòng, khóa trái cửa, nằm trên giường trùm chăn lại, xác định không gian tối đen yên tĩnh không còn ai quấy rầy, lúc này Tô Huy mới khóc nức nở lên.

Cơ thể mồ hôi dính dính rất không thoải mái, đây là cảm giác đầu tiên khi cậu mở mắt.

Đã là cuối mùa thu, nhưng thời tiết vẫn còn chút oi bức. Tối hôm qua còn không tắm rửa mà leo lên giường ngủ... Nghĩ đến điều này, căn bệnh khiết phích (thích sạch sẽ) của cậu lại tái phát, liền quyết định tắm rửa một cái.

Dòng nước mát tản ra khắp thân thể, Tô Huy thoải mái thâm than một tiếng. Đương khi dùng đến xà phòng xoa đến toàn thân, tay đột nhiên nhớ đến chỗ kia, nơi có cái kia ở bên trong.

Nước ào ào từ vòi sen phun xuống, sau đó xoáy thành một vòm và dừng lại. Tô Huy trần trụi đứng trước gương, một lần nữa nhìn chăm chăm vào hình ảnh mình trong đó. Tắm gương mờ mịt phản ánh hình ảnh cậu tay đặt trên bụng. Ngày hôm qua, nhìn thấy ở đây có một khối tròn tròn, hình ảnh mơ hồ lúc đó lại tái hiện.

Gần bốn tháng...

Hiện tại bụng vẫn còn bằng phẳng, nhưng sau này nơi này sẽ nổi lên. Ngón tay đi xuống dao động, lướt qua bộ phận sinh dục nam chưa phát dục hoàn toàn, rồi đến nơi bí mật kia. Tình trạng chính là từ nơi này mà đi vào rồi xâm chiếm lấy thân thể của cậu, ở trong bụng mà phát triển.

Tô Huy mở to miệng thở một hơi, nhìn trong gương bộ dáng của mình, rồi mới nhắm mắt, dùng sự kiên định mà tự nói với mình: Cậu tuyệt đối không thể biến thành loại yêu quái này. Tay đang sờ ở bụng chợt nắm chặt một cái.

“Huy, em rời giường chưa?” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Suy nghĩ bị kéo trở về, phát hiện mình đã đứng ở trước gương khá lâu, trên người còn đọng lại vô số giọt nước thật lạnh a. Tô Huy qua loa mặc quần áo vào, mở cửa phòng, liền nhìn thấy Ti Việt đang bối rối nhìn cậu.

Hai người ăn ý ngấm ngấm ăn điểm tâm, bữa sáng là món cháo cá do Ti Việt làm, Tô Huy khẳng định như thế bởi vì cậu có thể dễ dàng ngửi thấy mùi khét. Ti Việt chính là không biết nấu cháo, nhưng hôm nay bữa sáng do hấn ưu ái làm cho cậu nghiễm nhiên đã trở thành bữa trưa của Tô Huy.

19. Chương 19

Tô Huy từng ngậm từng ngậm ăn cháo, hai người vẫn in nguyên không nói chuyện, ngay cả tiếng va chạm của đồ sứ cũng đều trở nên rõ rệt hơn.

“Huy.....”. Ti Việt dừng một chút. “Em đang hối hận sao? Việc cùng anh một chỗ?”

Tô Huy vẫn duy trì tư thế cúi đầu ăn, không có dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng Ti Việt. Hối hận là có, nhưng không chỉ có hối hận, hai người phát triển mối quan hệ đến nước này cũng không phải do một người quyết định. Là ai hấp dẫn ai trước, từ lúc mới bắt đầu, quyền quyết định là ở cậu, tuy rằng Ti Việt luôn năm lần bảy lượt nói sẽ dùng bạo lực, nhưng hơn ai hết cậu biết hấn nhất định sẽ không làm như vậy. Trong khoảng thời gian sống chung, hấn còn đối với cậu vô cùng tốt. Giống bát cháo trước mắt này, là do hấn ở phòng bếp làm cho.

Nhưng là, cậu vẫn ngoan cố chờ đợi cái gọi là nhân sinh kia, cái gọi là chân thành kia, cái mong ước kinh doanh kia tất cả không thể sụp đổ ở phía sau, hơn nữa cậu chỉ mới có mười sáu tuổi. Có lẽ cái phôi thai trong bụng chính là tiếng chuông cảnh tỉnh dành cho cậu.

“Đúng vậy, tôi hối hận.” Tô Huy nói đến đây, ánh mắt nhìn thẳng Ti Việt, không một tia do dự, từ trong lòng mà nói ra. “Này cũng là trước tiên chấm dứt một năm mà thôi...”. Lời nói vô ý phát ra lại làm Tô Huy giật mình, thì ra, cũng thật là chỉ có một năm, đó là quyết định sáng suốt. “Tôi sẽ đến đại học An Huy,

học ngành y, sau đó trở thành một bác sỹ. Tất cả của anh, tôi sẽ quên hết.”

Ti Việt nghe vậy biểu tình ngơ ngác, buông bát, nói: “Huy, Tiểu Huy, anh thật sự rất thích em, thật sự rất thích..... Khoảng thời gian đó, em ngồi bên cạnh, rất im lặng, nhưng nở nụ cười dù chỉ một chút, anh cũng thực sự rất thích..... Em muốn đến nơi khác học đại học, anh sẽ theo em..... Để cho anh ở lại đây, có được không?”

Nhìn Ti Việt hốc mắt dần đỏ lên, Tô Huy một trận thất thần, đàn ông con trai sao lại có thể khóc thành cái dạng này?

“Không được, anh hiện tại muốn đi, anh không biết cùng tôi một chỗ sẽ mang đến nhiều phiền toái sao, anh là bị trường học trước kia đuổi học, anh có thể có tiếng tốt sao? Chỉ là một tên côn đồ đi đánh người mà thôi. Ngay cả bạn bè trong lớp còn không dám tiếp cận anh, nên mới muốn cho tôi làm bạn cùng bàn của anh? Chính là thầy chủ nhiệm không đồng ý cho tôi đổi chỗ ngồi mà thôi!”. Không nghĩ Ti Việt hiện tại biểu tình như thế nào, Tô Huy tiếp tục nói: “Anh lần trước cũng là đi đánh nhau có phải không, nói là không gây phiền phức cho tôi, nhưng kết quả cũng có khác gì?”

Ti Việt vô lực đứng lên, xoay người vào phòng khách thu dọn đồ, khi đi ngang qua người Tô Huy, hắt dùm âm thanh nhẹ như gió nói: “Xin lỗi!”

Phòng ở lại trở về cảnh trống trải ngày trước. Tô Huy hít sâu một hơi, thả lỏng người, chuẩn bị làm cái chuyện kia.

Mở máy tính, tìm đến trang những phương thức bỏ thai. Bác sỹ nói thai nhi đã gần bốn tháng, phải sử dụng cách phức tạp hơn một chút... Tô Huy cảm thấy vô cùng thất vọng, những tưởng rằng cứ uống thuốc là sẽ không có chuyện gì. Nhưng là không thể ngồi chờ chết, phía trước cũng không biết làm sao để nuôi nó, bởi vì cứ tùy ý để nó lớn dần mới ra nông nỗi này. Hiện tại đối với Tô Huy mà nói, thời gian chính là quả bom đang dần phá hủy cậu.

Tô Huy đến tiệm thuốc gần nhà để mua thuốc. Nhưng mới vừa nói đến tên thuốc, nhân viên cửa hàng hình như không có kinh nghiệm liền kêu chủ tiệm ra, chủ tiệm lại nhíu mày sau khi nghe, dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn cậu nói bọn họ không bán loại này, phải đến sở y tế mà mua.

Sau khi đến một nơi chưa bao giờ đến, Tô Huy về nhà với tâm trạng đầy tức tối. Về đến nhà, cậu còn thật sự nhìn giấy hướng dẫn sử dụng.

Phía sau điện thoại vang lên, Tô Huy đang chìm trong suy nghĩ sâu xa chợt hoảng sợ, cứ nghĩ là Ti Việt gọi đến, không nghĩ rằng đầu dây bên kia lại là ba mẹ đã lâu không liên hệ.

Họ sắp về đến đây.

Tô Huy hai tay rung rẩy đặt tai nghe xuống, vô ý đụng trúng bình hoa, "!! " một tiếng, trên sàn những mảnh vỡ theo thanh âm vỡ vụn văng ra, kéo theo Tô Huy đang trong trạng thái hỗn loạn quay về hiện tại.

Trước đây vẫn rất chờ mong gặp mặt họ, đặc biệt là ba, ba sẽ cao hứng mà hỏi cậu có ngoan không. Tuy rằng dì giúp việc đối với cậu rất tốt, nhưng trên đời này người thân cận nhất với cậu vẫn chính là ba mẹ đi. Mẹ thường rất ít khi nở nụ cười với cậu, ngày trước cứ nghĩ là do cậu còn chưa đủ ngoan, ba cũng thường giúp cậu làm những món đồ thủ công xinh xắn tặng mẹ, bài tập giáo viên cho cậu đều viết thật cẩn thận, hy vọng có thể nhận được hoa hồng.. Cậu vẫn cứ nỗ lực như thế, nói lần sau nhất định sẽ làm tốt. Nhưng hình tượng bằng đất sét nhỏ mà hôm trước đem đến tặng mẹ, ngày hôm sau liền thấy nó nằm trong thùng rác. Lúc đó Tô Huy vẫn giấu nỗi thất vọng trong lòng, rõ ràng là tượng đất sét cậu cố gắng làm rất tốt, đến cả giáo viên đều nói trong lớp cậu có thành tích tốt nhất, các bạn học khác cũng ngưỡng mộ nhìn tác phẩm của cậu. Cho dù đó là món đồ mà cậu vô cùng coi trọng, mẹ vẫn là đem nó vứt bỏ, mất cả một tay trái và chân phải, trên đầu cũng dính đầy bụi.

Sau đó dần dần hiểu chuyện, Tô Huy biết mẹ không thích mình, cậu không cố gắng làm những việc để lấy lòng mẹ nữa. Ba cậu cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi han gì.

Nhớ ngay trước Tô Huy thường phải đến bệnh viện, cậu không thích mùi thuốc sát trùng của bệnh viện cùng những bệnh nhân thiếu sức sống ở đó, thở dài một chút, cũng không nghĩ đến rằng mình sẽ làm nũng với ba, nhưng mẹ thường đối với cậu bằng một loại ánh mắt lạnh như băng, cổ họng nhue bị nghẹn không thể nói gì.

"Lại đây, Tiểu Huy, đem cái này cho mẹ con ném thử xem. Tiểu Huy thật là lợi hại nha, có thể giúp đỡ ba rồi.". Ba đưa đến một cái chén, ôn nhu vuốt ve mái tóc cậu.

Trước kia mà nói, cậu còn có thể từ từ mà nói với mẹ, nhưng là hiện tại không muốn làm vậy, cho dù ba có nói đi chẳng nữa, cậu cũng không muốn. Xoay người về phòng đem bữa sáng đã ăn xong đưa cho ba, có khi cũng không muốn ăn, cho nên cậu lén đem thức ăn cho con chó nhỏ nhà hàng xóm. Kỳ lạ là, cho dù ba có bận rộn đến bao nhiêu, cũng nhất định sẽ tự tay tắm rửa cho cậu, không nhờ tay người khác. Cho dù công việc có gấp gáp đến bao nhiêu cũng vậy. Dì giúp việc cũng có lên tiếng giúp, nhưng ba đều từ chối. Tô Huy từ lúc đi học đã có thể tự tắm một mình, chính là cậu không muốn nhìn thấy ba mình bận rộn quá mức.

20. Chương 20

Tô Huy nhìn hai người từ ngoài cửa đi vào, có thể là do chăm sóc tốt nên thần sắc cũng tốt hơn. Tâm tình họ hình như đang tốt lắm, mẹ cậu toát ra vẻ cô gái thư thái ôm ngang thân mình ba, mà ba cậu cũng thật cao hứng, mang vẻ hiền lành ôn nhu bình dị gần gũi.

"Ba, mẹ."

Đầu tiên nhìn đến Tô Huy chính là ba cậu, Tô Hoa. Ông cười cười hướng đến Tô Huy mà đi tới, tay xoa đầu rồi cùng mình ước lượng.

“Tiểu Huy, con có ăn uống đầy đủ không, sao không cao lên được bao nhiêu a.”

Kiểu đối thoại cha con thân thiết này làm cậu nở nụ cười: “Con có ăn uống đầy đủ a.”

Mẹ Tô, Trâu Lệ Châu, từ lúc vừa mở cửa vẫn không nói một lời. Tô Huy kêu cũng chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Tô Hoa nhìn thấy cảnh hai mẹ con không nói gì trong lòng thở dài. Ôn nhu cầm lấy túi xách trong tay vợ: “Lệ Châu em chắc là mệt rồi, lên phòng nghỉ ngơi đi, nha.”

Nhìn thân ảnh đang khuất dần, Tô Hoa vỗ vỗ vai con: “Nào, hai cha con mình nói chuyện một chút.”

Trong bụng giống như có cái gì chột trào lên cổ họng, Tô Huy nặng nề nuốt xuống, cố kìm lại cảm giác buồn nôn.

Tô Ho nhìn thấy con trai sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, không khỏi hỏi: “Tiểu Huy, con không thoải mái à?”

Tô Huy xua tay, nói: “Không có việc gì, là do gần nhất học tập con có hơi mệt.”

“Vậy à, con không cần tạo áp lực cho mình, sang năm là đến kỳ thi, ba mẹ cũng không ép con.” Ông dừng một chút. “Kỳ thật, ba muốn cùng con nói về dự định của ba mẹ sắp tới một chút. Mẹ con xin nghỉ việc hiện tại, ba cũng xin công ty đổi đi công trình ở nơi khác, mấy ngày tới ba mẹ sẽ đến Tây An, đó là quê mẹ con.”

Tô Huy khó hiểu nghiêng đầu. Cậu vẫn đều cho rằng ba mẹ cậu là những người bị cưỡng công tác, bằng không chân sẽ không chạm đến thành phố khác.

“Thực ra là mẹ con đang mang thai, muốn nghỉ ngơi tốt một chút, ba cũng muốn theo chăm sóc.” Tô Hoa cười cười mở lòng. “Tiểu Huy, con sắp tới sẽ có thêm em trai hoặc em gái đó, hiện tại chỉ mới được ba tháng, dự sinh là tháng năm năm sau.”

Sửng sốt một chút, Tô Huy lặp lại lời nói của ba, nhưng tiếp theo phải nói gì? Nói là cậu rất cao hứng sao, hay là nên chúc mừng? Thai nhi, đứa nhỏ, ra đời, tất cả chính là ác mộng mấy ngày nay của cậu.

“Vậy à...” Nửa ngày Tô Huy mới thốt ra được những lời này.

Thái độ lãnh đạm làm cho Tô Hoa có chút mất hứng, nhưng nhìn con trai khuôn mặt tái nhợt cũng không muốn trách cứ. Hít một hơi, nghĩ đến vợ đang nghỉ ngơi ở trên phòng, ông đem ít quà của chuyến công tác đưa cho Tô Huy, sau đó liền lên lầu.

Nghĩ đến một số vật dụng của Ti Việt trong phòng bị ba mẹ phát hiện sẽ không hay lắm, Tô Huy liền tính toán một chút rồi đứng dậy lên lầu.

Đương lúc ngang qua phòng ba mẹ, bên trong truyền đến âm thanh cãi nhau ầm ỹ, trong đó còn có tên của cậu, Tô Huy liền nhẹ chân mà bước đến gần.

“Không phải em nghĩ như vậy, nhưng nghĩ đến nó là do em sinh... liền...”

“Lệ Châu, Tiểu Huy nói sao cũng là con của chúng ta...”

“Em không cần! Con trai của em không phải như vậy... Tô Hoa, anh xem, bác sỹ nói cục cưng hiện tại của chúng ta phát triển rất tốt, sau này nhất định sẽ là một đứa trẻ khỏe mạnh. Mẹ cũng chấp nhận chúng ta rồi, về đến Tây An, nơi non nước xanh biếc đó, cục cưng nhất định sẽ thích nơi đó, mẹ cũng nhất định sẽ thích cục cưng của chúng ta...”

Tô Huy ngậy người dừng bước lại, áp tai cửa nghe đoạn đối thoại tàn nhẫn kia...

Ý thức tức thì ngăn lại cảm giác buồn nôn, vị chua từ dạ dày xông lên, Tô Huy vẫn là nhịn không được chạy thẳng vào toilet. Dịch vị trào qua cổ họng như muốn đốt cháy, đây gọi là nôn nghén đi.

Mẹ của cậu lúc trước hẳn cũng như vậy, thời gian mang thai cậu cũng thường nôn mửa. Chất dinh dưỡng đều cung cấp cho thai nhi lớn lên, dùng thời gian hơn nửa ngày để nghỉ ngơi...

Điều này không phải chứng minh con cũng là con của mẹ a, thân thể loại này không phải cũng là do mẹ cho sao, loại thân thể con không hề muốn này cũng không phải đã từng được dưỡng nhục trong bụng mẹ sao.

Sinh mạng của con không phải là do hai người tạo ra sao?! Hai người có tư cách gì mà chán ghét con?! Vì cái gì... Đứa nhỏ hiện tại của hai người còn chưa sinh ra đã được yêu thương như vậy, còn con của con lại sắp mất đi!

A, cũng không phải, khi con còn trong bụng cũng đã từng được yêu thương như vậy, nhưng cơ thể này đã khiến cho hai người thất vọng rồi đi... Mẹ thì luôn phấn đấu để được những thứ tốt nhất, bất cứ ở đâu cũng như một nữ hoàng kiêu hãnh và cao quý, chỉ có con mới là nỗi nhọc lớn nhất...

Tô Huy đi ra vừa lúc thấy mẹ cậu đang uống nước, lấy tay lau bữa nước ở miệng, ánh mắt nhìn thẳng về phía mẹ ruột mình. Trâu Lệ Châu cũng cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình, xoay người lại, kinh ngạc nhìn đứa con mình luôn chán ghét đi tới trước mặt.

Tô Huy nhẹ nhẹ ghé sát vào mẹ cậu, nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ nói xem có thể lại sinh ra một quái vật bán nam bán nữ nữa không?”

Trâu Lê Châu hai gò má hồng hào thoáng chốc tái nhợt. Tô Huy không nói nữa, không khí lúc đó như ngưng lại, giống như là bắt người ta phải nhớ kỹ. Hành động như là một cú đánh thật mạnh, cậu đang rất thích thú vì sự trả thù này.

“Bốp”. Âm thanh thanh thúy cắt ngang bầu không khí.

“Tô Huy, ba không nghĩ con là loại người như vậy.”

Cường độ mạnh bất thành linh khiến Tô Huy té ngã xuống đất, cũng không có ý muốn đứng lên, cậu ngược mặt lên nhìn người trước mặt, a, cái tát kia là của ba, người đàn ông trung niên ngày thường ít gặp, trong miệng đang thốt ra câu giận dữ.

Làn da rát như lửa đốt, trong lòng cậu giống như bị chặn lại, ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn, rất muốn khóc, rất muốn đem tất cả cảm xúc bên trong mà phát tiết ra.

“Thực xin lỗi.” Tô Huy dè thấp giọng. Dù vậy, Tô Hoa vẫn nghe ra tiếng khóc con trai mình đang ra sức đè nén. Có chút đau lòng, đứa nhỏ này tính cách ông vẫn luôn yên tâm, vừa rồi cư nhiên lại nói ra câu độc địa, có phải là ông đã xem thường nó rồi không? Nhưng nhìn đến vợ mình một bên hai mắt trống rỗng, trong lòng vẫn là nhanh chóng lên tiếng. Ngữ khí dịu đi một chút.

“Trong bụng mẹ chính là em của con..., con cũng không phải quái vật. Biết không?”

Tô Huy biểu hiện như một đứa trẻ, lấy tay dụi đi nước mắt.

“Ba... Ba còn nhớ không, có một lần con tặng quà sinh nhật mẹ, ngày đó con lỡ tay làm vỡ cái chén... Mẹ đã rất giận... Dùng chân quấn cổ, còn không ngừng nói con là quái vật... Thật ra con biết, ngày đó ba tránh ở cửa nhìn...” Nước mắt chảy xoang mũi, Tô Huy không thể kiềm lại tiếng ho khan, dứt quãng nói ra.

Một đoạn ký ức Tô Hoa muốn chôn giấu hiện lại, ông vẫn nghĩ Tô Huy không nhớ sự việc ngày đó...

Tựa vào trong lòng chính là người ông yêu thương nhất, mà trước mặt lại là đứa con trai có điểm thua thiệt. Hiện tại trong bụng vợ lại có một đứa nhỏ, là một sinh mệnh đầy đủ, không chút sút mẻ, rồi tháng năm sang năm, đứa nhỏ này sẽ là một thành viên mới trong gia đình.

Tô Hoa nhìn thoáng qua đôi vai đang run run của con trai trước mặt, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt. Kỳ thật ông cũng có ghét đứa con này. Vợ ông lúc trước bắt chấp gia đình phản đối mà cũng ông bỏ trốn, một cô gái quen với cuộc sống giàu sang nay lại cũng mình đồng cam cộng khổ, Tô Hoa cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Cho đến khi Tô Huy được sinh ra, vợ ông trước đây hẳn cùng đều không kêu ca nay lại vì một mối sau sinh cùng đả kích do đứa nhỏ mang lại làm cho vợ ông chán nản một thời gian dài. Nhìn vợ mình như vậy, Tô Hoa rất đau lòng. Tô Huy từ lúc sinh ra không được bú sữa mẹ, lớn đến ngày hôm nay đều là do một tay ông chăm. Đương lúc con trai bắt đầu học nói, Tô Hoa dạy từ đầu tiên chính là ‘mẹ’. Còn dạy cho nó làm chút chuyện thảo khiến vợ vui, nhưng hiệu quả chẳng được bao nhiêu. Ngày đó, ông đều nhìn thấy... Nhưng kia dù sao vẫn là vợ ông, là vợ ông, cao quý xinh đẹp, lúc làm

nũng thường ngọt ngào oa oa trong lòng ông. Dáng vẻ vô cũng chú trọng, cho dù nghèo khó cũng không làm cho vẻ cao quý trên người giảm đi một chút. Họ từng thảo luận sau này phải dạy con của mình như thế nào, nếu là con trai thì sẽ là một nam tử khí phái, nếu là con gái sẽ là một thực nữ như mẹ nó vậy.

Người kia tóc tai bù xù, lộ ra gương mặt tàn ác chính là vợ ông. Tô Hoa không có dũng khí ngăn lại, khi ông đã hứa với vợ mình, sẽ làm cho vợ hạnh phúc... Kia vài năm cũng là vì mục tiêu này mà phấn đấu. Ông sợ rằng sẽ hủy diệt gia đình này, đây là món quà tốt nhất mà Chúa đã ban tặng cho ông. Vì vậy... Tiểu Huy, ba thực xin lỗi.

21. Chương 21

Đã qua hai tuần lễ, Tô Huy mỗi ngày đều đi đến khu vui chơi mà ngắm nhìn. Mọi người chung quanh nhìn cậu với ánh mắt khác thường, mấy đứa nhỏ có vẻ rất thích thú với nơi có mấy con rồng rắn màu sắc như thế này. (?)

Một chiếc xe màu đen chậm rãi ngừng bên cạnh Tô Huy. Cửa kính xe hạ xuống, bên trong một người phụ nữ ngồi bên buồng lái đang tháo kính mắt: “Cậu là Tô Huy?”

Tô Huy ngậy ngẩn cả người, này người phụ nữ này là ai? Mới vừa mở miệng muốn hỏi. Người kia liền nói: “Muốn gặp thằng nhóc Ti Việt kia không, lên xe đi.” Nhìn thấy cậu nhỏ trước mặt ánh mắt nghi hoặc, người phụ nữ đó lại nói tiếp: “Cậu có thể gọi tôi là chị Ngõ, Ti Việt mấy ngày nay nó nói muốn gặp cậu.”

Ngồi ở vị trí phó lái, Tô Huy không ngừng nhìn ra cảnh vật bên ngoài đang lùi dần về phía sau, có chút mờ mịt. Ngồi trên xe người lạ, đây là chuyện mà cậu bình thường sẽ không làm, có lẽ mấy ngày qua không có mối quan hệ nào đáng tự cao nên mới vậy.

“Tôi không thích cậu.” Người phụ nữ bên cạnh lên tiếng. Thanh âm không chút lên xuống, cứ như việc ghét người ta là chuyện bình thường.

Từ trong những suy nghĩ về cảnh vật bên ngoài định thần lại, Tô Huy quay đầu nhìn về phía người phụ nữ kia, tầm mắt hai người vừa đúng lúc giao nhau, người phụ nữ cười nhẹ ra tiếng.

“Được Ti Việt yêu thích đến vậy mà nhận lại nỗi hận của cậu, thực sự không biết yêu thương như thế nào...”

Tựa như sự thật luôn muốn giấu diếm bị người ta thoải mái khám phá, cậu thật sự như vậy sao. Tô Huy dời mắt sang hướng khác, mắt tự nhiên chỉnh sửa tư thế ngồi thẳng.

Mình tại sao lại phải ngồi ở chỗ này chịu ánh mắt lạnh của người này đối đãi a...

Đang nghĩ như thế, tốc độ xe chậm lại, Tô Huy nhìn ra phía ngoài cửa xe, là một khu bệnh viện.

Xe tắt máy, người phụ nữ gọi là chị Ngô bước xuống xe, cầm khech nhếch lên, ý nói Tô Huy mau đi theo.

Mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện xông vào mũi, đó là mùi mà cậu rất ghét, lần gần nhất nghĩ thấy chính là thời điểm biết mình có thai.

“Tối rồi.” Chị Ngô dừng lại trước một cánh cửa phòng màu xanh nhạt. “Cậu với nó nói chuyện đi, sau đó tôi sẽ đến đón.”

Không để ý đến phản ứng ngạc nhiên của Tô Huy, cô thuần thục từ trong túi lấy ra điều thuốc lá, thản nhiên rải tiếng cộp cộp của đôi giày cao gót bước ra ngoài.

Tô Huy nhẹ mở cửa.

Thiếu niên nửa ngồi trên giường, ánh mặt trời chiếu vào sáng một mảng, ngay cả tấm chăn đơn mỏng màu vàng cũng không thể che dấu được đường cong đẹp đẽ. Ti Việt nhắm hờ mắt, hình như sắp ngủ, nghe được tiếng ngoài cửa truyền vào nên liền mở mắt.

“Huy?”. Hần bộ dáng ngạc nhiên. “Em sao lại đến đây?”

Nhìn đến Ti Việt biểu cảm vui mừng, Tô Huy mới buông lỏng sự mất tự nhiên trong lòng. Nhẹ nhàng gạt đầu. Ánh mắt bị cánh tay băng bó của Ti Việt thu hút.

Hần cảm thấy được liền nói: “Tai nạn lao động, Huy, em đừng nổi giận.”

“Tôi không có nổi giận.”

“... Huy, em là cố ý tới tìm anh sao?”

Tô Huy ngập ngừng, nói không rõ ràng, ngồi trên ghê bên cạnh giường Ti Việt.

“Huy, có việc gì sao?”

Tôi làm sao nói ra đây.

“Ăn táo không, anh cắt cho em.” Quả táo tươi ngon khiến người ta cũng rất muốn ăn, nhưng nghĩ bụng có lẽ là do chị Ngô kia để lại liền thu lại ý nghĩ.

“Không ăn.”

Nói xong hai chữ ngắn gọn, Tô Huy một mình một người lâm vào yên lặng. Đặt tay lên sờ bụng, gần đây mỗi khi tâm tình không tốt cậu thường làm như thế. Bé con có lẽ sẽ có thể chia sẻ với cậu chút phiền não. Nhưng sao lại có thể như vậy được. Tô Huy cười khổ, thai nhi 3 tháng, cũng không khác gì cái bươm thối, hai tuần trước cậu còn có ý nghĩ sẽ bỏ nó.

Tì Việt nhìn Tô Huy đang ngẩn người cười khổ:

“Huy, có việc gì muốn nói sao?”

“Àn.”

“Nói a.”

“Không nói.” Tô Huy úp mặt xuống nệm. “Là chuyện không tốt của anh đó. Nói ra không khác nào chứng minh tôi là một người ích kỷ.”

“Bộ dạng phức tạp vậy, nhưng mà, với anh mà nói, không có gì là không tốt.” Tì Việt cười, khóe mắt hiện ra vẻ thích thú. Bàn tay kia vuốt tóc cậu cũng thật ấm áp.

Tô Huy cầm cái tay kia, đặt lên bụng mình.

“Nơi này, có một đứa nhỏ. Ba tháng.”

Từng chữ từng chữ nhấn mạnh rõ ràng. “Tôi trước giờ cũng không biết là thân thể này có thể mang thai, tôi, tôi tính sinh nó.”

Bàn tay kia đột nhiên cứng ngắc, nhưng sau khi hiểu rõ liền nhẹ nhàng, ôn nhu mà vuốt ve.

“Chuyện này, đừng nói với anh là nó không quan trọng.” Tì Việt nhẹ nhàng nói.

Tô Huy giật mình, ngẩng đầu lên nhìn. Cái tay kia vẫn đang xoa xoa bụng cậu. Rõ ràng trong phòng bệnh có hệ thống làm ấm, nhưng trên mặt vẫn có hơi lạnh toát ra.

“Anh sẽ cùng em một chỗ, chuyện đứa nhỏ, không sao cả.”

22. Chương 22

Ti Việt có vẻ rất thích đứa nhỏ, Tô Huy thăm nghĩ vậy khi Ti Việt cọ cọ lên bụng cậu.

“Thật sự có đứa nhỏ ở bên trong sao?” Ti Việt ngược mặt lên hỏi.

“Đúng vậy.”

“Nhưng sao không có cảm giác gì a?”

“Sau này sẽ to lên đến thế này..... Nhưng cũng không biết là khi nào nữa.....”.

Hai người nhìn nhau, Tô Huy không biết nên nói gì tiếp, nếu hồi trước không tra trên mạng thì cậu cũng không biết thế nào là phản ứng khi mang thai. Đối với việc mang thai, Tô Huy cũng chỉ biết là ‘mang thai mười tháng’ mà thôi. Còn bảy tháng nữa em bé sẽ ra đời?

Để mắt thấy đã đến giờ cơm trưa, Ti Việt nói vài câu với cậu rồi đứng dậy đi xuống phòng bếp. Tô Huy biết là Ti Việt đi chuẩn bị cơm trưa cho cậu – cuộc sống thiết là suy sút a, buổi sáng đang ngủ bị hấn gọi dậy sớm ăn sáng, bây giờ là đến bữa trưa.

Sau khi ăn trưa, Ti Việt nói có việc phải đi ra ngoài, còn lại Tô Huy ở nhà một mình không biết làm gì. Không muốn làm phé nhân, cậu quyết định đi dọn dẹp lại nhà. Sau hôm cùng ba mẹ cãi một trận quyết liệt, họ đã trở về quê mẹ, mà quê mẹ ở đâu, Tô Huy cũng không biết. Mẹ cậu ngày xưa là cùng ba bỏ đi, cậu có hỏi mẹ cũng không buồn nói.

“Nơi này quả thực ngay cả khách sạn cũng không bằng a, con nói xem có phải không cục cưng.”

Trong bụng đứa nhỏ đương nhiên không có trả lời cậu. Sờ sờ bụng, đụng đến nơi mềm mại đó, mặc quần áo vào cũng không thấy rõ, Tô Huy không biết đây đây có phải là một thai nhi hơn ba tháng không. Buồn ngủ, nôn mửa, thèm ăn mỗi lúc càng tăng, xác định thật sự có cục cưng ở trong người cậu.

“Con nói xem, Ti Việt... Khi nào sẽ về?” Căn phòng trống trải không phải lần đầu tiên cậu gặp, nhưng lúc này lại cảm thấy vô cùng vắng vẻ, Tô Huy biết cậu bây giờ đã có thói quen dựa vào hấn rồi.

Có tiếng mở khóa cửa, Tô Huy nhìn cánh cửa đang mở ra.

“Ti – ” Nhìn đến người tới, cậu vội thu lại lời nói.

Ti Việt nhìn thấy cậu ra tiếp đón liền tiến lên, mỉm cười kéo Tô Huy một chút.

“Đây là chị Ngô, còn đây là bác sĩ Lâm.” Ti Việt giới thiệu. “Họ đến đây thăm em.”

Người phụ nữ diện mạo xinh đẹp nhìn Tô Huy, thêm một vị bác sỹ..... Cậu mở to mắt, kia không phải là vị bác sĩ lần trước đã kiểm tra cho cậu ở bệnh viện ** sao. Vị bác sĩ kia tất nhiên cũng nhận ra cậu, thản nhiên gật đầu.

Cả ba người vào nhà, cậu phát hiện bác sĩ Lâm trên tay cầm hộp dụng cụ y khoa, Tô Huy lập tức có phản ứng.

“Huy, em dẫn bác sĩ Lâm vào phòng đi, em cần kiểm tra một chút.” Ti Việt nói.

Tô Huy gật đầu. Cậu có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với vị bác sĩ luôn mang trên mặt vẻ lạnh lùng này. Một người khí thế cao ngạo, dường như luôn có thói quen chỉ đạo cấp dưới.

“Vén áo lên.”

Tô Huy ngoan ngoãn nghe theo. Ông nghe lạnh như băng nhẹ ấn lên làn da.

“Đừng khẩn trương, tim cậu đập hơi nhanh đó.” Người kia nhíu mày.

“Không, tôi có hơi ngượng.”

“Phản ứng ồm nghén có nghiêm trọng không?” Lâm Đoạn thản nhiên hỏi.

“Àn.”

“Tôi lần trước có nói, cậu bị thiếu máu nhẹ, những tháng đầu mang thai càng cần phải điều dưỡng cẩn thận. Hiện tại tình trạng phát triển của thai nhi cũng không tệ lắm. Việc ồm nghén cũng tùy người, nhưng thường khoảng tuần 18 của thai kỳ là hết. Sau này cách mỗi tuần tôi sẽ đến kiểm tra cho cậu. Còn có điều gì muốn hỏi nữa không?” Đem ống nghe bỏ vào thùng dụng cụ, Lâm Đoạn nói.

“Ách, không có, cảm ơn bác sĩ.” Quả nhiên vẫn là thực khẩn trương a.

Lâm Đoạn chân trước mới vừa đi, người phụ nữ xinh đẹp kia liền bước vào, ngồi ở bên giường, tao nhã bắt chéo chân, tiện tay từ trong túi lấy ra điều thuốc, sau đó nghĩ gì đó rồi nhìn Tô Huy một cái.

“Vừa định đứng lên, không thể ở trước mặt dụng cụ hút thuốc.”

Tô Huy cảm thấy có chút nan kham, không có đáp lại cô.

“Miệng vết thương dài chừng ba tấc, tổn thương đến hai đầu động mạch, lúc ấy phải truyền 400cc máu.” Nhìn Tô Huy lộ ra biểu tình không hiểu, Ngô Đồng bổ sung. “Chuyện của người kia, ngày * tháng *.”

Ở trong đầu tìm tòi một lúc, ngày * tháng *, là ngày hôm sau sau khi cậu đuổi Ti Việt đi.

“Việt Việt ngày đó không biết vì sao lại kỳ lạ, công việc có biết bao nhiêu nguy hiểm, tôi biết, cho nên tôi đã nói với nó.” Cô thu lại tầm nhìn. “Để cho nó biết ai là người quan tâm nó nhất khi nó bị thương.”

Tô Huy như đứng hình.

23. Chương 23

Từ lần đầu tiên gặp người phụ nữ này, cô đều dùng loại thái độ miệt thị nhìn cậu. Tô Huy không biết gì về người phụ nữ này, nhưng cô ta lại rất rõ về cậu, kể cả cái bí mật kia. Loại cảm giác này thực không thoải mái.

“Chuyện của cậu không phải Việt Việt nói cho tôi biết, thực ra nó luôn giữ kín chuyện với cậu, sau khi biết người trong lòng nó, tôi liền cho người điều tra cậu, chính là thấy cậu ở đi mua đồ ở hiệu thuốc kia...”

Biết người phụ nữ này đáng ám chỉ ngày trước cậu đến phòng khám tư nhân mua cái loại thuốc kia, Tô Huy nổi giận, nắm chặt nắm tay: “Chị! Rốt cuộc chị muốn như thế nào?”

“Hừ, muốn cậu biết điều mà an tâm sinh đứa bé cho tôi, Việt Việt là đứa có tài, cậu không hợp với nó. Nhưng đây là niềm vui của nó, tôi cũng không có cách, nhưng chỉ cần Việt Việt muốn, tôi sẽ tìm mọi cách giúp nó.” Ngô Đồng dùng đôi mắt như nhìn rác rưởi ven đường liếc Tô Huy một cái. “Chuyện cậu đang lo sợ sẽ không xảy ra đâu, Lâm Đoạn là người rất kín miệng. Còn tôi cũng không nhảm chán đến nỗi đi uy hiếp cậu.” Thanh âm lạnh lùng mang hàm ý châm chọc. “Được rồi, tôi không quấy rầy đừng phụ nghỉ ngơi.”

Tối đến, Tô Huy đem hết chương mắt, đem hết bất mãn mà cậu thấy hôm nay trút cho Ti Việt.

“Anh phải nói trước là hôm nay có người đến cho tôi biết chứ.” Tô Huy rầu rĩ ăn cơm.

“Chị Ngô nói chỉ có hôm nay bác sĩ Lâm mới rảnh, đến xem cho em. Chị ấy còn nói bác sĩ Lâm biết rõ bệnh tình của em.”

“Nhưng tôi không thích cái chị Ngô Đồng kia.” Tô Huy hiện tại sau khi cảm tấm danh thiếp của người phụ nữ kia mới biết cậu trước nay vẫn gọi sai tên người ta, Ngô, Ngô, cái gì sai hồi đó đấy.

“Chị ấy nói là biết em không thích, nên sau này không đến nữa.”

Tô Huy quả thực muốn đem chiếc đĩa trong tay bẻ đôi, nói vậy cứ như cậu lòng dạ hẹp hòi lắm vậy! Bên kia Ti Việt còn chưa nói hết câu, “Chị ấy còn nói sau này con nuôi chị sanh ra muốn đến xem”

“Con tôi sau này mới không nhận chị ta là mẹ nuôi!”

“Được rồi được rồi, chuyện này sau này nói, cơm nước xong anh giúp em mát xa một chút. Gần đây thắt lưng không phải không được thoải mái sao?”

Tô Huy gật đầu, gần đây xương sống thắt lưng đều đau, sức ăn lại tăng nhiều, ngón tay lúc nào cũng bủn rủn, lúc ngủ không biết nằm như thế nào cho thoải mái. Trải qua khoảng thời gian cùng với Ti Việt, Tô Huy đột nhiên phát hiện cậu không còn là cậu trước kia nữa, ngưỡng mộ Ti Việt đến như vậy...

“Ti Việt, tôi phát hiện mấy ngày nay hình như cao thêm rồi.” Vội vàng tìm lấy thước đo, lần trước kiểm tra là cao 167cm, mà bây giờ, Tô Huy nhìn thước đo, 177cm, cái này là sao?

“Ừ, lúc anh ôm cũng thấy em gần đây như cao lên rồi.”

Biết mình đã bước vào thời kỳ tăng trưởng chiều cao của nam sinh coi trọng, Tô Huy dùng thái độ nghiêm ngặt đối với việc điều dưỡng thân thể. Nhưng mà thật ra từ khi có đứa nhỏ rất nhanh đói bụng, mà đói là sẽ ăn, nhưng bây giờ cho dù có đói hay không cũng ăn đủ loại thực phẩm dinh dưỡng. Trong tủ lạnh tràn đầy thức ăn, từ ngày ở cùng Ti Việt chỉ cần muốn ăn lúc nào là ăn lúc đó. Nhìn thấy cậu ăn mọi thứ hân chuẩn bị, Ti Việt cũng cảm thấy thỏa mãn.

Buổi tối, Tô Huy sẽ thường bị rút gân mà tỉnh giấc. Rút gân, nỗi khổ này người phụ nữ có thai nào cũng phải trải qua. Nhưng cậu cũng không khổ là bao, bởi vì có Ti Việt sẽ ngồi phía đuôi giường mát xa cho cậu. Giúp Tô Huy ngủ ngon, rồi lau khô mồ hôi trên người cậu, sau đó mới chỉnh lại chăn đi ngủ.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua thêm một tháng, hôm nay lại đến ngày bác sỹ Lâm đến kiểm tra cho Tô Huy.

“Tim thai không tồi.” Lâm Đoạn buông ống nghe bệnh xuống.

Là đang nói thai nhi có nhịp tim sao? Tô Huy dùng ánh mắt không thể tin được nhìn cái bụng hơi hở ra, nơi đó, thật sự chỉ to lên một chút thôi. Lưu Quân mấy ngày trước có đến chơi, cậu ta nói cậu gần đây mập mạp hơn chút rồi.

Tô Huy trong lòng tràn đầy ý thức trách nhiệm không thể chối bỏ, có nhịp tim, chính là một sinh mạng.

Năm tháng nữa, sẽ là một sinh mệnh mới sinh.

Cùng với tiếng ve kêu rõ, thời tiết càng ngày càng nóng. Tô Huy cũng không biết tuyến mồ hôi của cậu phát triển tốt như vậy a!

Rút ra khăn tay lau mồ hôi, nhìn thoáng qua trước mặt một núi câu hỏi đề thi. Hôm nay làm tới đây thôi. Tô Huy uống một ngụm nước, ai nha, trời nóng nực như vậy cũng không thể uống nước đá.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này vừa lúc mặt trời tháng 8 lên cao, ngày mốt chính là khai giảng năm học mới.

Tô Huy dáng người tinh tế, bộ đồng phục mùa hè bao quanh người, nhìn bề ngoài có nói là mang thai 5 tháng cũng không thấy giống. Nhưng trong lòng cậu vẫn có chút bất an, đi đường cũng không tự chủ mà bối rối.

Lá khô rơi rụng, gió thu thổi bay, tô huy thở một hơi, cuối cùng cũng có thể mặc quần áo dày một chút.

Học kỳ 1 năm 3 còn một tháng, Tô Huy dốc lòng cầu xin hiệu trưởng nghỉ học. Chuyện học của cậu cũng không phải là thần kỳ gì. Chương trình học phổ thông luôn kết thúc sớm, thời gian còn lại đều là ôn tập thực hành. Trong danh sách học sinh cũng có vài người học lực cao vượt bậc, thời điểm bắt đầu thi phân ban đã có một hai người giống Tô Huy rồi. Trường phê duyệt, chỉ cần cậu đến khảo thí ba ngày là có thể nghỉ.

Nhưng mà Tô Huy cũng không phải bởi vì ở nhà ôn tập tốt hơn mà xin nghỉ, nguyên nhân thực ra là bụng cậu bắt đầu to ra rồi, mặt trang phục nào cũng có thể thấy.

“Một sao, mát xa cho em một chút nhé.” Tô Huy buông sách vở, bên kia Tì Việt nghe động tĩnh liền đi tới hỏi.

“Không được, tôi muốn đi ngủ... Ngô, đau quá! ” Tô Huy ôm bụng, mồ hôi lạnh chảy ròng, đau như nội tạng bị xoắn lại.

Tì Việt bên cạnh vội vàng đỡ lấy cậu, nói: “Anh vừa rồi nhìn thấy bụng em như giật mình.”

Thai, máy thai?!

Tô Huy bị nâng lên nằm trên giường, trong lòng tính toán một chút, hai tháng nữa chính là đến ngày sinh.

Thì ra hai tuần vừa rồi tuần nào Lâm Đoạn cũng đến kiểm tra, nghĩ đến đây, Tô Huy dùng chăn che mặt lại.

Kỳ thật cậu vẫn chưa nói cho ai biết trong lòng đang rất sợ!

Hiện tại ngay cả gương cũng không dám soi, nhưng cậu vẫn có thể tưởng tượng ra thân thể mập mạp của mình. Phần eo mỗi ngày càng thêm nặng, mặt cũng vì tăng cân mà to ra.

Kỳ thật khó nhất chịu chính là những ngày đến trường, cậu có thể cảm giác được những người ngồi phía sau cặp mắt đang dán vào mình như dị nhân, tuy rằng thân hình nhìn qua không biến đổi là bao nhiêu, nhưng vẫn cảm thấy tóc năm tóc bảy đều đang ngăm thảo luận về mình.

Bác sĩ Lâm nói, đây là phản ứng sinh lý bình thường của phụ nữ có thai.

Đệt con mẹ nó, cái gì mà phản ứng sinh lý bình thường!! Tôi là nam nha!! Chuyện sinh đứa nhỏ chẳng dính dáng gì đến tôi nha!

Loại ý niệm này chỉ yếu ớt mà vụt qua trong đầu, rồi lại biến mất như làn khói.

24. Chương 24

“Cậu ấy có triệu chứng hậm hực tiền sản, sẽ thường sinh ra cảm giác lo sợ, người nhà phải đặc biệt chú ý. Nếu nghiêm trọng, tôi sẽ tiêm thuốc an thần cho cậu ấy.”

Tô Huy ngồi trong phòng nghỉ sau khi kiểm tra theo định kỳ, Lâm Đoạn từ trong đi ra đưa ánh mắt ra hiệu cho Việt, rồi hai người đi ra phòng khách.

“Không cần, em sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy.” Ti Việt bình tĩnh nói.

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Đoạn nhìn chàng thanh niên sắc mặt trầm tĩnh. Không giống như mấy đứa nhỏ tươi tắn như ánh mặt trời vui chơi ngoài kia, cũng không giống một thằng nhãi lưu manh, mà là giống như đang chờ đợi con mồi rơi vào bẫy của mình, không chút lo sợ tiến tới từng bước. Người ngoài nhìn vào chẳng qua nó chỉ là một người cao ngạo lãnh đạm. Ngô Đồng anh mất quả nhiên mười năm vẫn như một, lần này cư nhiên còn tìm được bảo vật.

Cậu thiếu niên này nhìn vẫn còn thiếu sót cái gì đó, nhưng không sao, thằng nhóc kia cùng Ngô Đồng đều cho rằng quá trình mài dũa bảo thạch so với thường thức còn thú vị hơn.

Nhưng mà ánh mắt cậu nhỏ này – Lâm Đoạn liếc mắt nhìn một người khác trong phòng, mỗi lần kiểm tra đều nhìn Lâm Đoạn như kẻ thù, còn ánh mắt đối với Ti Việt thì miễn bàn.

Ngày sinh chỉ còn cách hơn một tháng, Tô Huy khó khăn mở miệng than phiền.

Một tháng trước, đầu tóc nhan sắc tuyệt dốc, những ngày đó chính là suốt ngày học bài, thất lưng lại đau, đến tối chân lại bị chuột rút như rút hết toàn bộ sức lực, không có thời gian quan tâm đến những cái nhỏ nhặt bên ngoài.

Cho đến hôm nay, ngực trưởng đau khiến cậu khó chịu. Nhìn bề ngoài một chút, khuôn mặt to hơn, mọi cái xung quanh đều bằng phẳng, nhưng cái bụng lớn che hết tầm nhìn. Có điều một phần hở ra phía trên bụng, có chút đau làm Tô Huy ban đêm không thể ngon giấc. Ban ngày còn đỡ, còn có thể dời sự chú ý vào việc khác, nhưng khi nằm ở trên giường, ban đêm lạnh như nước, cảm giác trước ngực như bị phóng đại lên mấy lần, quần áo chạm vào da càng làm cho Tô Huy trần trọc liên miên.

Ti Việt nằm bên cạnh ngáy khò khè, Tô Huy không cần biết lý do quay sang đập hấn một cước.

Ti Việt vốn đang ngủ ngon bị nháo một cái như thế cũng tỉnh lại, chậm rãi dựa vào đầu giường, nhẹ nhàng hỏi Tô Huy làm sao, có phải chân lại bị chuột rút không?

“Anh ngủ gù say như chết thế! ”

Hai người đồng giường cộng chằm được mấy tháng, hiện tại đưa ra vấn đề này, Ti Việt cũng giật mình không biết thật giả, hình như bị đuổi rồi.

“Vậy chờ em ngủ rồi anh ngủ tiếp.” Đột nhiên bị đập một cái tỉnh giấc, hấn vẫn không than phiền, vươn tay đến tủ đầu giường lấy khăn ướt, mở cái đèn nhỏ đầu giường, ánh sáng mờ mờ không làm người ta dễ dàng tỉnh giấc, hấn vội lau mồ hôi cho cậu.

Tô Huy dù có từ chối mấy việc này, Ti Việt cũng sẽ không ngừng tay. Đương khi cái khăn ướt dao động tới dưới xương quai xanh, Tô Huy không thể kiềm chế a một tiếng, thanh âm nhỏ này đã bị Ti Việt nghe thấy.

“Xảy ra chuyện gì, Huy.”

“Tôi...” Tô Huy cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng đối diện với đôi mắt đầy ôn nhu của Ti Việt, sự bần khoản kia liền biến mất, “Chỗ đó của tôi... Hơi trưởng đau...”

Ti Việt cười một chút, buông khăn ướt trong tay, một tay đặt bên cạnh Tô Huy, một tay mở cúc áo cậu, hai điểm màu son bên trong lộ ra, run rẩy. Trong mắt hấn lại vô cùng đáng yêu.

Tô Huy cảm thấy ánh mắt Ti Việt như đang nóng dần lên, nên quay đầu sang chỗ khác: “Không cần nhìn.” Vừa dứt lời, một mùi hương bạc hà đã vọt vào xoang mũi, chỗ đau trước ngực bị một cảm giác khác thay thế.

Còn chưa kịp tận hưởng, cái đau kia đã chuyển thành khoái cảm cậu chưa bao giờ có.

Ti Việt cúi thấp đầu, dùng cái lưỡi thô ráp tận hưởng điểm màu son non mềm kia, đầu lưỡi linh hoạt áp lực vào bên trong một chút, cảm nhận vị ngọt của Tô Huy.

“A... Không, đau quá...” Tô Huy phát ra tiếng rên, ngọt nị.

Nghe được tiếng kêu của cậu, Ti Việt cùng ý xấu lại hướng đến điểm màu son kia mạnh hơn.

“A ” Tô Huy theo bản năng kêu lên. Trong thân thể giống như có cái gì đó nghẹn lại nay vội vã giải phóng ra.

Tô Huy giương mắt nhìn Ti Việt, trên khóe miệng hằn hình như có chất lỏng màu trắng gì đó... Cậu quả thực không dám đoán nó là cái gì.

“Ngọt a...” Ti Việt nói. Tô Huy thật hy vọng cái cậu nghe được chỉ là ảo giác!

Hắn lại cúi đầu chớp vài cái, cho đến khi chất lỏng bên trong không còn ra nữa mới dừng lại.

“Ti Việt, bên này...” Tô Huy giờ phút này cảm thấy như là băng hỏa lưỡng trọng thiên, một bên được phóng thích thật vô cùng thoải mái, bên còn lại hình như do Ti Việt kích thích mà nhanh chóng muốn nổ tung.

Lúc này bụng truyền đến một cơn đau thấu gan... Tô Huy gồng cứng thân mình, chờ qua cơn đau mới hả miệng thở dốc.

“Sao vậy, Huy?” Ti Việt cũng chú ý tới sự khác thường của cậu, dừng tay lại hỏi.

“Đau quá... Bị đứa nhỏ đá một chút.” Tô Huy âm thanh run run, nói, nước mắt chực trào ra.

Khăn ướt ở tủ đầu giường lại một lần nữa phát huy tác dụng, Ti Việt cầm khăn, giúp Tô Huy lau đi một thân mồ hôi do đứa nhỏ cử động mang lại.

Ngày sinh sắp đến gần, đứa nhỏ trong bụng càng ngày càng hoạt bát, động tay chân một chút đều làm cho Tô Huy đau đến toát mồ hôi, vừa rồi cũng vậy, cậu cảm thấy tên quỷ nhỏ này có phải đang đùa với mình không, thực đau muốn chết.

Mà cha của tên quỷ nhỏ này cũng biết nó không chịu yên, neeb sờ sờ bụng cậu, ôn nhu nói: “Ngoan, mau ngủ nha.”

Tô Huy nhìn cảnh cha con thân thiết trao đổi này, khóe mắt lay động. Mà sau đó thì ông trời con này lại không quấy nữa.

“Cục cũng biết nghe lời thật.” Ti Việt nói, rồi mới quay sang Tô Huy, “Chúng ta tiếp tục đi.” Rồi lại cúi đầu thưởng thức một cách thành thực.

Tô Huy cũng đồng thời cảm thấy từng trận sáng khoái, nhưng mà hai cha con nhà này có phải là đang hợp nhau khi dễ tôi không a a a a ~

25. Chương 25

“Dự sinh là ngày 18, cuối tuần sau. Phòng giải phẫu anh đã chuẩn bị. Đề nghị ngày mai cậu đến phòng khám.” Lâm Đoạn nhẹ nhàng nói.

“Được, em cũng đang lo không biết có nên đến bệnh viện không.” Suy nghĩ một chút, Tô Huy nói lời cảm ơn: “Cảm ơn bác sĩ.”

Lâm Đoạn đã biến tầng hầm biệt thự nhà anh thành phòng phẫu thuật. Nghe Ti Việt nói anh ta không chỉ là chuyên gia tư vấn của một bệnh viện hạng nhất, mà còn mở một phòng khám tư nhân, chỉ phục vụ những người đặc biệt. Phòng bệnh với phòng giải phẫu là cùng một chỗ, nói đến phòng bệnh cũng chính là đến nhà anh ta.

Đến đó trước làm quen cũng tốt, thả lỏng tinh thần một chút cho những ngày sắp tới... Đối diện với khuôn mặt lạnh băng của Lâm Đoạn rất thoải mái, nhưng đến đó trước hai ngày có kịp hay không? Ngày dự sinh có chính xác không đây?

Bởi vì hình dáng khung xương cơ thể, Lâm Đoạn đã chuẩn bị cho Tô Huy phương án mổ bắt thai, chuyện này làm cậu không dám tưởng tượng thêm bất cứ thứ gì nữa.

“Ti Việt, bây giờ chúng ta thu dọn một ít đồ, ngày mai đến đó.” Tô Huy cuối cùng ra quyết định.

“Được.” Ti Việt hy vọng Tô Huy có thể thoải mái như vậy, cậu là một người không sợ bị áp lực, nghĩ vậy hẳn liền xoay người đi thu dọn đồ. Nhưng trong nháy mắt vừa xoay người đi đã thấy Tô Huy thân mình lảo đảo không bình thường, hai tay vội buông đồ xuống đỡ lấy vách tường, chậm rãi cúi người xuống.

Ti Việt vội vàng quay sang đỡ lấy cậu, khẩn trương hỏi: “Huy, có phải đứa nhỏ lại đá em không?”

Tô Huy chậm rãi mở miệng: “Lâm Đoạn bây giờ đi chưa xa, nhanh đi gọi anh ấy quay lại, tôi, tôi, vỡ nước ối rồi...”

Trước đây Lâm Đoạn đã dạy cho Tô Huy một ít kiến thức về nuôi dưỡng đứa bé, lần này chảy nước ối chính là sắp sinh.

Ti Việt dìu Tô Huy đến sô pha mềm mại, đặt trên trán cậu một cái hôn: “Không sao đâu, đừng sợ.” Nói xong hẩn cầm di động chạy vội ra ngoài.

Lúc này đứng giữa không gian trống vắng, Tô Huy không nghĩ tới một mình lại sợ hãi, lo âu, bất an đến như vậy.

Cậu cảm giác giữa hai chân mình tốc độ nước chảy càng lúc càng nhanh hơn, không biết có phải là do tâm lý hay không, cậu thậm chí còn nghe được tiếng nước chảy ồ ồ. Tô Huy khép chặt hai chân như muốn không chế chất lỏng đang chảy ra không ngừng...

Ti Việt anh mau trở lại...

Tô Huy đã không còn khái niệm thời gian, không biết qua bao lâu, Ti Việt mang theo vẻ mặt lo lắng trở lại. Tô Huy nhìn hình ảnh nam nhân bộ dáng lo lắng đang chạy vội tới, trong tim nhất thời thả lỏng. Ti Việt từ trong tủ lấy ra một cái áo khoác to, trùm kín Tô Huy lại, ôm đi ra ngoài. Cảm nhận được người trong lòng đang run run, hẩn trấn an:

“Yên tâm, sẽ không sao, Lâm Đoạn đang ở bên ngoài đợi.”

Tô Huy phía sau lại đột nhiên hô to: “Tôi không sinh! Tôi không sinh! Là do anh hại tôi! Tôi không sinh! ... Tôi hận anh! Tôi hận anh!” Tô Huy giãy dụa, không ngừng dùng tay đánh Ti Việt, nỗi sợ hãi vừa rồi đã hóa thành cơn giận trút lên người hẩn.

“...” Mặc cho cậu đánh, Ti Việt không nói gì, ôm chặt Tô Huy. Xe của Lâm Đoạn đậu ngay bên ngoài, Ti Việt đặt Tô Huy ngồi vào trong xe, Lâm Đoạn khởi động xe hướng đến phòng khám, nơi đó tất cả đều đã chuẩn bị xong.

Tô Huy rên rỉ, ý thức không rõ, không biết mình bị đưa đến nơi nào, phía trên luôn truyền đến tiếng gọi tên cậu, miễn cưỡng mở mắt, chính là thấy khuôn mặt lo lắng khẩn trương của Ti Việt.

“Huy! Huy! Lâm Đoạn, em ấy sao thế này?” Ti Việt không ngừng lấy tay ôm lấy mặt Tô Huy, không có phản ứng gì, bèn chồm lên hỏi Lâm Đoạn.

“Anh nghĩ là cậu ấy sợ hãi thôi, không sao, em bé đủ tháng rồi, lát nữa mổ bắt lấy, bây giờ cậu ấy có ngứa cũng không sao.”

26. Chương 26

Tô Huy từ trong mê man tỉnh lại, chớp chớp vài cái vẫn chưa mở mắt, cảm giác có một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu, chủ nhân của cái tay kia chắc chắn không ai khác ngoài Ti Việt. Tô Huy nghĩ thế liền thả

lòng người, đương nhiên hưởng thụ sự chăm sóc của Ti Việt.

Nhưng... hình như mình quên mất chuyện quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây, Tô Huy mạnh mở hai mắt. Đầu tiên nhìn thấy chính là cảnh trí xa lạ. Phải rồi, đây chắc là phòng khám của Lâm Đoạn.

Nói vậy mình đã sinh rồi sao? Tô Huy nằm nhìn xuống chỗ kia bằng phẳng rồi. Ngồi bên cạnh chính là Ti Việt, Tô Huy nhìn về phía Ti Việt, chờ đợi đáp án.

“Huy, tối qua em bé đã được sinh ra rồi, bây giờ là buổi chiều ngày thứ 2 rồi.”

“...”

“Có muốn nhìn đứa nhỏ một chút không?” Ti Việt hỏi.

Tô Huy suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

“... Là con trai hay con gái?”

“Là con trai”. Ti Việt nói xong đi ra ngoài. Một lát sau Tô Huy thấy hắt đi vào, khác với khi nãy chính là trên tay ôm một khối khăn bông màu lam. Tô Huy hơi rùng mình một chút, kia chính là con cậu.

“Nào, em ôm một chút đi.” Ti Việt đưa khối khăn bông màu lam qua

Tô Huy không hề phòng bị tiếp nhận đứa nhỏ, tay trái tay phải không ngừng thay đổi, không biết nên làm thế nào để đỡ lấy khối thịt nhỏ mềm này. Cảm giác lớn nhất lúc vừa chạm vào chính là cực kỳ ấm áp... Còn có, đứa bé nhỏ như vậy, xương cốt cũng nhỏ như vậy, sau này sẽ trở thành một người trưởng thành sao?

“Huy, đứa nhỏ không phải bé như vậy đâu.” Ti Việt sửa tư thế cho Tô Huy. Vừa rồi hắt đã nhờ Ngô Đồng dạy cách bế đứa nhỏ sao cho thật cẩn thận rồi.

Tô Huy khiêm tốn làm theo lời chỉ dạy, làm theo đúng cách. Lúc này mới cẩn thận nhìn đứa nhỏ trong lòng mình.

“Tóc ít quá, chỉ có mấy cọng, còn không có lông mi.” Tô Huy vuốt vuốt mấy cọng tóc máu của bé.

“Ừm.”

“Hơn nữa da nó còn đỏ quá.”

“Em bé mới sinh vẫn còn nhiều nếp nhăn mà.”

“Sao mắt chỉ có một đường như cọng chỉ vậy...”

“Do còn nhỏ quá”

“Nhẹ thật, giống con khỉ quá”

“Chỉ có 2 kí thôi, Lâm Đoạn bảo có thể xem là nhẹ cân.”

“Xấu như thế, có phải con của mình không vậy? Sao một chút cũng không giống anh với tôi vậy?”

“Không nhầm đâu, anh nhìn nó từ trong bụng em ra... Huy, sao em bóp mặt nó?”

“Ồm... nhìn chịu không nổi muốn bóp... Á, nó khóc rồi, tôi rõ ràng không có mạnh tay mà...”

Ngô Đồng đứng ngoài cửa nghe được đoạn đối thoại mà thầm học máu. Bé cưng con nuôi khóc, làm sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn. Thế là một phát vọt vào trong phòng giành lấy đứa nhỏ từ 2 người đàn ông tay chân đang luống cuống kia.

“Ngoan... Bé không khóc, không khóc. Có phải là đói bụng rồi không?” Ngô Đồng đã lâu không bế con nít, thế nhưng cảm giác vẫn rất quen thuộc. Đứa bé này giống như Việt Việt năm đó... Nhìn Việt Việt đang ngồi bên giường, thời gian qua nhanh thật, thằng nhỏ đều đã lớn, Kha Kha, chị cũng được lên chức bà nội rồi kìa.

Tô Huy lần đầu tiên cảm thấy nể Ngô Đồng. Cảm giác cô rất giỏi, đứa bé được cô bế một chút quả nhiên ngừng khóc.

Thật ra là do em bé vừa rồi bị Tô Huy có hành động bạo lực mới khóc lớn như vậy, hiện tại bé đã nằm trên đôi tay đang nhẹ nhàng đưa qua đưa lại kia mà ngủ khò.

Nhìn bé con nho nhỏ nhẹ nhàng ngáp một cái, chớp mắt tựa vào mình, Ngô Đồng cảm thấy trong lòng tan chảy, không biết biểu lộ cảm xúc thế nào.

“Con nuôi của mẹ thật đáng yêu”

Tô Huy nghe thấy Ngô Đồng nói như vậy, trong lòng không khỏi đầy hắc tuyến. Sao tự nhiên con mình có

một mẹ nuôi ngang hông nhanh như vậy? Chưa kể bà cô này không phải là mẹ nuôi của Ti Việt sao?

Tô Huy nhìn về phía Ngô Đồng đang bế đứa nhỏ, nhìn khuôn mặt cười mang theo sự dịu dàng, chắc hẳn đây là bản năng làm mẹ của phụ nữ. Nhìn thế này mới thấy cô thực sự rất thích đứa bé mới được sinh ra này.

Miệng vết thương của Tô Huy khôi phục rất nhanh, ở chỗ của Lâm Đoạn dưỡng một tuần rồi “xuất viện”. Lúc có thể bước chân xuống giường, Tô Huy có chút cảm khái, đã lâu lắm chưa được mặc quần áo nhẹ nhàng thế này đi lại rồi.

Về đến nhà, Tô Huy đầu tiên liền leo lên giường rộng của cậu lăn qua lăn lại. Đang định ngủ một giấc thì bên ngoài vang lên tiếng trẻ con khóc to rõ.

Tô Huy từ trên giường bò dậy, tiêng gần về phía thanh âm. Em bé đang nằm ở sô pha quơ tay quơ chân khóc lớn. Nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Ti Việt, cũng không biết đã đi đâu, Tô Huy bắt đầu đi bết bết lên, nhưng đứa nhỏ được bế lên càng khóc to hơn...

Tô Huy chân tay luống cuống dổ dành, mấy tuần rồi đều là Ti Việt cùng Ngô Đồng chăm đứa nhỏ, Tô Huy lâu lâu chỉ trêu ghẹo nó một chút, nên hiện tại đối diện với tình huống này, cậu thực sự không biết phải làm sao.

Mãi đến lúc Tô Huy tưởng như sắp sứt đầu mẻ trán tới nơi, Ti Việt đã trở lại. Ti Việt nhìn thấy tình cảnh này liền bế đứa nhỏ, xem chừng nó đói bụng rồi, nên Ti Việt đi nấu nước pha sữa.

“Ti Việt khi nãy anh đi đâu đấy?” Tô Huy tò mò hỏi.

“Đi chuyển giường trẻ em.” Ti Việt vừa khuấy sữa vừa nói.

Cũng phải. Trong đầu Tô Huy nghĩ nghĩ, muốn chăm trẻ nhỏ phải cần rất nhiều đồ dùng cho trẻ. Sữa bột, bình bú đều là Ti Việt tự chuẩn bị.

Nhân lúc Ti Việt đưa bình sữa vào miệng, đứa nhỏ lại tiếp tục không an phận tay chân quơ quào. Tô Huy thấy vậy liền bế bé lên, đối với ánh mắt chưa mở ra kia nói: “Bé con đói đến vậy sao?”. Không ngờ cái mũi be bé kia kịt kịt vài cái, Tô Huy liền hiểu được, đó là dấu hiệu bé sắp khóc... Kết quả Tô Huy chớp chớp mắt nhìn Ti Việt cầu cứu, trong lòng thầm khóc không ra nước mắt.

Lúc này Ti Việt đã pha sữa xong, thấy tư thế của Tô Huy, lập tức buông sữa, ôm lấy em bé, nói: “Huy, tư thế em bế nó như vậy là sai rồi, nó thấy không thoải mái nên mới khóc đấy.”

“VẬY Ạ?”, Tô Huy trong lòng ngạc nhiên. Cuối cùng theo Ti Việt học cách bồng sao cho đúng nhất. Sau khi chỉnh sửa, cậu lại bế đứa nhỏ, bé con quả nhiên không khóc nữa, bàn tay nhỏ bé không ngừng quơ quơ. Khóe mắt Tô Huy nhìn qua bình sữa trên bàn, trong niềm vui chiến thắng còn muốn cho bé bú.

Ti Việt gạt đầu, cầm lấy bình sữa, đem đầu núm vú hướng xuống nhỏ ra vài giọt sữa, tiếp theo kéo tay Tô Huy, để cậu bắt chước học theo.

Chất lỏng ấm áp nhỏ xuống mu bàn tay, biến thành giọt nước nhỏ chảy xuống.

Ti Việt nói, đây là độ ấm của sữa, lần sau muốn cho bé bú phải thử độ ấm rồi mới được dứt.

Tô Huy gạt đầu đáp lại, trong lòng khó hiểu nghĩ Ti Việt biết nhiều kiến thức như vậy từ khi nào chứ. Nhưng nhìn đến dáng vẻ thành thật của hắn, nhất định là rất yêu thương đứa bé này.

Bé con hình như thực sự rất đói, miệng liên tục hút sữa, trong chốc lát bình sữa đã thấy đáy. Tô Huy tưởng đã xong việc, định đặt bé xuống, Ti Việt cản cậu lại, bảo vuốt lưng cho bé một chút, đợi bé ợ hơi được mới xem là cho bú xong.

Thế là Tô Huy lại nhẹ nhàng vuốt lưng cho bé con. Hóa ra sau khi cho bú, phải vuốt lưng cho bé. Tô Huy đã hiểu rồi.

Cục cưng ăn no rồi ngủ, đôi mắt vốn nhỏ như nay đã biến thành một đường chỉ bé con đã ngủ rồi.

Tô Huy đặt bé vào giường cẩn thận như đồ dễ vỡ, kéo chăn bông cẩn thận rồi mới ra khỏi phòng.

27. Chương 27

Bé cưng đầy tháng, nếu không phải Tô Huy mỗi ngày đều nhìn thấy sự thay đổi của bé, cậu nhất định sẽ nghĩ rằng nhầm con nhà người ta rồi. Đôi mắt ban đầu như sợi chỉ, nay đã có thể mở to, trông như 2 quả nho đen đảo qua đảo lại. Điểm này không biết là giống ai, Tô Huy và Ti Việt đều mắt phượng, có điều mắt của Ti Việt hẹp dài hơn. Ti Việt nói mắt bé con giống cha của hắn. Tiếp đến là làn da của bé, trắng trắng như sữa bò, mang theo chút mịn màng. Mỗi khi Tô Huy sờ vào cảm giác như đang sờ vào tơ lụa vậy. Tóc máu lúc trước trông như cỏ dại nay đã thay thế bằng mái tóc đen. Tô Huy thật sự cảm thấy bé con chính là đứa trẻ xinh xắn nhất cậu từng gặp! Điểm này đều được Ti Việt cùng Ngô Đồng đồng tình. Đặc biệt là Ngô Đồng, cô nói mình gặp qua không biết bao nhiêu người, nhưng độ đáng yêu cùng xinh đẹp của bé cưng thực sự là không ai sánh bằng, phá vỡ kỷ lục của Việt bảo bảo trước đây luôn.

Tô Huy đầu đầy hắc tuyến nhìn Ti Việt, mặt người đứng sau không chút biểu tình. Ngô Đồng ngồi bên cạnh trên ghẹo bé con, em bé “a...a...” quơ đôi tay mũm mĩm. Người phụ nữ 40 này luôn lộ ra biểu tình như tuổi đôi mươi, lời bàn tán của người hơn chục tuổi, Tô Huy đã quen tai. Tinh thần của cô thay đổi thực sự quá nhanh.

“Phải rồi, tên của bé là gì?” Bé con chơi mệt rồi ngủ. Ngô Đồng vẫn không nỡ để bé vào giường trẻ em.

“Không phải đã có tên rồi sao?” Ti Việt nói.

Cái gì? Hóa ra Ti Việt đã đặt tên cho bé xong xuôi rồi?

Ngô Đồng cũng hào hứng hỏi tên là gì.

“Thì tên Bé đó”. Nhìn thấy Tô Huy cùng Ngô Đồng biểu tình xiu xuống, Ti Việt nói tiếp: “Không phải bữa giờ mọi người luôn gọi như vậy sao?”

Tô Huy không thềm quan tâm đến câu trả lời của Ti Việt, nếu muốn đặt tên thì phải để bé theo họ Ti Việt rồi, hẳn thích bé con đến thế mà. Trong lòng có một cỗ tâm tình kỳ lạ đang âm thầm quấy rầy.. Sau khi Tô Huy đề ra suy nghĩ này liền được Ngô Đồng gật đầu đồng ý.

“Tất nhiên, bé con phải theo họ cha, họ Ti” Ngô Đồng vẻ mặt tán thành.

“Không, em bé phải theo họ của Huy, họ Tô” Ti Việt nghiêm mặt nói. Tô Huy có hơi sững sốt. Đây là lần đầu tiên cậu thấy Ti Việt kiên quyết như vậy.

Thật ra trong lòng Tô Huy cũng mong đứa bé này theo họ Ti, chứ không hề có suy nghĩ là con phải theo họ cha. Có điều nếu như bé theo họ Tô, thì có cảm giác giống như là người nhà tiếp nhận nó vậy.

“Ti Việt, em bé theo họ anh không phải tốt lắm sao? Em tôi cũng sắp ra đời rồi”. Ý nói nhà cậu bây giờ không thiếu con nít. Có đứa bé kế thừa huyết mạch không phải là ước nguyện là truyền thống lớn nhất của con người sao? Tuy vẫn chưa hỏi qua Ti Việt, nhưng thấy ngôi nhà hẳn thường ở hình như cũng không có người nhà đi.

“Không cần để nó theo họ Ti, anh không có nhu cầu kéo dài hương khói.” Ti Việt nghiêm túc.

Lúc này Ngô Đồng dường như nghĩ đến cái gì đó, đập chân một cái: “Đúng rồi, không cần để lại cho nhà họ Ti bất cứ hậu nhân nào.” Hay để bé theo họ bà nội đi? Như vậy cũng căng quá, tuy mình cũng muốn vậy.

“Không phải nói chuyện kéo dài hương khói hay không...” Ngừng một lát, quay sang Ti Việt. “Anh là cha của nó, con theo họ cha, không theo họ mẹ là chuyện rất bình thường mà”. Chắc chắc... Lời này quả thật khó nói.

“Ý nói anh là cha, Huy là mẹ đúng không?” Ti Việt cao hứng nhìn lên.

“Ồm... cả con cũng sinh ra rồi, chuyện này còn cần phải phân minh sao? Tuy Tô Huy là người của Việt

Việt, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ tố chất làm mẹ...” Ngô Đồng cô nói cái gì vậy? Tôi đây thật cũng chẳng muốn làm cái chức đó đâu. Tô Huy oán thầm.

“Vậy để bé họ Ti đi.”

Tô Huy âm thầm thở dài một hơi, thêm một mối ràng buộc, Ti Việt sẽ đối xử với bé con tốt hơn một chút thôi.

Nhưng bé tên Ti gì mới hay đây? 3 người lại thảo luận đề tài kế tiếp. Ngô Đồng nói, người không sợ sanh nhảm, chỉ sợ đặt nhầm tên. Tên của bé con nhất định phải ung dung tự tại, mang ngụ ý cát tường mới dễ để lại hảo cảm cho người nghe. Không được đặt tên quá bình thường, nếu không sẽ thành người qua đường A mắt...

Rốt cuộc, Ngô Đồng ôm ngực kết luận: “Hay là, chúng ta mua vài cuốn sách tham khảo thử xem.”

Bày ra nhiều yêu cầu như vậy, còn phải tra mấy cuốn sách hoàng lịch, không biết tới năm nào mới đặt được cho đứa nhỏ cái tên đẹp. Tô Huy đưa ra ý tưởng trực quan nhất: “Tên em bé mới sinh là kỳ vọng của trưởng bối, chúng ta cứ theo suy nghĩ của mình đặt một cái tên thật hay, sau đó viết vào giấy để cho bé con chọn. Để nó tự chọn tên của mình là được rồi.”

Ngô Đồng đỡ cằm, “cũng đúng, chúng ta đặt tên sẽ không kém như sách ở ngoài, cứ làm như vậy mà làm đi... Không ngờ cậu nhóc này có lúc cũng có vài chủ ý khá đầy chứ.”

Tô Huy không thèm để ý đến mấy lời khen không hẳn là khen của Ngô Đồng, cầm một tờ giấy ra, gấp đôi rồi lại gấp đôi lại, xé ra thành 4 mảnh, chia mỗi người một mảnh.

Tô Huy cẩn thận viết tên ngay ngắn xong, vò thành một cục, đặt trước mặt bé con rồi quay sang xem hai người kia. Ti Việt vẫn đang viết, còn Ngô Đồng viết xong sớm hơn cậu, bây giờ đang bận rộn ngồi gấp giấy, nhìn hình dạng có lẽ là đóa hoa hồng. Gấp xong quơ quơ trước mặt bé con, “Bé cưng xem nè, lát nữa nhớ cầm đóa hoa này của mẹ nuôi nha.”

Ti Việt viết xong liền gấp thành một hình vuông vức. 3 cục giấy 3 hình dạng khác nhau đặt trước mặt em bé, Ngô Đồng còn cố ý để giấy của mình ở chỗ bé tiện tay cầm.

Bé con mút ngón tay, con người đen lấy chuyển qua chuyển lại, nhìn quét từ bên trái sang bên phải từ một cục giấy đến một đóa hoa, rồi lại nhìn từ phải sang trái ngược về chỉ thấy một tờ giấy.

Ngô Đồng nín thở hiếu kỳ nhìn bé con rút ngón tay đang ngậm hướng về 3 tờ giấy... Tiếp đó lại thu ngón tay nộn nộn về bỏ vào miệng ngậm.

“Bé ngoan ơi, cầm đóa hoa trước mặt đi con, lát nữa mua kẹo cho con nhé.” Ngô Đồng nhẹ nhàng ném bom bọc đường, nhưng cô lại quên mất bây giờ bảo bảo còn đang là một đứa trẻ sơ sinh chưa có ham muốn gì,

cũng không hiểu được gì, lúc này đây đang híp mắt tỏ vẻ buồn ngủ.

“Bé ơi, bé ơi”. Ngô Đồng vẫn ở đó nhỏ giọng nhẹ nhàng, nhưng không nhỏ nhẹ như lúc này.

Tô Huy ngồi một bên nhìn, lại một lần nữa bái phục sự nhẫn nại của Ngô Đồng, rốt cuộc cô quan trọng tên của bé con tới cỡ nào ấy nhỉ. Bé sơ sinh là một sinh vật rất đúng giờ, muốn ngủ a muốn ngủ, không ngừng ngáp vài cái, i i, ồn quá ồn quá!

Đột nhiên, bé giơ bàn tay nhỏ a a a quét trước mặt một cái, uy lực không lớn nhưng một cục giấy, một tờ giấy, một đóa hoa giấy mang theo cái tên chất chứa kỳ vọng của người lớn dành cho bé đều bị quét sạch.

Sau đó bé con ngủ thiếp đi trong không gian an tĩnh.

Rốt cục tên của bé cũng chưa có.

28. Chương 28

Khoảnh khắc nhận được giấy báo kia, trong lòng Tô Huy kích động không thể tả. Trên đường về không ngừng xoa xoa mấy tờ giấy mỏng chất lượng cao.

Giống như những thứ đã mất trước kia đều đã lấy lại được. Tô Huy cố kiềm nén vui mừng trong lòng, bây giờ cậu thực sự muốn cười lên một trận thật đã thật to! Tinh thần Tô Huy lúc này đang rất phấn chấn, cậu gọi điện thoại cho Lưu Quân, bây giờ chắc cậu ấy cũng nhận được giấy báo rồi.

Quả nhiên trong điện thoại Lưu Quân cực kỳ cao hứng mà thông báo cậu ấy đã đỗ vào trường loại 2 của thành phố này, đồng thời cũng than phiền lúc ấy tra kết quả tại sao không thấy tin tức của cậu. Bình thường thành tích của Lưu Quân cũng không tính là tốt lắm, trung bình khá thôi, lúc thi nghe nói cũng không phải phát huy như bình thường. Thi đậu vào ngôi trường đó ba mẹ Lưu Quân cũng đủ sức trang trải học phí, hai người vì chuyện này lại vui vẻ nói chuyện với nhau. Có thể sau khi bình tĩnh lại cậu ấy sẽ hiểu, niềm vui này chỉ có thể tạm giữ trong lòng.

Sắp đến nhà của mình rồi, nhìn ngôi nhà 2 tầng màu trắng kia, Tô Huy thất thần, Ti Việt đang ở trong đó, đứa nhỏ cũng đang ở đó. Tô Huy đưa tay vào túi, siết chặt phong thư đẹp đẽ kia, thở ra một hơi rồi bước vào. Chuyện này cậu định không nói cho Ti Việt, nên cầm phong thư cất vào một hộp nhỏ khóa lại.

Bé con bây giờ đã biết cười, đã nhận biết người quen. Vừa nãy Tô Huy đi ngang qua lầu dưới thấy Ti Việt đang đút bột cho bé. Bé con nhìn thấy Tô Huy liền cười khanh khách vươn tay đòi bế, làm bột vừa ăn vào lại trào ra yếm. Lúc Tô Huy xuống lại thì bé đã ăn xong rồi, cũng đã thay một cái yếm mới. Tô Huy nhận ra chiếc yếm có in hình hoa hướng dương kia chính là của cậu mua cho bé con.

Lúc này Ti Việt đang rửa chén trong bếp, Tô Huy bế bé từ trong nôi ra. Bé con ăn no liền ngủ, cái mũi xin xắn khịt khịt rất đáng yêu.

“Huy, khi này em đi đâu đó? Trông có vẻ vui” Ti Việt từ phòng bếp đi ra, hỏi.

Tô Huy nhẹ nhàng đưa bé con đang ngủ say trong tay, giọng nhẹ nhàng nói: “Ừm, Lưu Quân nhận được giấy báo nhập học đại học rồi, mừng thay cho cậu ấy.”

“Vây à?”

Chứng minh nhân dân, thẻ ngân hàng, giấy báo trúng tuyển, quần áo có thể mua nên bây giờ chỉ cần mang vài bộ để thay giặt giũ là được, những thứ này thậm chí nhét còn chưa đầy một túi du lịch nhỏ.

Mấy hôm trước lúc ra chợ mua thức ăn đã ghé công ty du lịch mua một vé tàu hỏa khởi hành vào 5 giờ chiều nay. Bây giờ vẫn còn dư thời gian để ra cửa.

Mà hiện tại Ti Việt đang đưa bé con đến chỗ Lâm Đoạn để chúc mừng, không thể chỉ một tiếng là về được.

Bây giờ là thời điểm thích hợp nhất để đi.

Tô Huy vác túi du lịch trên vai, khóa kĩ cửa sổ, thần sắc thông thả như thường mà ra khỏi phòng. Tuy thời gian khá dư dả, nhưng Tô Huy vẫn gọi một chiếc xe trên đoạn đường không xa lắm để đến trạm tàu hỏa.

Nhìn chiếc xe lướt qua hàng kiến trúc quen thuộc, càng lúc càng đến gần trạm xe lửa, Tô Huy không kiềm chế được tâm trạng hưng phấn chôn sâu tận đáy lòng. Giờ này ngày mai thôi, mình đã đứng ở một nơi khác rồi.

Đến nơi, Tô Huy cao hứng đến run cả chân. Gửi tiền cho tài xế xong lại nhìn thấy một người không-thể-nào-xuất-hiện-tại-đây-lúc-này.

Dòng người đông đúc muôn hình muôn vẻ trong trạm tàu hỏa, mỗi ngày lại một câu chuyện khác nhau diễn ra, sẽ không để ý nhiều đến một nhân vật nào.

Ti Việt một tay bế Ti Hi, một tay nắm vạt áo Tô Huy, dùng sức đem Tô Huy đẩy ngược lại chiếc taxi ban nãy rồi báo địa chỉ cho tài xế.

Đây không phải là chỗ mới đến khi này sao, anh tài xế ngạc nhiên. Nhưng nhìn đến sắc mặt không tốt của hai người đang im lặng kia, anh đã chọn cách thức thời, chính là im lặng. Nếu vị khách trước đó không có

ý kiến, anh cũng chẳng việc gì phải hỏi.

Dọc theo con đường ban nãy, chiếc xe trở về chỗ cũ. Hai người xuống xe trầm mặc không nói gì, bước vào nhà.

Tô Huy nhìn Ti Việt đang đưa bé con vào trong nôi, nói: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Nói”. Ti Việt đáp một câu ngắn gọn.

“Tôi thi đậu vào đại học A rồi. Tôi phải đến đó báo danh.” Tô Huy trấn định tinh thần, chậm rãi nói.

“Không được.” Ti Việt lạnh lùng nói.

“Tại sao lại không được?! Tôi chỉ mới 17 tuổi, tôi không thể cứ buông thả dây dưa cùng anh thế này mãi. Tôi muốn đến đại học A, tôi phải đi hoàn thành chuyện tôi muốn làm.”

“Anh nói không được.”

“Anh không có tư cách nói câu không được! Anh chẳng là gì của tôi cả! Khi này tôi đã nói với anh một tiếng cho phải lẽ thôi... Tôi, tôi muốn chia tay với anh!” Tô Huy nổi giận.

“Con cũng sinh rồi, anh là cha của nó, em nói anh không có tư cách?” Ti Việt nheo mắt.

29. Chương 29

Tô Huy nhìn đứa trẻ đang ngủ say không biết bên ngoài đang cãi nhau, không thể phủ nhận rằng nó đã đem lại niềm vui cho mình, nhưng mình phải vì một đứa trẻ mà từ bỏ cuộc sống tương lai sao? Tô Huy luôn phân biệt rõ nặng nhẹ mà gần gũi với bé con, bản thân cậu thế này có thể cho con điều gì tốt lành không?

Điều chỉnh lại tâm trạng một chút, Tô Huy thấp giọng nói: “Nếu anh muốn con thì giữ nó đi, nếu không thì đem cho Ngô Đồng nuôi, bà ấy không phải rất thích con nít sao? Nếu là Ngô Đồng... nhất định sẽ đối xử tốt với nó.”

“Oa... oa...” tiếng trẻ con khóc lớn, chuyện gì xảy ra vậy? Tô Huy ngơ ngàng nhìn mọi thứ trước mắt, Ti Việt một tay cầm chân bé con giơ cao lên đỉnh đầu. Bé con bị treo ngược khóc lớn, đôi tay nhỏ quơ quào loạn tủa như người sắp chết đuối. Trên mặt Ti Việt như phủ một lớp sương...

Lần đầu tiên Tô Huy khóc thành bộ dạng thế này, đồng thời cũng bị hành động của Ti Việt làm cho hoảng sợ. Khi này cậu còn chưa nói xong, Ti Việt đã một bước nhấc bổng bé con từ trong nôi lên, mà hết thấy chỉ xảy ra trong chớp mắt.

“Ti Việt anh tính làm gì vậy?!” Tô Huy thất thanh, “Mau thả nó xuống!”

Ti Việt vờ như không nghe, huyết quản đan xen càng nổi lên rõ rệt hơn.

Người này... rốt cuộc làm sao vậy? Tô Huy nhớ lại hình ảnh Ti Việt mớm sữa, thay tã, lau mồ hôi cho bé con... từng cảnh từng cảnh không ngừng biến đổi, cuối cùng dừng lại tại thời khắc này.

“Tại sao... không phải anh thương con lắm sao?! Anh không thể làm như vậy với nó! Nó mới... nó chỉ mới 4 tháng tuổi thôi mà...”

“Huy, nếu em không cần nó, tôi sẽ thả tay cho nó té chết!” Ti Việt tuôn ra từng câu từng chữ rõ ràng.

Mình sắp điên rồi, không phải, người điên là Ti Việt mới đúng!

“Ti Việt, nếu anh cũng không cần con, thì đem nó đưa cho Ngô Đồng... hoặc là trại trẻ mồ côi cũng được... Cầu xin anh!” Tô Huy giọng hốt hoảng không thôi, này giờ đã qua một khoảng thời gian.

Tiếng khóc vừa rồi vẫn còn lạnh lạnh, lúc này đã bắt đầu yếu dần, trộn lẫn với tiếng sặc. Khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị ứ máu lâu mà đỏ đến bất thường. Tay Ti Việt siết chặt hơn, bé con bị đau mới khóc lớn lên.

Tô Huy vành mắt sắp rách: “Mau bỏ nó xuống, trả con lại cho tôi! Đồ điên này!” Tô Huy xông tới giờ hai tay muốn cứu bé con, nhưng Ti Việt quá cao, Tô Huy nhón chân cũng không chạm đến bé. Chính lúc Tô Huy định nhảy lên, lại bị Ti Việt đâm vào bụng một đâm.

Nội tạng bất ngờ như bị vặn nát, Tô Huy ôm bụng lùi về sau vài bước, nhưng tầm mắt vẫn nhìn đứa bé không rời.

“Cầu xin anh, Ti Việt, buông con xuống đi. Ti Việt, tôi đồng ý với anh, chuyện gì tôi cũng đồng ý, anh mau bỏ nó xuống!!” Nước mắt bất giác rơi xuống, ánh mắt mờ mịt. Phải làm thế nào mới dừng lại tình cảnh hiện tại? Tô Huy chưa bao giờ cảm thấy nỗi sợ lạ lẫm như thế này, bé con sắp chết sao? Đứa trẻ trong bụng mình đang đẳng 10 tháng trời... Nó chỉ vừa đến thế giới này 4 tháng thôi. Tuy không thích đứa nhỏ này lắm, nhưng cũng chưa bao giờ muốn nó mất đi. Bé con vừa khỏe mạnh lại đáng yêu, cậu cũng muốn nhìn thấy nó trưởng thành...

Nghe vậy, biểu cảm trên mặt Ti Việt vẫn không đổi, nhưng cánh tay giờ cao đã chậm rãi hạ xuống. Tô Huy thấy vậy liền chạy sang, ôm chặt bé con vào lòng.

Khác với bình thường mềm mại, thơm tho, bé con lúc này mặt đầy nước mắt, cách lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được tay chân bé vừa lạnh vừa cứng, đặc biệt là đôi chân do bị Ti Việt túm mà đã nổi lên vết tím đen... Nhớ lại bé con từng dùng đôi chân tinh nghịch này cọ vào mặt mình, Tô Huy lại rơi nước mắt. Tô Huy vừa khóc vừa vén áo lên, dùng độ ẩm của da áp sát vào tay chân bé con, muốn giúp con khôi phục cảm giác. Nhìn thấy hai mắt bé nhắm chặt như đang ngủ sâu, Tô Huy ghen ngào: “Ti Việt thằng điên nhà anh, anh đúng là thằng điên...”

Ti Việt đến gần, đưa tay bắt lấy bé con Tô Huy đang bảo vệ.

“Anh làm gì vậy?!” Tô Huy sống chết xoay người ngăn cản Ti Việt, ôm con vào lòng bảo hộ.

“Đưa nó cho tôi.” Giọng điệu vẫn lạnh lùng như khi này.

Nghĩ đến nếu vừa thực sự không đỡ kịp bé con, có lẽ sinh mệnh nhỏ nhoi này thực sự sẽ... Đáy lòng Tô Huy chợt rung mình một cái. Lúc này đột nhiên tóc bị một lực mạnh kéo, Tô Huy không thể khống chế tự ngẩng đầu lên, vừa quay sang nửa mặt đã thấy khuôn mặt tàn ác của Ti Việt. Trong một khắc Tô Huy không chú ý kia, đột nhiên cậu cảm thấy trong tay mình trống rỗng. Đứa trẻ đã bị giành đi mất rồi!

Ti Việt đặt bé con vào trong nôi rồi xoay người lại, hần thấy hốc mắt đỏ hoe sưng tấy, Tô Huy mặt đầy nước mắt ngơ ngác ngồi trên sàn nhà.

“Ti Việt, nó là con của anh. Cầu xin anh, đừng đối xử với nó như vậy!”

“Em muốn thế nào?”

“Nếu không cần thì đưa nó cho tôi...”

Ti Việt một bước tiến lên, một tay bóp cổ Tô Huy, “Vừa muốn rời khỏi tôi, vừa muốn đưa đứa nhỏ đi... Nói cho em biết, em không được phép đi! Em sẽ không có cơ hội đầu tẩu như hôm nay. Tôi sẽ nhốt em lại chỗ này, sau này ba người sẽ ở mãi tại đây...” Tô Huy không biết phải miêu tả khuôn mặt Ti Việt lúc này thế nào, có lẽ mang chút tàn nhẫn, có lẽ mang chút thương tâm, cũng có thể là mang theo nỗi thất vọng.

“Tôi... Ti Việt anh không thể ích kỷ như vậy. Chúng ta mới 17 tuổi, bé con chỉ vừa mới ra đời, chúng ta còn có thanh xuân, còn có nhiều thời gian. Tôi không thể sống thế này được. Tôi muốn học đại học. Tôi muốn làm bác sĩ. Ti Việt anh không thể biết bản thân mình, tôi cũng có chuyện muốn làm!” Tô Huy lớn tiếng hét ra tiếng lòng.

“Người ích kỷ nhất chính là em, chính là em, Tô Huy! Lúc trước em đuổi tôi đi, lúc phát hiện có đứa nhỏ lại kêu tôi trở về... Lúc đó em cũng nói mình là người ích kỷ, nhưng tôi cũng rất vui.” Ti Việt cười khổ, sau đó trên mặt bất chợt hiện lên một tia thâm độc, “Cho nên, hôm nay đến phiên tôi ích kỷ một lần.”

Tô Huy không còn cách nào cãi lại, lần này cậu không hề có chút áy náy, bởi vì đối tượng là Ti Việt. Nhưng

bản thân cậu đã làm gì sai? Từ lúc hiểu chuyện đã bị cha mẹ dùng thái độ lạnh nhạt đối xử, mỗi ngày như con quái vật sống trong thế giới người bình thường. Rõ ràng... rõ ràng... người đáng thương nhất chính là cậu. Cậu chỉ muốn thay đổi, chỉ muốn lúc khó khăn cũng cần sự giúp đỡ mà thôi, chỉ như vậy phải trả giá bằng cả cuộc đời sao?

Chuyện xảy ra tiếp theo Tô Huy không bao giờ muốn nhớ lại nữa. Hai tay bị Ti Việt trói vào đầu giường, miệng bị nhét vải vào, trông như cá nằm trên thớt, cho dù cảm thấy đau đớn tột cùng cũng không thể kêu cứu. Tô Huy chợt nhớ lại mình cũng từng đối xử như vậy với Ti Việt. Cuối cùng phải chấp nhận để Ti Việt tùy ý với cơ thể mình.

“Huy, em có đồng ý ở lại không?” Ti Việt gặm vành tai của Tô Huy, điệu bộ ôn nhu như thường ngày.

Tô Huy lắc đầu, không thể phát ra tiếng, chỉ có thể lắc đầu.

Ti Việt động thân chạm một cái, thanh sắt nóng rực trong cơ thể tiến sâu vào một chút, Tô Huy a một tiếng rồi ngẩng đầu lên khỏi mặt đất, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

“Huy, chỗ này của em...” hai ngón tay của Ti Việt nhẹ nhàng thăm dò từ rốn xuống vài phân, “Từ lúc sinh con đến nay vẫn chưa bị anh tiến vào đúng không?”, dịu dàng thăm dò lúc này đã biến thành đâm vào mãnh liệt.

A! Tô Huy cong lưng lên, tận lực co người lại. Đừng! Đừng mà!

Ti Việt vỗ như không nghe thấy, dùng một tay nhàn rỗi còn lại giữ chặt xương chậu Tô Huy.

Hai ngón, ba ngón, bốn ngón, rồi lại...

“Huy, em nói xem nếu anh nhét cả bàn tay vào sẽ thế nào?” Ngữ điệu mang theo một cỗ tà khí.

Tô Huy nghe xong, cả người như cá rời khỏi nước, giãy giụa.

“Anh đùa thôi”. Ti Việt tựa như đã xem đủ, nghiêm túc nói.

Trái tim treo cao thả lỏng, Tô Huy hả to miệng hô hấp, lấy lại dưỡng khí thiếu hụt trong ngực.

Nhưng sau đó Ti Việt cũng không để cậu an ổn bao lâu, ném đủ các loại tư thế khác nhau, dùng hết tất cả kỹ thuật, có lúc giúp Tô Huy thoải mái, có lúc lại khiến cậu khó chịu. Ti Việt quả thật đang khám phá cơ thể cậu.

Trước mắt Tô Huy tối sầm, rơi vào bóng tối mang hương vị ngọt ngào.

“Nào con yêu, mau gọi ba con dậy đi”

“I da~~ I da~~”

Bỏ tay ra, giứt tóc đau muốn chết!

“Bé ơi, gọi tiếp đi, gọi tiếp đi”

“I da~~ I da~~”

“Ha ha, không hổ là cục cưng nè”

“I da~~ I da~~”

Tô Huy từ trong phần uất mà tỉnh lại, không phải mờ mắt suy yếu như bệnh nhân mà là một người bị mất ngủ tức giận thức dậy.

“Ha, tỉnh rồi à?”

Xoa xoa mắt, nhìn rõ người trước mặt, là Ngô Đồng, còn có cả bé con.

Khóe mắt Tô Huy nóng lên, “Cục cưng”. Muốn bế con sang nhưng hai tay lại vô lực.

Ngô Đồng thấy vậy liền đưa hai tay bé con đưa sang Tô Huy, “Nào con yêu, hôn ba con một cái đi.”

Bé con nghe lời liền hôn lên mặt Tô Huy, khiến nửa mặt cậu đều là nước dãi của bé.

Thấy bé con cười tí mắt, trong lòng Tô Huy cũng ấm áp hẳn.

“Sao nào, bé con rất đáng yêu đúng không? Thật không thể hiểu tại sao lại có người không cần nó.” Không còn vẻ mặt tươi cười nhăn nhở, Ngô Đồng nghiêm mặt, ánh mắt như ngọn đuốc nhìn người bệnh trên giường.

“Tôi...” Tô Huy thu lại nụ cười. “Xin lỗi con. Sau này tôi sẽ chăm sóc nó thật cẩn thận, không để cho bị thương tổn”

“Còn Việt Việt thì sao? Sau này của cậu không có nó à?”

Sợ hãi nhất thời đè nén tâm trí, Tô Huy nắm tay run rẩy “Tên kia muốn giết bé con!”

Ngô Đồng thở dài, “Tôi biết chuyện này là nó sai, nhưng người làm sai trước là cậu...”

Lời còn chưa nói xong đã bị âm thanh tức giận cắt ngang, “Anh ta muốn giết con ruột của mình!” Sao anh ta có thể ra tay được chứ? Tôi làm sai chuyện gì? Cô muốn tôi sống cùng loại người như anh ta cả đời sao?!”

“Không sai, tôi chính là muốn như thế. Cậu quên lần thứ hai chúng ta gặp nhau rồi sao? Cậu nói những gì Việt Việt thích cậu đều sẽ cho nó. Chắc hẳn cũng không phải cả đời, nếu nó chán cậu, tôi có thể thả cậu đi.”

“Cô... cô đang đùa à? Cô có tư cách gì ra lệnh cho tôi như vậy?” Nếu có thể, Tô Huy thực sự muốn xóc cổ áo Ngô Đồng lên.

“Không phải là có tư cách hay không, mà là tôi không có khả năng này. Nhớ lần đầu tiên cậu gặp tôi ở quán bar chứ? Tôi là người phụ trách ở đó Chỉ cần chưa bước ra khỏi thành phố này, tôi vẫn có tiếng nói. Nếu cậu muốn trốn khỏi thành phố, phải có bản lĩnh này. Hơn nữa tôi nghĩ sự cố chấp của cậu với Việt Việt sẽ có sự hiểu biết nhất định.” Sau đó Ngô Đồng hừ một tiếng: “Khuyến cậu một câu, đừng nên nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của tôi mà làm chuyện ngu xuẩn. Lòng dạ tôi không ác đã chẳng ngồi đến được vị trí này.”

“Cô... sao cô có thể làm vậy! Sao cô không quan tâm đến cảm nhận của người khác...”

“Không để quan tâm đến cảm nhận của người khác nhất có lẽ chính là cậu mới đúng... Cái gì chứ? Bỏ chồng mà đi? Tuy Việt Việt có quá đáng một chút, nhưng mà...” Nói đến cô lại muốn trêu đùa bé con, nhưng bé con chơi cả ngày đã bắt đầu mệt, mắt lim dim buồn ngủ nằm bò vào lòng. “Không thoải mái nhất vẫn là Việt Việt. Bé con mấy hôm nay không cho nó bế, vừa thấy liền khóc òa lên. Đến thăm cậu lại sợ cậu tỉnh dậy thấy nó sẽ khó chịu. Hai cha con tình cảm trước kia tốt biết bao nhiêu.”

Cái gì mà người khó chịu nhất là anh ta, Tô Huy khịt mũi khinh thường. “Tự anh ta làm, bây giờ hối hận có ích gì”

“Nó không hối hận, cậu dám đi một lần nữa nó vẫn sẽ chọn cách này. Thế nên nó càng khó chịu hơn...” Ngô Đồng dừng một chút rồi nói tiếp, “Nó không biết nên cư xử thế nào với tình cảm giữa hai người”

“Giữa tôi với anh ta không có tình cảm.” Tô Huy ủ rũ nói, nói cứ như cậu giống như cô vợ bỏ trốn.

“Không có tình cảm làm sao cậu gặp được nó? Cậu nhìn “chứng cứ” đang ngủ say sưa kia. Hẳn là nó cũng khiến cậu yêu thương đúng không?” Ngô Đồng dịu dàng đỡ “chứng cứ” lên, Tô Huy cảm thấy cảnh tượng

trước mắt vô cùng hài hòa, Ngô Đồng giống mẹ của bé con hơn một chút. Ngô Đồng đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên tia sắc bén, không còn chút hình tượng mẹ hiền khi nãy. “Bây giờ tôi không phải muốn thuyết phục cậu đâu, dù cậu trả lời thế nào, bây giờ về chuyện bé con tôi không phải lo nữa rồi. Nghe Việt Việt nói hôm đó cậu như gà mẹ bảo vệ con... Kể cả Việt Việt, hi vọng nó có thể thực sự tìm được một người thành tâm đối đãi với mình.”

“Tôi không thấy thích anh ta.”

“Này, nói với tôi cũng có ích gì đâu, tôi ủng hộ chọn lựa của Việt Việt. Chính ta nghe nó nói không cần cậu nữa tôi mới thả cậu đi. Đợi một chút, tôi có thứ hay ho này cho cậu.”

30. Chương 30

Ngô Đồng từ trong túi xách thiết kế tao nhã rút ra một phong thư. “Giấy báo nhập học đại học M của thành phố này. Sau này cứ ở đây an tâm học hành đi, so với đại học A kia cũng không kém lao bao. Sau này làm đồng sự với Lâm Đoạn được chưa? Nếu muốn thì nói với cậu ta một tiếng.”

Bệnh... bệnh viện kia là hạng nhất nhì trong thành phố, tốt nghiệp ngành y đều phải phấn đấu mấy năm mới vào được, Ngô Đồng lại nói dễ dàng như vậy được sao.

Tô Huy nuốt một ngụm nước bọt.

“Chuyện bây giờ cậu muốn làm, so với trước kia cũng không có gì thay đổi. Thử tiếp nhận nó đi, cậu không thể tìm được người người thứ hai yêu cậu hơn nó đâu.” Trước khi đi, Ngô Đồng ném lại một câu.

Sau khi Ngô Đồng đi khỏi, giường bệnh một người khôi phục lại an tĩnh, Tô Huy bắt đầu nhớ lại lần đầu tiên gặp Ti Việt, mí mắt càng lúc càng nặng, cuối cùng trầm trầm ngủ.

Có người chỉnh lại chăn cho cậu, có người lau mồ hôi cho cậu, có người nhẹ nhàng hôn cậu. Không cần mở mắt, cậu cũng biết đó là ai.

Tô Huy từ từ mở mắt.

“ Tỉnh rồi?”

“Tôi quyết định ở lại.”

Người kia khích động nắm chặt tay cậu.

“Vì bé con.”

Người kia vẫn dùng con người đen lấy nhìn cậu.

“Vì Ngô Đồng uy hiếp tôi.”

Người kia “ừ” trong họng một tiếng.

“Vì ở đây tôi cũng có thể đi học, sau này cũng sẽ có được công việc mình mong muốn. Không liên quan gì đến anh. Tôi một chút cũng không thích anh, cũng không muốn học cách yêu anh. Thời gian trước ở cùng với anh vì cảm thấy anh rất có ích. Anh nói không sai, tôi thực sự quá ích kỷ. Người như tôi thế này, anh vẫn muốn ở cùng chứ?” Cậu đục khoét tâm can, nhìn thấy sự dơ bẩn trong mình, để con người u ám này được sống trong ánh mặt trời, để Ti Việt giúp cậu bón phân tưới nước.

“Sau này, chúng ta sẽ ở bên nhau, cùng bé con nữa.” Không chút do dự, Ti Việt nói ra sự trông chờ trong hân.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-em-chich-ai-tru-nguoi>